לגליון זה מצורף דיסק חינם

מגזין נוער בעברית

METAL HAMMER

גליון מס' 7. המחיר 24.90 ₪ כולל מע"מ. באילת 21.30

Cradle Of Filth

AC/DC

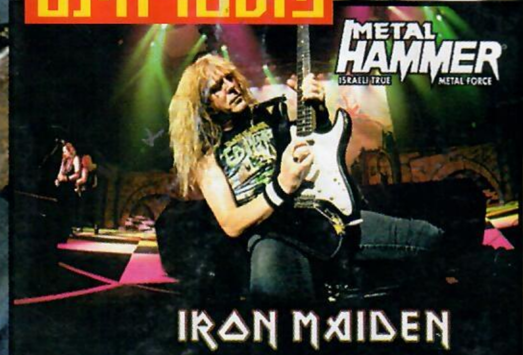
Sonata Arctica

Sinner • Pink Cream 69

Squealer • Vader

Mago De Oz • Angra

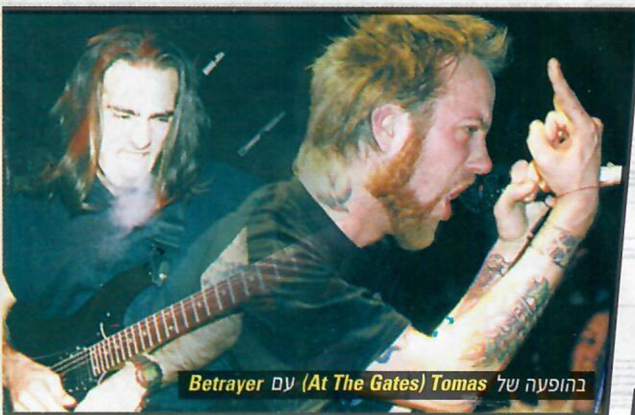
פוסטר חינם

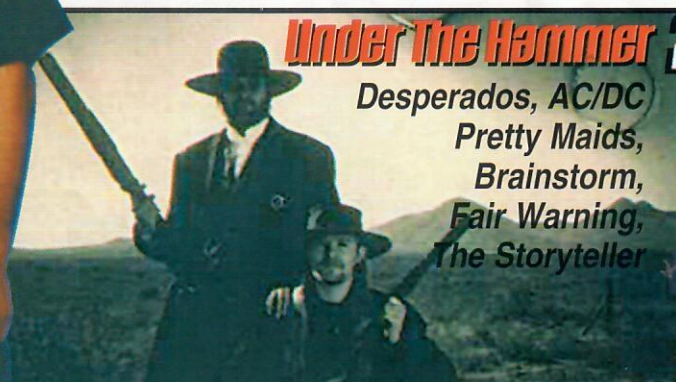

METAL HAMMER 7 גליון מס'
ISRAELI TRUE METAL FORCE
מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

בהופעה של Tomas (At The Gates) עם Betrayer

מערכת
חן רותם, יריב פרלמוטר,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
אבי שחר, שי ברקוביץ',
ניר שילוני, איתי קרש, תומר ליבוביץ'

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondents
Asaf Bar Lev
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר

מנהל מכירות והפצה
דניאל קורוגודסקי

עיצוב גרפי
NoamRaw

עריכה לשונית
רינה חבר

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:metal_hammer@mail.com

מנכ"ל
גארי שניידר

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel

Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:metal_hammer@mail.com
http://visit.to/MetalHammerIsrael

Heavy Metal Is The Law!

פרונטליין

The Kovenant

The Kovenant זכו בתחרות הגראמי הנורווגית בקטגוריית ה-metal. הלהקה גברה על שאר המועמדים, שביניהם היו גם Dimmu Borgir. "אנחנו כמובן מאוד מרוצים", אומר הגיטריסט Psy Coma, "אנחנו מקבלים זאת כאינדיקציה לכך שהעניין במוסיקה כבדה וקבלתה הולכים וגדלים. זה צריך להוכיח לכל העולם ולתקשורת שיש יותר תוכן במוסיקה הזאת מאשר ב-Brittney Spears, גידולי חזה והגנגסטרים המזויפים של ההיפ הופ".

The Kovenant יצאו לסיבוב ההופעות הראשון שלהם בארה"ב בקיץ הקרוב.

Pegazus

Pegazus נמצאים בחיפוש אחרי סולן חדש. Danny Cecati פוטר מהלקה, לאחר שבחר לחפש לעצמו קריירה חדשה במקומות אחרים. הלהקה מחפשת סולן שיהיה נאמן, מסור ושיהיה חלק מיצירת מוסיקה נהדרת - ולא כוכב רוק עם בעיות אגו...

כל המעונין מוזמן לשלוח דמו. הקלטות של עבודות קודמות ותמונה עדכנית ל:

Pegazus Warriors Army
P.O.B. 382
Altona North 3025, Victoria
Melbourne, Australia

מדובר באחד מ"ארגוני הטרור" הקטלניים ביותר של הזמן האחרון. השבדים הזועמים הללו שחררו ממש לאחרונה את אלבומם הראשון (ראו review בעיתון זה). מדובר בהרכב המשלב למעשה שתי להקות Darkane ו-Soilwork (שאט-אט תופסים מקום בצמרת ה-metal הסקנדינבי). האלבום מבוסס על thrash metal, לפי מיטב המסורת, אך משלב גם אלמנטים של swedish metal, המזוהה יותר עם להקות האם. בקרוב - סיבוב ההופעות האירופאי...

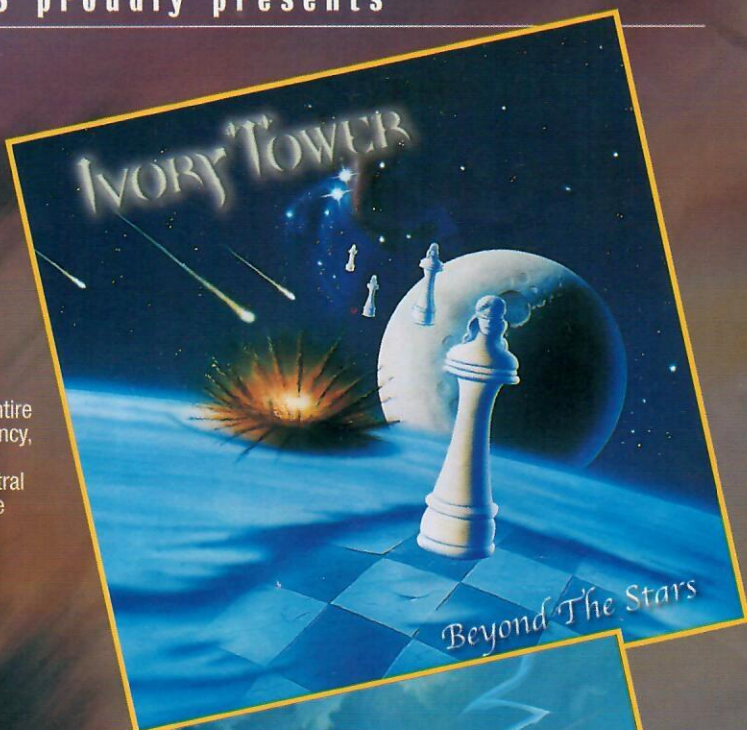
כדאי בהחלט לשים עין!!

Running inside

מי לא שמע את המתופף האגדי מהאלבום האחרון של death? מעטים יודעים שהוא עונה לשם Richard ומעטים עוד יותר יודעים שהוא מנגן ב-Acheron וב-Running Inside, הרכב technical death metal מארה"ב, הנשמע טכני לא פחות מ-death והאמת - ברוטלי יותר מלהקת האם. אלבומם הראשון יצא עכשיו בחברת Still Dead מפולין, ובקרוב מתוכנן גם MCD וסיבוב הופעות בארה"ב עם הופעה בפסטיבל Milwaukee, הנחשב בארה"ב לפסטיבל metal ענק. metal טכני ועצבני, שכל אוהבי death ימצאו בו עניין גדול.

להקת ה-gothic/progressive הישראלית - Sleepless - חתמו עם חברת התקליטים הגותית אנגלית .Nightbreed Rec, על שיר שיופיע באוסף שלהם "New Alternative 5", שיצא בקיץ.

LIMB MUSIC PRODUCTS proudly presents

IVORY TOWER

POWER PROGRESSIVE METAL

IVORY TOWER · Beyond The Stars · LMP 0004-018 CD

"Beyond The Stars" offers over sixty minutes of listening pleasure, which covers the entire palette of the great art of prog metal, from hard to something apart, from straight to fancy, from orchestral and traditional to experimental. The band's music again lives from the expressive voice, from the countless dexterous guitar parts, the cleverly placed orchestral passages and the huge variation on arrangements. Overall, "Beyond The Stars" is more direct and stronger, grabbing the listener and refusing to let go.

Release: April 17, 2000

LANA LANE

PROGRESSIVE & SYMPHONIC ROCK & METAL

LANA LANE · Secrets Of Astrology · LMP 0004-019 CD

The American Queen of Symphonic Rock now presents her fifth and most brilliant album to date. A superb rock epic which can be placed somewhere between sensitive prog metal, US rock and Mainstream. Backed by a new band line-up, consisting of guitarist Arjen Lucassen (Ayreon, ex-Vengeance), guitarist David Victor (Velocity), drummer Ed Warby (Gorefest, Ayreon) as well as long-term members Tony Franklin (ex-The Firm, ex-Blue Murder feat. John Sykes) on bass and producer Erik Norlander (Rocket Scientists) on keyboards. The album includes one bonus track entitled "Rhapsody".

Release: April 24, 2000

Concerto Moon

FINEST MELODIC POWER METAL FROM JAPAN

CONCERTO MOON · Rain Forest · LMP 0004-017 CD
3rd studio album 1999 incl. 3 bonus tracks

CONCERTO MOON · From Father To Son · LMP 0004-016 CD
2nd studio album 1998 incl. 2 live bonus tracks

CONCERTO MOON · Fragments Of The Moon · LMP 0004-015 CD
debut album 1997 incl. 3 live bonus tracks

Concerto Moon represent a masterful kind of fast, exciting melodic metal. Breathtaking songs which blend great compositional talent with technical virtuosity. They have managed to transport the deeply melodic flair of US metal of the Glorious Eighties directly into the new millenium in brilliant manner, combining the traditional and the innovatice with a sound of their own.

Release: April 10, 2000

Limb Music Products · Postfach 60 25 20 · 22235 Hamburg · Germany
Fax: +49 (0)40-53 10 90 50 · eMail: info@limb-music.de
Internet: http://www.limb-music.de

Distributed exclusively by Music Media Israel Ltd. · P.O. Box 52043 · 67212 Tel Aviv

Rhapsody שינויים בהרכב

בתחילת החודש יצאו Stratovarius ,Rhapsody ו-Sonata Arctica לסיבוב הופעות משותף ברחבי אירופה. הסיבוב נפתח בשתי הופעות ענקיות בשוו־דיה. כל הכרטיסים נמכרו חודשיים מראש. בפעם הראשונה יכולה Rhapsody למלא את משאלותיהם של
המעריצים ברחבי אירופה שציפו בקוצר רוח לראות את הלהקה האהובה עליהם בהופעה חיה, מאז יצאו שני האלבומים הראשונים "Legendary Tales" ו-"Symphony Of Enchanted Lands". במשאל מעריצים שנערך בסוף 1999 על-ידי עיתון ה-metal הגדול Rock Hard, בו נשאלו המעריצים את מי הם מעדיפים לראות כמופע מרכזי ב-Wacken Open Air הגיעו Rhapsody למקום השלישי אחרי Manowar ו-Twisted Sister.

Rhapsody הוקמה בתחילת שנות ה-90 על-ידי הגיטריסט Luca Turilli והקלידן Alex Staropoli. אלבום הבכורה "Legendary Tales", שיצא ב-1997 הפך בן-לילה ללהיט סנסציוני של דור חדש של להקות metal. שנתיים לאחר מכן האלבום השני "Symphony Of Enchanted Lands", הגיע למקום הארבעה-עשר במצעד הלאומי בהולנד. המקום העשרים ושניים באיטליה, הארבעים ואחד בפינלנד והחמישים וארבעה בגרמניה. הלהקה החלה לעבוד על האלבום השלישי שיצא ב-30 לאוקטובר השנה. כאמור Rhapsody יצאו לסיבוב ההופעות הראשון שלהם עם הרכב מחודש: המתופף Alex Holzwarth הידוע בעבודתו עם Angra ועם Tobias Sammet (סולנה של Edguy), שהחליף את המתופף המקורי Daniele Carbonra.

בנוסף למתופף החדש הצטרף להרכב הגיטריסט הצרפתי Dominique Leurquin, הידוע בעבודתו עם להקת Dream Child. Dominique הוציא שני אלבומים עם Dream Child, אך לא מזמן עזב את הלהקה יחד עם המתופף Alain Blanc לטובת הפרויקט החדש Stratosfear. Dominique, צורף ל-Rhapsody רק להופעות חיות ולא כחבר להקה. במסגרת הסיבוב הנוכחי Rhapsody, Stratovarius ו-Sonata Arctica היו אמורים להגיע לישראל להופעה אחת, אך מכיוון שבוטלו שתי ההופעות ביוון, לא עלה בידנו להביא את ההרכב להופעה בישראל. כפיצוי יקבלו המעריצים הופעה של Rhapsody, מיד לאחר צאתו של האלבום השלישי.

טרם נבחר מקום להופעה. מכיוון שהלהקה מעדיפה להופיע בירושלים, ואילו אנחנו מעדיפים לקיים אותה בת"א, לכן, לנוחיותכם ועל מנת שנוכל להקל בבחירת המקום, אנא מלאו את הטופס המצורף, והביעו דעה באיזה מקום אתם רוצים שההופעה תתקיים והיכן אתם חושבים שהיא צריכה להתקיים ושילחו לכתובת המערכת הרשומה בתחתית הטופס. זכרו דעתכם חשובה מאד.

אני מעדיף להגיע להופעה של Rhapsody
ב: ירושלים / ת"א / חיפה / ב"ש / כ"ס

שם ______________________

שם משפחה __________________

גיל ________

כתובת ______________________

טל. ______________ קידומת: ______

גיזרו ספח זה מלאו בכתב ברור ושילחו אלינו:
Metal Hammer Israel
ת.ד. 52043,
ת"א 67212
או פקססו ל: 03-6885187

Vicente Amigo

לכל הגיטריסטים שביניכם, לראשונה מגיע לישראל אחד מגדולי הגיטריסטים בתחום הפלמנקו Vicente Amigo . רק בן 33 וכבר מתייחסים אליו כאחד מעמודי התווך של הפלמנקו בימנו. Vicente Amigo , הוא למעלה מכל ספק הכשרון הגדול והמבטיח שקם לגיטרת הפלמנקו מאז פאקו דה-לוסיה. Vicente Amigo, מבטא באישיותו וביצירתו שילוב מרתק של פלמנקו קלאסי ומסורתי, עם מעיין שופע של מוסיקה ללא גבולות. יוצר רגיש עם חוש מיוחד במינו להביא את הפלמנקו בשפה מאוד עדכנית, שמצליחה לקרב אל הפלמנקו מאזינים נוספים רבים בספרד ובעולם!
המוסיקה שלו כוללת לחנים שובי לב, עיבודים הרמוניים חדשניים ושליטה מדהימה בקצב, המשוטטת במחוזות מוסיקליים רבים, אך תמיד שבה הביתה - אל הפלמנקו.
במהלך הקריירה שלו שיתף Vicente Amigo פעולה עם רבים מגדולי אומני הפלמנקו בספרד בניהם: מנולו סנלוקר, פאקו דה-לוסיה, קמרון דה לה איסלה, כרמן לינרס, אל פלה, אנריקו מורנטה, רמדיוס אמיה, חוסה מרסה, אלפוטיטו ולואיס דה קורדובה.
בשנים האחרונות Vicente Amigo מבסס את מעמדו גם מחוץ לספרד ומרבה להופיע בפסטיבלים ותיאטראות ברחבי העולם ועתה לראשונה גם בישראל.
הופעה תתקיים ב- 6 ליוני 2000
בהיכל התרבות, ת"א.

In Or Out

בפעם המי יודע כמה, **David Lee Roth** חוזר ל-**Van Halen**. בשנה שעברה הם כבר הקליטו 80% מהחומר לאלבום החדש כש-David Lee Roth עזב בפתאומיות. נראה שהצדדים הצליחו להתגבר על הקשיים והדברים חוזרים להיות כסדרם.

Megadeth גיטריסט חדש

Al Pitrelli, הוכרז כגיטריסט הקבוע החדש של Megadeth. עדיין לא ברור מה זה אומר מבחינת השינויים בהרכב של Savatage, (כידוע Pitrelli היה הגיטריסט של Savatage עד כה). דבר אחד ברור- Pitrelli עלה על אוניה שכבר טבעה.

Dave Mustain מתכוון לשחזר את ההצלחה של Megadeth בשנות ה-80 ולחזור לסגנון המקורי שלהם, נקווה שזה יעבוד הפעם.

iron Maiden

מוציאים את הסינגל החדש הנקרא "The Weaker Man" שיוצא ב-8 למאי. הסינגל יוצא בשתי גרסאות, האחת כוללת קטע וידאו שצולם בלוס-אנג'לס והגרסה השניה כוללת קטע וידאו שצולם בהופעה חיה במהלך Ed Hunter Tour בשנה שעברה. נכון לעכשיו פורסמו שמות השירים לאלבום הבא, פרטים נוספים ניתן למצוא באתר הרשמי של הלהקה www.ironmaiden.com.

Motley Crue

מקליטים את אלבומם החדש שככל הנראה יסמל את חזרתם לסגנון של "Dr. Feel Good" ו-"Too Fast For Love". האלבום החדש יקרא בשם "New Tattoo"

Nightwish

מוציאים את אלבומם השלישי "Wish Master" בסוף חודש מאי. הלהקה שיחקה אותה בשני האלבומים הקודמים. האלבום "Oceanborn" זכה להצלחה היסטרית במצעדים בכל יבשת אירופה.

Labyrinth

אלבומם החדש של Labyrinth שנקרא "Sons Of Thunder" יצא בחודש אוגוסט. Olaf Thorsen הגיטריסט של הלהקה הידוע מעבודתו עם Fabio Lione בפרויקט המשותף שלהם "Vision Divine" מתכוון להקליט גרסת כיסוי ל-"Eagle Fly Free" שיכנס לאלבום המחווה ל-Helloween שיצא בחודש ספטמבר.

Roy Z הידוע בעבודתו כמפיק של Bruce Dickinson באלבומיו האחרונים והמוצלחים "Accident Of Birth" ו-"The Chemical Wedding" יפיק גם את אלבומם החדש של Helloween.

"DEATHRACE KING" – THE CROWN

Song By Song List
By Magnus Olsfelt !!

Deathexplosion
אש! קה-בום! ארררר!!! תרגישו את הפיצוץ האולטימטיבי של אנרגיה נכנסת לכם ישר בפרצוף ונותנת לנשמתכם נוק-אאוט!! שיר פתיחה רצחני שעומד באותה ליגה יחד עם "War Ensemble", "Chemical Warfare" או "Fight Fire With Fire" - להיט מיידי! "החביאו את ילדיכם ונעלו את דלתותיכם" !!!

Executioner–Slayer Of The Light
אם נדמה לכם שהשיר הזה נשמע כמו death metal ותיק - אתם בהחלט צודקים! למעשה השיר הזה בנוי מ'ריפים' ששרדו מהחומר הראשוני שלנו והוכיחו את עצמם במבחן הזמן. מהיר מאוד, אגרסיבי, מרושע ואלים בצורה יוצאת-דופן! ושימו לב לקרב הגיטרות באמצע ! אכזריות, מוות והקרבה המבוססים על סיפור אמיתי.
"Shot like a dog- Emptied on blood
Life won't return to the silent corpse"

Back From The Grave
מדובר פה במעשייה שנונה על-פני שלוש דקות. קליט במיוחד, מבדר, מפוצץ את המאזין בהנאה, פשוט שיר "סוף הדרך"! ככה, ההמשך ל-"Slaughter Of The Soul", עשוי היה להשמע!! לאזרוס חזר מאזור המוות הארגמני ואני פסעתי בעקבותיו - אין גיהנום שלא אוכל לשלוט בו!!

Devil Gate Ride
דוושת הגז מודבקת לרצפה עד למקסימום! Morbid Angel פוגשים את Motorhead בנסיעת-הגיהנום הזאת במהירות שתשבור לכם את המפרקת! האורח שלנו בשיר הזה הוא לא אחר מאשר Tomas Lindberg (האגדה החיה מ-At The Gates לשעבר).
"Death on wheels Speeding
bastard - mystery machine going
faster and faster- Carry on screaming
screaming - Suicide Master-
On the road to ruin a burning disaster
Go!!!"

Vengeance
מרסק שחור ענק ומסיבי! צועדים עם 'ריפים' כבדים, מפלצתיים ומפחידים, כמו צל אלים של להקות כמו Ministry-White Zombie. מובטח כי השיר הזה יפחיד אתכם עד עמקי-נשמתכם! "Feel Your Life Getting Stabbed Away"

Rebel Angel
עשוי כמעט כמו שיר "אמיתי". מרקיד כמו גרסה גריינדי-שטניסטית של Kiss או ה-Rolling Stones. זהו מחול השדים של שנת 2000! חייבים לשמוע כדי להאמין.
"Call of the Devil - Fall like an Angel"

I Won't Follow
דמיינו אגרוף פלדה מפוצץ לכם את הפרצוף, שוב ושוב ללא הפסקה - ואז תבינו. זה קשה, מאוד קשה. בקטעים מסוימים זה נשמע כמו פאנק-ספיד-מטאל, ובקטעים אחרים כמו Iron Maiden ביום עצבני במיוחד.. הרמוניית גיטרות וסולואים משתלבים בנגינה ברוטלית וחסרת פשרות. "Death after death after death after Death".

Blitzkrieg Witchcraft
"מוות"- מעולם לא נשמע זוהר יותר! שיר אודות כוחותיהם של מלחמה והרס. הכל ילך ישר לגיהנום, בסופו של דבר, אז תוותרו על התקווה המטופשת של הישרדות ופשוט תיהנו מהשואו! מוסיקלית מושפע מ-Nosferatu, Ramones! מהאלבום הראשון של Motley Crue (שימו לב לפעמון של הפרה!). "You're gonna learn the hard way- that the world don't wanna be saved."

Dead Man's Songs
מדובר כאן בבלדה יוצאת דופן בעוצמתה ובכבדותה, בסגנון ובאיכות ש-Metallica ו-Paradise Lost עושים אותן, רק חזקה ואפלה יותר. הקשיבו לנגינה המצוינת, לקולות המסיביים ולמלודיה המעולה, ותבינו למה אני מתכוון. "When I'm long since gone
Still you can hear me in this song
A voice from the dead - into your
room to fill your head."

Total Satan
הכותרת עשויה אולי לרמוז... כמובן שמדובר במשהו פראי ומטורף לחלוטין המגיע היישר מתוככי הגיהנום! קלאסיקה היסטרית של black/grind/punk המושפעת מאוד מלהקות כדוגמת Hellhammer, Sarcofago, Sodom, Repulsion, Terrorizer ו..כן ה'ריף' הישן מהשיר "Seventh Gate", הלקוח היישר מהדמו הראשון שלנו! בשיר זה אנחנו גאים לארח את אדון השיטנה בכבודו ובעצמו: Mika Luttinen (Impaled Nazarene) כדי שהבעיטה שתקבלו למוח תהיה כפולה בעוצמתה! "Total SATAN Anarchy".

Killing Star (Superbia Luxuria XXX)
אחרי שהאינטרו שמזכיר מאוד קולות מן העבר, כמו Black Sabbath או את Judas Priest של שנות ה- 70' (או משהו מוזר אפילו יותר) מסתיים, השיר הזה הופך לפיצוץ חסר-מעצורים ובלתי ניתן לריסון בממדים בין-גלקטיים! וזאת הדרך המושלמת לסיים את האלבום המעולה הזה (וכן, האינטרו חוזר כאאוטרו כדי לסגור את המעגל).
"Enter the fifth dimension-
The gate of the Pentagram".

PEAVEY

החברה האמריקאית המבוקשת ביותר בעולם

מעכשיו במיוזיק סנטר

מבצעים מיוחדים לקוראי MH

מבחר גדול
של מגברים
וגיטרות

מיוזיק סנטר
Music Center

ניתן להשיג בחנויות כלי נגינה בכל רחבי הארץ.
מיוזיק סנטר: רח' פריימן 20 א.ת. ישן ראשון לציון טל: 03-9561740

VADER

BACK TO BLACK

את Vader זוכרים הקשישים שבינינו מהקליפ של "Dark Age" שהוקרן בשלהי 1992 ב-Headbangers Ball של וונסה וריק. הקליפ נחרט בזיכרון בזכות חוסר ההתאמה הבולט בין הדיבוב לבין הפסקול ובאופן פרדוקסלי הכניס את שם הלהקה לתודעת מעריצי הז'אנר. מאז ועד היום הוציאה Vader ארבעה אלבומי אולפן; שלוש הופעות; שני אוספים ו- שלושה סינגלים - מאזן יוצא דופן להרכב death metal. החלטנו לברר לעומק, צעד אחר צעד, בראיון לא שיגרתי, את העניין. ניכר ש-Vader גדלו ושמנו. Peter, סולן הלהקה, הודיע לי שיש לנו עשרים דקות, אבל במקום תשובה - נשא נאום, על-מנת להכניס כמה שיותר אינפורמציה בכמה שפחות זמן. ניכר כי האדם יודע את כללי המשחק וניכר כי גם Vader הפכה לחלק אינטגרלי מה-Show Business וחבל...

האלבום החדש חוזר קצת אחורה ל-"De Profendus", שנחשב עד היום ליצירת המופת שלכם ויורד קצת מהכיוון של "Black To The Blind", שהיו בו שירים קצרים וגרוביים יותר.

כן, חזרנו קצת אחורה. אבל זה האלבום הכי טוב שעשינו, אנחנו הכי שלמים איתו, הסאונד ותקציב ההקלטה הוא הכי גדול שהיה לנו וגם עברנו חברה ל-Metal Blade, דבר הנותן לי אפשרות להקליט אלבום בעשרות אלפי דולרים ולשבת במשרד שלושה ימים שלמים ולדבר ככה בטלפון (אכן היטיב לתאר זאת Peter והמבין יבין-א.ש.), אני מאד שלם עם האל־בום הזה, הסאונד-תופים יצא בדיוק כפי שרצינו ובכלל כל ההפקה נעשתה ברמה יותר מקצועית.

הרבה אנשים זוכרים אתכם בזכות "Dark Age" והוידאו קליפ שלו...

הוא היה הפרומושן היחיד ש-Earache עשו לאלבום, אמנם הוא הוקרן הרבה ב-MTV וחשף אותנו לקהל חדש, אבל פרט לזה לא היו פרסומים, הופעות וכו', לכן פרשנו משם.

השנים שלאחר מכן היו די קשות. שלוש שנים של הפסקה ואז יצא "De Profendus" שנחשב לאחד מאלבומי ה-death המצליחים מאירופה.

כן, לא היה לנו קל לקבל חוזה וה-death metal היה בירידה בפופולריות שלו ולקח לנו שלוש שנים להתבסס על עצמנו - אני שמח שלפחות מאז העניינים דופקים כמו שצריך ושזכרו אותנו. ב-"De Proferndus" נכנסנו לקטע של לפתח את ה-death metal לכיוון יותר אפל, יותר טכני ויותר מסורתי, אבל לא black. עד היום אנשים תופסים מהאלבום הזה.

כן, אבל באלבום שאחריו, זנחת את הכתיבה והפכתם ללהקה עם שירים קצרים יותר, גרוביים יותר ולהרבה אנשים הזכרתם את Kreator עם צילומי הבוץ של "Black To The Blind", (חברי Vader צולמו כחבורת נופשים באמבטיות בוץ של חמי טבריה...)

ב-"Black To The Blind" היה כיוון קליט יותר, אך יותר ישר ולעניין, התשלילים נשארו בערך אותו דבר, אך המוסיקה היתה לחוצה יותר. זה האלבום שלנו שהכי הצליח ובעקבותיו יצאנו גם לסיבוב הופעות שלווה באלבום "Live In Japan".

אלבום מצוין לדעתי, סאונד פיצוץ והופעה אנרגטית, נגינה מדויקת ובכלל חגיגה לאוהבי Vader. אתם להקה הידועה בסיבובי הופעות ארוכים עם המון להקות אתכם (Cannibal Corpse ,Immolation). אתה יודע, יש לי חבר שנסע לפני שנתיים עד הולנד במיוחד כדי לראות אתכם מופיעים עם Malevolent Creation וחזר המום מההופעה.

(לא נראה מתרגש במיוחד), אנחנו אוהבים מאד להופיע ולהופיע הרבה. כמעט כל השנה אנחנו בסיבוב הופעות כזה או אחר. גם שלושת אלבומי ההופעה שהוצאנו מעידים על כך, הקהל אוהב לראות ולשמוע אותנו בהופעה. בסיבוב האחרון הוצאנו גם קלטת וידאו של "Live In Japan".

בכלל יש צורך לערוך מחקר על ההוצאות שלכם, "Future Of The Past" הוא בכלל חידה.

זה דיסק גרסאות-כיסוי ללהקות שאנחנו אוהבים ושהשפיעו עלינו (Sodom ,Kreator ,Possessed, Slayer) אמנם לא כל להקה היתה מודה שהיא מושפעת וממי ועוד משחררת דיסק גרסאות כיסוי, אבל לנו זה לא אכפת ומאד נהנינו להקליט את האלבום הזה.

היה לי מוזר למצוא את "I Feel You" של Depeche Mode.

הוצאנו את זה גם בסינגל לרדיו, הבעיה שלנו היא שבפולין אנחנו מאד גדולים, אבל את השירים שלנו לא מנגנים ברדיו. החלטנו להתחכם והוצאנו גרסת כסוי ל-Depeche Mode ושינינו גם את המילים למשהו אפל וקודר יותר ולאף אחד לא היה אכפת, כל עוד המוסיקה היתה קליטה. אתה יכול לשיר כמעט על כל דבר. זו התרמית של השוק, הם יחפשו להקות death metal, כדי לצנזר טקסטים מעטיפות, אבל להקות ראפ למשל שהן הרבה יותר אלימות, יישארו חופשיות מצנזורה. זה ממש מכעיס.

כן, אבל זה גם חושף. תסכים איתי, שמי שלא סובל את החום אל יכנס למטבח. Cannibal Corpse צריכים להודות לכל הארגונים הדתיים ולבוב דול על כל פרסום החינם שהם קיבלו. אני בטוח שגם ב-Metal Blade לא יושבים חפויי ראש...

כן, אבל Vader אף פעם לא היתה קיצונית כזאת, אנחנו פונים יותר לצד האפל של האדם, לפחדים לאמונות וכיו"ב. גופות זה לא התחביב שלי... אולי זה פוגע לנו במכירות, בהשוואה ללהקות כמו Deicide או Cannibal, אבל בסך-הכל אני מרוצה...

עדיין מסתכלים עליכם כעל סוג של תופעה - בגלל שאתם מפולין? איך הסצנה בפולין כרגע?

בגלל שאנחנו מופיעים הרבה, אז מתייחסים אלינו כאל להקה אירופאית. הרבה אנשים בכלל לא יודעים שאנחנו פולנים, זה פשוט בגלל שאנחנו מסתובבים הרבה בעולם, בשונה מלהקות black נורבגיות, שלא מופיעות ולכן לגביהן יש חשיבות למיקום הגיאוגרפי. אנחנו מופיעים הרבה ולכן יש פחות חשיבות לכך. הסצינה בפולין בסדר, יש את Moon שזה פרויקט של המתופף שלנו, יש את Christ Agony ואת Behemoth, שהם די חזקים עכשיו, עם צאת אלבומם האחרון.

יש גם להקות נאציות כמו Graveland...

לאף אחד לא אכפת מהם במיוחד... הם סגורים בתוך עצמם... (די נבוך למשמע השם) בכל אופן לגבי Behemoth ו-Moon...

OK, הבנתי, אתה בן שלושים, שאר חברי הלהקה בערך בגילך, אתם חיים מזה?

עד עכשיו זה היה קשה, כי המכירות שלנו היו נחמדות אבל לא בסטנדרט ענק. עכשיו כשיש לנו את הגב של Metal Blade, הכל נראה אחרת, הם תומכים בנו פיננסית ומשקיעים בפרסומות ובסיבובי הופעות של האלבום החדש. אני מאמין ומקווה שעכשיו נתחיל סוף-סוף לראות כסף מהסיפור הזה.

יש תכנון להוציא ווידאו מהאלבום?

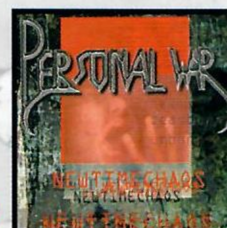
אין לי מושג, זה תלוי בחברת תקליטים, כי כיום אין כל-כך איפה להקרין אותו... אני מעדיף שיפרסמו אותנו יותר חזק בעיתונים מאשר שישקיעו כסף בוידאו מבוזבז. אבל, נראה ונקווה לטוב...

בעיצומה של השאלה הבאה, Peter מודיע לי כי עשרים הדקות שלנו תמו ושאני מוזמן לצלצל אליו לשאלות נוספות.

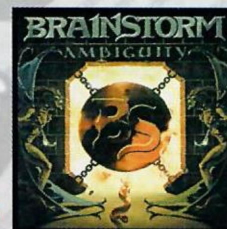
אבי שחר

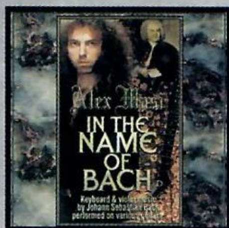
13
Mother Darkness
Personal War
Newtimechaos
B.Mind

14
Tear Down The Walls
Brainstorm
Ambiguity
Metal Blade

15
Stained
Mental Home
Upon The Shores
Of Inner Seas
The End Records

1
Presto From Violin Sonata #1 In G Minor
Alex Masi
In The Name Of Bach
Lion Music

4
Sacred Warriors Of Steel
Sacred Steel
Bloodlust
Metal Blade

7
Goodbye
At Vance
Heart Of Steel
SHARK Records

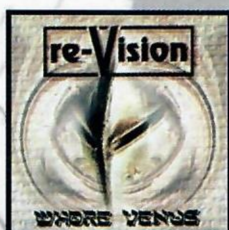
10
I Fight
Fair Warning
Four
Frontiers

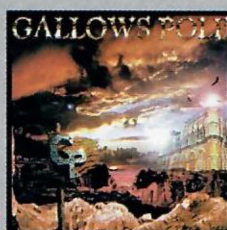
16
Autumn's Grief
Eternal Tears Of Sorrow
Chaotic Beauty
Spinefarm

2
Signed, Sealed & Delivered
Sinner
The End Of Sanctuary
Nuclear Blast

5
Barricade Exit
Re-Vision
Whore Venus
B.Mind

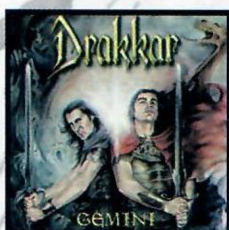
8
Strawberry Fields
Gallows Pole
Gallows Pole
SHARK Records

11
Suffercation
The Quite Room
Reconceive
Metal Blade

17
Menace And Prayer
Throne Of Chaos
Menace And Prayer
Spinefarm

3
The Voice Of The Wind 3
Drakkar
Gemini
Audioglobe

6
Armageddon
Dark Avenger
Dark Avenger
Scarlet

9
Grind
Danger Danger
Thereturnofthegreatgildersleeves
Majestic Entertainment

12
Just An Illusion
October 31
Meet Thy Maker
Metal Blade

18
God Damn You
Altar
In The Name Of The Father
Pavement Music

MAGO DE OZ

אין הרבה להקות היום המביאות איתן משהו מקורי, איכותי ושונה. השוק מוצף בהרבה להקות המנסות להדמות אחת לשניה, בלי להביא שום תועלת לא לעצמן ובוודאי שלא לתעשיית ה-metal לכן, מאד מרגש לפגוש ולהכיר להקות מקוריות ומעניינות ברחבי העולם. יום אחד נחת במערכת שלנו אלבום של להקה בשם מאד לא שיגרתי Mago de Oz האלבום הפתיע אותנו לטובה והחלטנו ליצור קשר עם הלהקה כדי לשאול מספר שאלות. המתופף והמנהיג של Mago de Oz התפנה מעיסוקיו הרבים כדי להשיב לשאלותנו:

איך הגעתם לסגנון המוסיקלי המיוחד שלכם ואיך תוכל לתאר אותו?
כבר מההתחלה רצינו ליצור סגנון מוסיקלי שיצא מגדר הרגיל. אני חושב שכל להקה צריכה למצוא לעצמה את המקום שלה בצורה אינטליגנטית. בספרד לא היתה קיימת אף להקה עם הסגנון שלנו, תמיד היינו שבויים ע"י ה-heavy metal, מוסיקה קלטית, אבל לא שכחנו סוגים אחרים של מוסיקה מעורבת כמו פולק ומוסיקה קלאסית.

מכיוון שאנחנו מכירים רק את האלבום "La Leyenda De La Mancha", האם הסגנון שלכם השתנה במשך השנים?
אם מדברים על מוסיקה בכלל, אני שונא את המילה "שינוי". זה נשמע כמו בגידה בסגנון שלך. פשוט גדלנו וגם המוסיקה וגם אנחנו ממשיכים ללמוד.

מצאתי שלרוב הלהקות המוקמות או המונהגות ע"י המתופף, יש משהו מאוד מיוחד בסאונד שלהן. האם זה המקרה, שאתה מנהיג הלהקה?
הייחוד שכנראה יש בי, הוא שאני גם מלחין וגם כותב את השירים... אולי אני ממעיט בחשיבות הקצב. אני לא טיפוס אגוצנטרי.

יש לכם בסיס-מעריצים חזק בספרד?
כן, הטוב ביותר!

מה על ארצות אחרות הדוברות ספרדית, דרום אמריקה למשל, שיש בהן סצינת heavy metal ענקית?
אנחנו מחכים שבחברת התקליטים שלנו יחליטו להשקיע באזורים הללו. הרבה מעריצים מחכים לנו שם!

שמעתי את השיר שעשיתם לאלבום המחווה של Iron Maiden ("Transilvania 666"). האם יש לכם תוכניות לעשות אלבום עם שירה באנגלית? זה יכול להיות צעד שיפתח לכם שערים אחרים בשוק?
מאד היינו רוצים לעשות זאת, אבל רק מחוץ לספרד.

איך נראה סיבוב ההופעות שלכם. איפה אתם מופיעים בדרך כלל?
אנחנו נתחיל סיבוב הופעות במאי, אנחנו נופיע ברחבי ספרד וכמה הופעות בצרפת ואיטליה. הייתם רוצים לראות אותנו בישראל?

בטח, אבל קודם לכן תצטרכו להוציא אלבום באנגלית! מה עם סצנת ה-metal בספרד באופן כללי? האם היא גדולה ועשירה?
בספרד יש מסורת heavy metal ענקית. אנחנו כמו שומה ענקית ישר בתוך התחת!

בא נחזור ל-"La Leyenda De La Mancha" (שהוא אלבום ענק!!) ספר לקוראינו יותר על הרעיון שמאחורי האלבום?
זוהי אופרת רוק המבוססת על יצירת המופת "דון קישוט" של Miguel de Cervantes, (הספר נקרא במקור "El Ingenioso Hidalgo Don Quijote De La Mancha"). יצירה זו מספרת על הטירוף שגבור הספר לוקה בו, בגלל מנת יתר של קריאת ספרי אבירים. בעקבות הספרים שהוא קורא, הוא מחליט להפוך לאביר, מלווה ע"י אדם מוזר, שהוא נושא כליו. בהמשך הסיפור הם שניהם יוצאים לחיפוש אחרי הרפתקאות. זוהי יצירה סאטירית שבה אפשר למצוא הומור וחברות. כמו כן ניתן למצוא בספר תיאור אדיר של דמויות הקיימות בעם הספרדי.

האם יש לכם גם פרוייקטים צדדיים או שאתם מקדישים את כל זמנכם ל-Mago De Oz?
אנחנו מסורים ל-Mago De Oz וזה גוזל את כל הזמן שלנו.

מה היו ההשפעות המוסיקליות שלך?
כל מיני, מ-heavy metal הקלאסי כמו: Rainbow, Dio, Black Sabbath, Iron Maiden ועוד מוסיקה קלטית ופולק.

מכיוון שעשיתם גרסת כיסוי מצויינת ל-Rainbow, הגעתי למסקנה ש-Deep Purple ו-Rainbow היו מההשפעות הגדולות ביותר עליך. רציתי לשאול מה אתה חושב על מה ש-Ritchie Blackmore עושה לאחרונה?
אישית, אני אוהב את זה. למרות שאין לזה שום קשר ל-rock, אני חושב שיש לו כל כך הרבה כשרון, ובאיזשהו מובן הוא כל כך קשור ל-Rainbow.

מה שלא יהיה הצעד הבא שלכם, תמשיכו לעשות מוסיקה מעולה, ותישארו HEAVY!
תודה ואני מקווה לדרוך בארצכם המלאה קסם ואגדות. בריאות, שלום ו-heavy metal!!!

SONATA ARCTICA

BREAKING THE ICE

ראיון עם Tony Kakko

הוצאת אלבום בכורה מאד מרשים. אולי תוכל לספר לי קצת יותר על הלהקה וחבריה, איך התחלתם, איפה הכרתם?
התחלנו ב-1995-96. במקור היינו חמישה חברים, שלושה מאיתנו עדיין בלהקה. בהתחלה ניגנו שירים כמו Megadeth ו-Spin Doctors (!). לא הייתי כל כך מרוצה מהשירים הללו אז התחלתי לכתוב חומר משלי ולאט לאט המוסיקה התחילה להשמע כמו שהיא נשמעת היום. למען האמת השירים הראשונים היו יותר פופ מרוק, על כל פנים לא דומה בכלל ל-metal.
ב-1997 כש-Stratovarius הוציאו את "Visions" התחלתי להתלהב מסוג זה של מוסיקה, הכתיבה שלי הושפעה ממוסיקה זו, מ-Stratovarius וזו הסיבה העיקרית בגללה אנחנו פה.

איך הכרת את שאר חברי הלהקה, כי נראה לי שאתה מעט מבוגר משאר חברי הלהקה, לא?
כן, הגיטריסט המקורי שהיה לנו - כשהתחלנו היו לנו שני גיטריסטים, כיום יש לנו רק אחד- הבחור שהקים את הלהקה, ניגנתי איתו בלהקה אחרת, להקה מסוג שונה לחלוטין, ניגנו מוסיקת דאנס ודברים כאלו. אז הוא הציע לי להצטרף ללהקת rock שהיתה לו והיה לו כבר עוד גיטריסט ומתופף וכך יצא לי להכיר את כולם.
ב-1997 נמאס לנו מהבסיסט שלנו, אז הוא צריך היה לעזוב והקלידן שלנו Make התחיל לנגן על הבס. עד פברואר היינו כבר ארבעה. בסתיו 1998 Make הודיע לנו שהוא לא מרוצה מהכיוון המוסיקלי שאנו צועדים בו כי התחלנו להדמות ל-Stratovarius והוא רוצה לנגן משהו שונה, לכן הוא עזב אותנו. די מהר מצאנו את נגן הבס הנוכחי שלנו Janne ותוך חודשיים בערך נכנסנו לאולפן והקלטנו את הדמו האחרון שלנו וכך קיבלנו גם חוזה עם חברת תקליטים. החבר החדש ביותר בלהקה הוא Mikko הקלידן, הוא קלידן אמיתי. כשאני ניגנתי על הקלידים ושרתי, זה לא היה כל כך נחמד. לא בכל מקום אתה יכול לקפוץ או לשלהב את הקהל.

אבל ניגנת קלידים באלבום, לא?
כן. אבל לסיבוב ההופעות, חשבתי שאנחנו צריכים למצוא מישהו שינגן קלידים ומצאנו את Mikko. הוא ניגן בעבר ב-Kenziner. יצרנו איתו קשר ושאלנו אותו אם הוא רוצה להצטרף, הוא ממש התרגש ואמר: "כן, כן אני בטוח אצטרף, לפחות לסיבוב ההופעות האירופאי הזה", אבל כחודש לאחר מכן הוא הפך לחבר להקה במשרה מלאה. אנחנו למעשה עובדים השבוע באולפן והוא מנגן איתנו קלידים.

אני מבין שאתה הכותב העיקרי בלהקה, האם גם הלהקה משתתפת?
בעיקר אני כותב. כל הרעיונות המרכזיים הם שלי. אבל ישנם שלושה שירים ש-Janne, הגיטריסט שלנו, הלחין. הוא בעיקר בא עם הקלידים וכמה קווים מקשרים, משהו כזה.

אני מוצא שהשיר הראשון "Blank File" מאד מענין, ספר לי על מה השיר?
"Blank File", זהו שיר על "כרטיסי בונוס" שיש בחנויות, כשאתה הולך לחנות ומראה את הכרטיס שלך כשאתה משלם, עולה להם במחשב כל המידע לגבי הקניות שלך. במוקדם או במאוחר הם ידעו הכל עלייך. זה שיר על אנשים שאוספים מידע עליך, מכיוון שאני ממש שונא את זה, זה גורם לי אי נוחות.

אז אתה לא חובב מחשבים גדול?
אני אוהב מחשבים, אבל "כרטיסי הבונוס" הללו שבגללם אתה צריך לנדב מידע, את מספר הביטוח הלאומי שלך וכו' - אני לא אוהב את זה. לא היה לי טקסט לשיר הזה וזה היה ביום האחרון של ההקלטות, כתבתי את המילים במהירות.

אז הטקסטים לא כל כך חשובים לך?
כן, טקסטים הם בהחלט חשובים, זה פשוט נכתב במהרה.

מה עם "My Land" השיר השני?
השיר מדבר על מערכות יחסים ואיך שהן מתקלקלות ולפעמים פוגעות בך. הרבה מהשירים הם על מערכות יחסים.

רוב השירים לא ממש אופטימיים.
זה לא טוב לסגנון המוסיקה לכתוב יותר מדי שירים שמחים, זה יותר מדי פופי!

מה משמעות השם של הלהקה?
חבר שלנו פשוט המציא את זה, כאשר היינו "Tricky Beans" ואז "Tricky Means" - זה היה ממש מגוחך. Sonata מתאר אותנו טוב מכיוון שבמוסיקה שלנו יש השפעות קלאסיות. ה-Arctica, זה איפה שאנחנו נמצאים. בפינלנד יש לנו קיץ קצר והמון אפלה חורפית.

איך השגתם את החוזה עם Spinefarm?
כשהקלטנו את הדמו האחרון שעשינו, חבר שלנו הגיע לאולפן ושאל אותנו אם זה יהיה בסדר שהוא ישלח את הקלטת ל-Spinefarm, אז אמרנו לו שזה יהיה סבבה, מכיוון שהוא הכיר טוב את האנשים ב-Spinefarm והוא ידע שהם לפחות יאזינו לקלטת אם הוא ייקח אותה אליהם. אז הוא שלח את הדמו ואמרתי לו "אם נקבל את חוזה ההקלטות נקנה לך בקבוק וויסקי!" זו היתה בדיחה, אבל לקח חודש או חודשיים עד שקיבלנו טלפון מ-Spinefarm. כששאלו אותנו אם אנחנו רוצים לעשות אלבום, זה היה ממש פשוט. מעולם לא שלחנו קלטות דמו שלנו לשום מקום בעצמנו, אולי לכמה סקירות אבל לא לשום חברת תקליטים.

אז הכל בא בהפתעה?
כן, באמת חה... חה... לא עשינו כלום כדי להשיג את זה, אז אני מניח שהיינו פשוט ברי מזל.

יש לך מושג איך המכירות של האלבום?
בפעם האחרונה ששמעתי, זה היה שבעת אלפים עותקים כאן בפינלנד וזה די הרבה ובגרמניה האלבום מכר, אחרי ארבעה ימים, משהו כמו שלושת אלפים שלוש מאות עותקים. בצרפת האלבום מכר באותו זמן אלפיים חמש מאות עותקים. אלה הם המקומות שבהם האלבום יצא עד כה. בקרוב האלבום יצא ביפן.

זה הכסף הגדול.
כן, שם הכסף הגדול.

בישראל רוב החבר'ה הצעירים נמשכים יותר ל-black/death metal, מה משך אותך ל-power/speed metal?
טוב, קודם כל עבורי המלודיות הן החלק הכי חשוב במוסיקה, אז בכל מוסיקה שאני כותב חייבות להיות מלודיות. מכאן שהכל מתחיל מהמלודיות.
כשהתחלתי ממש להתעניין במלודיות המהירות של Stratovarius, הייתי צריך להיות כמו Stratovarius מכיוון שיש להם מלודיות שהם משלבים אותן בצורה מדהימה. יש לנו טקסטים שונים משלהם מכיוון שאני רוצה משהו משלי במוסיקה - אנחנו לא העתק שלהם. אני גם אוהב את החומר היותר מהיר שלהם.

אתם בטח מצפים בכיליון עיניים לסיבוב ההופעות עם Stratovarius ו-Rhapsody?
כן, בהחלט. ראיתי את Stratovarius בהופעה חיה כמה פעמים ו-Rhapsody, אני ממש מחכה לראות איך הם יסתדרו בהופעה חיה, חה... חה...

זה יהיה מאד מעניין.
זה יהיה נפלא, בהחלט.

לאיזו מוסיקה אתה מקשיב בימים אלה?
Nightwish - זו להקה שאני מקשיב לה בימים אלה.

מאד שונה מסגנון המוסיקה שלכם!
כן, אני לא אוהב להקשיב למוסיקה מסוג זה יותר מדי. אני מפחד שאם אקשיב לזה כל הזמן לא כל כך אוהב את זה, אז אני משתדל להקשיב לדברים חדשים ואחרים שעדיין לא נמאס לי מהם.

מה היו הדברים בעלי ההשפעה הגדולה ביותר שלך כמוסיקאי? חוץ מ-Stratovarius כמובן!
כן, כשהייתי צעיר יותר הקשבתי המון ל-Queen ול-Midnight Oil, להקות כאלו עם מלודיות גדולות. אבל לאחרונה אני מקשיב ל-metal, בעיקר Stratovarius. עבורי Queen היא הלהקה הגדולה מכולן ולעולם לא תהיה גדולה ממנה.

מה עם סצינת ה-metal בפינלנד?
נראה שיש לנו קהל מעריצים גדול וחזק. יש גם להקות black metal ו-Children Of Bodom, אז זה ממש רציני. זה טוב בשבילנו, זהו בהחלט הסגנון המקודם ביותר בפינלנד.

יש לכם תוכניות רדיו או טלוויזיה?
לא ממש. לא שמעתי. היו כמה תוכניות ברדיו שהשמיעו את המוסיקה שלנו, אבל אני לא חושב שזוהי המוסיקה שרוב תחנות הרדיו ישמיעו. לא שזה כל כך כבד, זו פשוט מן גישה של "אנטי" שהם נוקטים, אם זה metal- בטוח שזה בחוץ והם לא ישמיעו את זה.

אני יודע שעדיין מוקדם מדי, אבל האם חשבתם כבר על האלבום הבא שלכם?
כן, יש לי שיר או שניים מוכנים, אפשר לומר. הקלטנו ארבע קלטות דמו בארבע השנים ואולי ניקח אחת או שתיים מהם לאלבום הבא. זה יהיה...אולי... אני לא יודע חה...חה... עדיין לא חשבתי על זה! זה יצא בשנה הבאה.

טוב, אתם עדיין ראויים להנות מאלבום הזה לזמן מה...
כן, בהחלט, זה שווה להוציא אלבום חדש מכיוון שזה עדיין לא מוכר שום דבר.

O.K., Tony, תודה רבה ואני מקווה שהמכירות שלכם ימשיכו כך שתוכלו להרשות לעצמכם הרבה יותר וויסקי.
חה...חה.. כן, תודה לך!!!

Amit Lwow

"Blank File", זהו שיר על "כרטיסי בונוס" שיש בחנויות, כשאתה הולך לחנות ומראה את הכרטיס שלך כשאתה משלם, עולה להם במחשב כל המידע לגבי הקניות שלך. במוקדם או במאוחר הם ידעו הכל עלייך. זה שיר על אנשים שאוספים מידע עליך, מכיוון שאני ממש שונא את זה, זה גורם לי אי נוחות.

Let's Get It Up!

בעוד אגדת הרוק AC/DC מוציאים את "Stiff Upper Lip", אלבומם הראשון מזה חמש שנים, MH משוחחים עם הגיטריסט Angus Young.

יש כמה דברים בחיים שהם בלתי משתנים, כמו למשל שאי אפשר לבטוח בפוליטיקאים וכך גם בכל מה שקשור לאלבומי הלהקה הזאת. כל כמה שנים AC/DC יוציאו אלבום שנשמע כמו... כל אלבום אחר של AC/DC! טוב, אולי האחרון לא כל כך חביב, מכיוון שאפילו אלבום של AC/DC, שעובר דרך המעיים (ובואו נודה בכך, כמה מהאלבומים האחרונים שלהם אכן נשמעים כך) עדיין שווה בדיקה. חוץ מזה משמעותו של אלבום חדש ל-AC/DC, הוא סיבוב הופעות חדש, שיביא לשם את כל מי שאוהב hard rock קלאסי נצחי. הפעם, למרות זאת, עם "Stiff Upper Lip" נראה שהלהקה שוב תפסה את התלהבות ואנרגיות מהעבר. שוב נראה כאילו הם מתכוונים לכך עד הסוף. אולי זו התוצאה של החלל בן חמש שנים, בין "Ballbreaker" (1995), לבין "Stiff Upper Lip"? זה לא כך, לפי הגיטריסט Young Angus. למעשה, אם להאמין לאיש שהיה תלמיד בית הספר הנצחי - ללהקה בקושי היה זמן לנשום...

כמה זמן למעשה לקח להקליט את "Stiff Upper Lip"?
לקח לנו שלושה חודשים. עשינו את זה בוונקובר, שזו אווירה טובה לעבוד בה. יכול להיות שזה רחוק מערים כמו לוס-אנג'לס, אבל זה לא מבודד מדי. אתה לא מרגיש שאתה מנין בידוד. עשינו את האלבום באולפן שנקרא The Warehouse, שבחלקו הוא בבעלותו של Bryan Adams. לא שבחרנו במקום בגלל זה. למעשה, בזמן שהזמנו מקום באולפן - לא ידעתי. אבל יום אחד נכנסתי והוא היה שם! אנחנו לא הלהקה שמחפשת סביב שם של מישהו שיתמוך בנו. בחרנו באולפן הזה מכיוון שיכולנו להשיג את הסאונד שרצינו.

אחיך הגדול George הפיק את האלבום. עבדת איתו המון בתפקיד זה בשנים האחרונות - לרוב בשיתוף עם השותף שלו לעסקים Harry Vanda - העובדה שאתם קרובים הופכת את העבודה ביחד לקשה או קלה יותר?
זה יכול להיות נפלא וזו יכולה להיות מלחמה. ל-George תמיד היתה השפעה רבה גם עלי וגם על אחי Malcolm (גם הוא כמובן גיטריסט ב-AC/DC). זה נכון גם לתקופה שלפני AC/DC. כשהיינו צעירים יותר, George שמח שאנחנו מתעניינים במוסיקה. ללכת איתו לאולפן היה דבר גדול. זה היה כמו ללכת לדיסני-וורלד ולזכות בפרס גדול. הוא לימד אותנו המון. הוא גם היה בחור חזק והוא תמיד הראה לנו איך להפיק את המקסימום מהכלים שלנו. אנחנו ממש בני מזל שיש לנו אח כזה. הוא גם עבד על מספר רב של מופעים שונים מפופ לרוקנרול. ראיתי אותו אפילו עם תזמורת. זו היתה הפעם היחידה שראיתי תזמורת רוקדים עם הרגליים.

אם אנחנו כבר מדברים על תזמורת, אתה יכול לדמיין את AC/DC עובדים עם תזמורת, כמו ש-Metallica ו-Deep Purple עשו בשנה שעברה?
טוב, אולי הלהקות הללו נהנים לעשות דברים כאלה, אבל אנחנו... אנחנו נהנים כשאנחנו מקבלים איזה חלק שנשמע הכי טוב, בלי להתרגש יותר מדי.

זה מעניין מכיוון ש-AC/DC תמיד היתה להקה שדבקה בנוסחה מסוימת, לעולם לא מגוונים בסאונד. האם אי פעם התפתיתם לשנות או לחדש את מה שאתם עושים?
לא ממש. תמיד ידעתי שמוסיקה היא דבר סיבובי. בנקודה מסוימת הכל חוזר. יש לי הרגשה מוזרה כשאני מסתכל על חברות תקליטים המתחימות בחורות, או קבוצת בחורים או ילדים חמודים... שלא מבינים את הציבור. אני גם חושב שהתקשורת בוחרת במסלול הבטוח, בייחוד טלוויזיה ורדיו. רוב המוסיקה כיום דומה למזון מהיר: כאן היום, נעלמים במהרה. אני נהנה ממוסיקה. זוהי האהבה המרכזית שלי, בגלל זה אני עושה זאת. אפילו לפני שאני עולה על הבמה לא אכפת לי לגבי התדמית שלי, מדי תלמיד בית הספר או משהו כזה. אני תמיד חושב קודם כל על הגיטרה שלי. כשאני רואה דמות בלי תוכן זה מאד מעציב אותי. אני לא אוהב שמוסיקה נמכרת רק כגימיק.

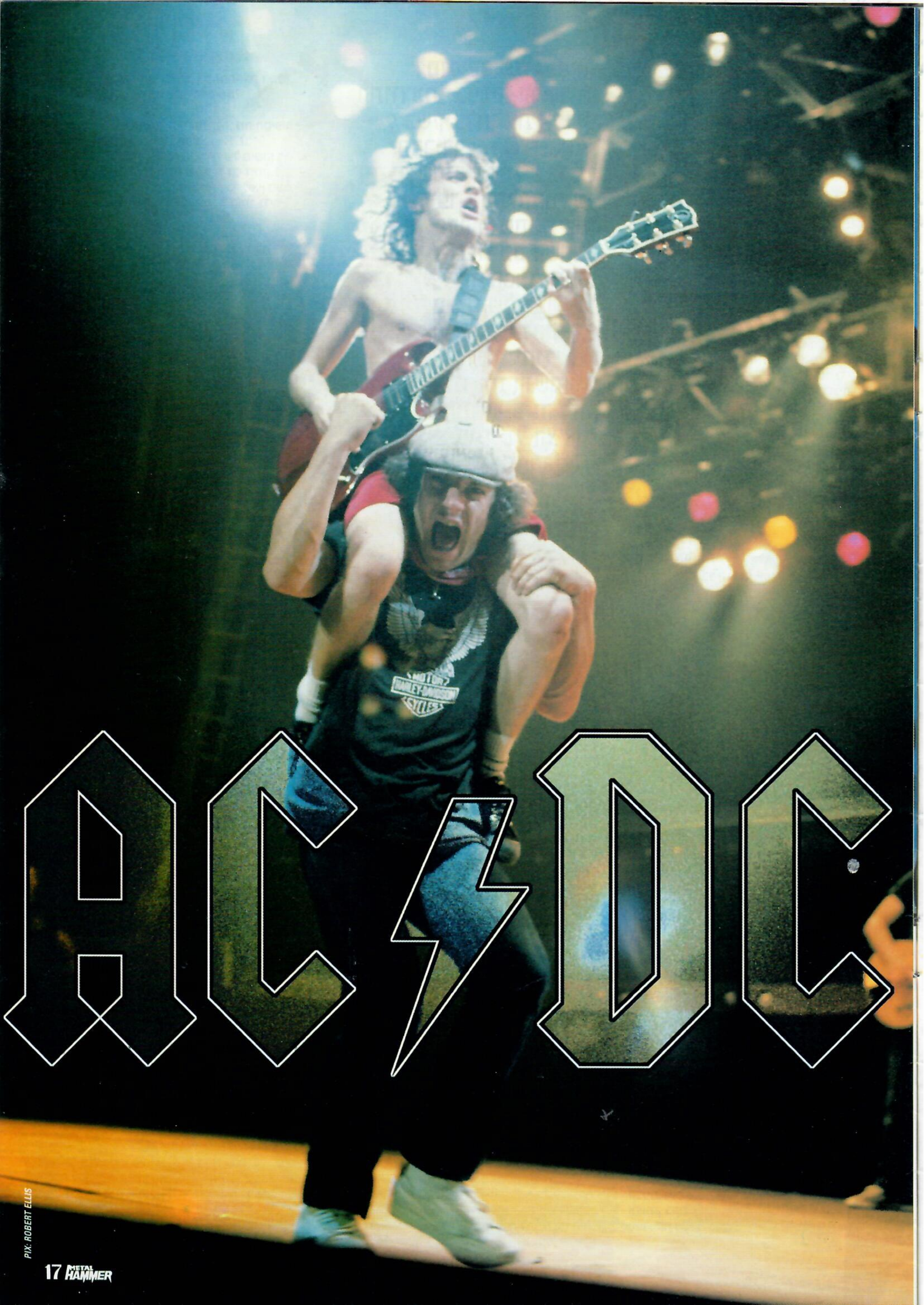
לא פחדתם שהסירוב של הלהקה להשתנות יוביל ויהפוך אתכם לקלישאה?
אנשים מצפים לדברים מסוימים מאיתנו. כשהם קיבלו להקה הם הולכים להופעה לראות את מה שהם מצפים לו. כשהייתי צעיר יותר הייתי הולך לראות דברים שחשבתי שירשימו אותי, אבל התאכזבתי. הרבה מזה עבר ל-AC/DC. זוהי דמות וירטואלית בראש. אני חושב שתדמית התלמיד שלי, לדוגמא, תמיד תהיה חלק אינטגרלי מהלהקה. ואם אתה רוצה לקרוא לזה קלישאה, אז בסדר. זה לא מטריד אותי. אני יותר מוטרד מאנשים שיצאו מאחת ההופעות שלנו ולא יהנו ממנה. כשאתה קונה אוטו אתה רוצה לחזור הביתה עם אוטו. אם אתה הולך לראות את AC/DC אתה רוצה את ה-AC/DC שאתה מכיר. אתה רוצה לראות את תלמיד בית הספר במדים. אנשים מכירים אותנו כלהקת רוקנרול. הם רוצים שנשאר ככה. זה מגדיר את הסגנון והסאונד שלנו. אף אחד לא אמר, קדימה, תשתנו, אנחנו רוצים שתהיו אופנתיים. כשאני חושב על זה, כל האופנות המודרניות שאולות מהעבר, בכל מקרה. משנות ה-60 ה-70' או אפילו ה-50' כאשר ה-DJ של הרוקנרול בעצם עשו את מה שיסווג היום כראפ!".

כשאנשים מזכירים את AC/DC, הם תמיד מדברים על הקלאסיקות שעשיתם לפני יותר מעשרים שנה. האם אתה גאה באורך החיים של השירים שלכם, או מאוכזב שאף אחד לא מזכיר את החומר האחרון שלכם?
אתה מוציא אלבום ואתה רוצה שהוא יאריך ימים ולפעמים אתה מצליח להתחבר להכרה של האנשים. כולנו היינו רוצים להכניס את הידע הזה לבקבוק ולסגור אותו. אבל זו לא הדרך שבה הדברים עובדים. לדוגמא כשעשינו את "Back In Black" ב-1980, לא ידענו לאן אנחנו הולכים. היו לנו שירים וזו היתה התרפיה הטובה ביותר עבורנו לאחר ש-Bon (Scott) נפטר מוקדם יותר באותה שנה. יכול להיות שלא הצלחנו להתחבר לאף אחד. זה דבר מוזר. האם דבר עצוב כל כך כמו מותו של Bon הופך אלבום למצליח? אני עדיין תוהה...

נשנה כיוון, מהם התוכניות שלכם לגבי הופעות?
עדיין לא תכננו כלום. בעבר הרשנו לעצמנו להיות מונחים ע"י אנשים שאמרו 'אנחנו רוצים שתופיעו השנה בחודשים הללו'. אז אתה נעול. אנחנו חופשיים עכשיו. אני בטוח שנופיע באיזשהו שלב, אבל לא ממש בקרוב. אני גם לא מזין שמועות שמסתובבות כרגע.

אתה מתגעגע להופעות חיות?
כן, אני אוהב לעלות על הבמה ולנגן חי. בשבילי זוהי אחלה בריחה. מצד שני אני חושב, 'האם אני צריך להוציא את השד מהקופסא שוב?', מכיוון שזה אדם אחר על הבמה. אני לא יודע למה זה כאילו אדם אחר עולה על הבמה. עבורי זה כמו לכתוב ספר. אני בונה דמות במוחי ואני הופך לאותה דמות. אבל אני לא רוצה להיות אותה דמות. אני חייב לחזור למציאות. אישתי תמיד אומרת 'אל תבוא הביתה כשאתה תלמיד בית ספר, אתה יכול להשאיר אותו מאחור'. ראיתי תמונות שלי על הבמה וזה נראה כמו מישהו אחר. זה קצת מפחיד אותי. כשהתחלתי הייתי מאד עצבני, בייחוד לשים את המדים עליי. חשבתי 'אנשים יסתכלו עליי ויצחקו, יראו אותי כשוטה, כבדיחה'. כשהייתי צעיר יותר השקעתי המון זמן באימונים ובנגינה על הגיטרה, מכיוון שרציתי לנגן נכון. כתוצאה מכך הייתי מאד מתוח לגבי הופעות חיות. Malcolm אמר לי, 'פשוט תנגן בגיטרה, פשוט תנגן. זה כל מה שאתה צריך לעשות'. רעדתי. אז התרכזתי בגיטרה ומשם זה זרם. למעשה, חיבקתי אותה, מכיוון שזה היה כמו הגנה. זה מוזר, כשאני על הבמה ואני מניח את הגיטרה אני מאד עצבני, מכיוון שזה דבר שהוא מאד קרוב פיסית. כשהגיטרה אומרת 'תזוז לצד הזה' אני עושה כך. יש לגיטרה אישיות משלה. זה יכול להיות גם מאד ארוטי! היו פעמים שהייתי מרים את הגיטרה, ובזמן שהייתי מנגן, עלו במוחי דברים מיניים. אבל לפעמים כשאתה עצוב, יוצאת דווקא מנגינה שמחה, שזה מוזר!

אנחנו יכולים לראות את הכותרות עכשיו: "תלמיד בית הספר מודה בתשוקה לגיטרה !" יש משהו שיגיע למוסר של ההמונים, חם תחת הצאוורון!

AC/DC
MOTOR
HARLEY-DAVIDSON
CYCLES
PIX: ROBERT ELLIS

FIREWORKERS
ANGRA

למוסיקה של Angra התוודעתי בפעם הראשונה ב-94 כשקיבלתי את אלבום הבכורה "Angle Cry" מחבר שחזר מטיול בברזיל וסיפר בהתלהבות על "הלהקה הנשמעת כמו Helloween עם השפעה ברזילאית". Angra תפסו אצלי מייד מקום של כבוד על המדף, עקב כשרונם להתבלט וליצור סגנון ייחודי בין הרכבי ההסתדרות הנשמעים כמעט זהים זה לזה. קפצתי מייד על הצ'אנס לראיין את Rafael- האיש שמאחורי הגיטרה:

אני לא רואה את היותנו ברזילאים כגורם מפריע אלא כיתרון בלבד, למדנו לפתח את היתרון הזה לכיוונים שונים גם במוסיקה וגם בקונספט, שדווקא מדגישים את היותנו ברזילאים.

מה המצב בברזיל?
סערה...גשם... (רעש מוזר ברקע...) פתחתי את החלון... תשמע את הסערה... אתם עדיין חיים שם?

בהחלט, אני חייב להתחיל מן ההתחלה, מה הסיפור מאחורי הבוטליג "Reaching Horizon"?
זוהי הוצאה לא רשמית, אך די מכובדת של מישהו בברזיל שמצא לנכון להוציא את הדמו שלנו על גבי דיסק. רוב השירים מופיעים גם ב-"Angles Cry", כך שאין טעם להוציא אותו מחדש. סך-הכל הוא מכיל חומר נדיר מהעבר והרבה מידע.

המון מידע... אתם נראים די מאוהבים בעצמכם שם, עם ריבוי התמונות ורשימת ההשפעות של כל אחד מהנגנים..
אמנם, אנחנו די מרוצים ממצבנו אבל אגו-טריפרים אנחנו לא (אני חייב להסכים, במהלך השיחה התגלה Rafael כאדם חביב וממש לא תפסן...). היה חשוב לנו לספר על ההשפעות שלנו, אנחנו לא עוד להקה הנשמעת כמו Running Wild, אלא הרכב המתיימר להציע יותר עושר מוסיקלי.

גם הקונספט של Angra שונה מהרכבי ה-power האחרים - אין שירי אבירים על חרבות וכיו"ב, איך הקהל של ה-power metal מקבל את התדמית הדי פייסנית שלכם?
הרעיון שמאחורי Angra, מורכב מוסיקלית ורעיונית מן היסודות המרכיבים את הפילוסופיה האמנותית שלנו, שילוב של אותנטיות מקומית ושורשיות מוסיקלית דרום אמריקאית, רעיונות על איתני הטבע ושליטתם באדם, חוסר האונים של האדם מול כוחות הטבע, למרות שאת ההשפעות המוסיקליות הלטיניות הכנסנו תכלס ב-"Holy Land". מבחינה רעיונית גם בשירים כמו "Angels Cry" מופיעים אותם הרעיונות הטקסטואליים. מעניין אותנו הרבה יותר לשיר על משהו מציאותי. המוסיקה שלנו מחברת פולקלור עממי מברזיל וכלי נגינה מקומיים, משולבת באלמנטים של heavy metal שגדלנו עליו ושאנחנו אוהבים עם השפעות של מוסיקה קלאסית ולהקות כמו Queen ששמענו בילדותנו. Brain May מאד השפיע עליי כגיטריסט וכמו כן גם נגנים דרום אמריקאים ואת כל האלמנטים האלה חשוב לי להעביר במוסיקה של Angra וליצור משהו ייחודי בעל קונספט משלו. אני מאד מקווה שיבינו את זה, אמנם ב-"Fire Works" לקחנו את הכיוון הזה מאד רחוק ונראה לי שהאלבום הבא יהיה יותר חזרה למקורות ויותר heavy metal.

דווקא נראה לי שב-"Holy Land" הלכתם יותר רחוק, אלבום מלא בלדות, שלמהדורה השניה שלו צורף דיסק בונוסים אקוסטי, מלא בכלים דרום אמריקאיים.
זה די נכון, אבל היו שם גם שירי power מהירים שקצת חסרים לי ב- "Fire Works" ואני בהחלט אשנה את המגמה הזאת באלבום הבא, שיהיה יותר כבד .

אתם נוהגים להופיע לא כל כך הרבה בהשוואה ללהקות אחרות החורשות סיבובי הופעות ובכל זאת הוצאת דיסק בהופעה ("Holy Live") ו-EP עם שלושה קטעי הופעה.
כן, הופעתנו האחרונה היתה ב-98 Dynamo ומאז לא הופענו באירופה וסביר שלא נופיע שם עד לאלבום החדש.
"Holy Live" נותן מימד אחר לשירים מ-"Holy Land", שמעת למשל את הגרסה האקוסטית ל-"Angels Cry"?

שמעתי, ואם כבר מזכירים גרסאות, אתם ידועים בשתי גרסאות הכיסוי שלכם ל-Kate Bush וכמובן ל-"Painkiller" של Judas Priest.
Kate Bush זמרת אדירה ו-Andre נתן את הגרסה שלו לשיר שלה וזה נשמע לדעתי מאד Angra. לגבי Priest זה שיר שנהגנו לנגן בחזרות ועיתונאי מגרמניה שמע אותנו והמליץ עליו בחום לאלבום המחווה שעשו ל-Priest בחברת Century Media, בסופו של דבר השיר נכנס גם למיני אלבום שלנו "Freedom Call" ותמיד, תמיד, בסוף כל הופעה הקהל דורש אותו בצעקות... תמיד מגיע הרגע הזה.

Angra היא דוגמא לא טיפוסית ללהקות מברזיל שבדרך-כלל מגיעים מהצד האגרסיבי יותר כדוגמת Sepultura, Sarcofago, Krisium, Overdose, אתם מוצאים את עצמכם שם? אתה חושב שיגיע יום בו תעזבו את ברזיל כדי לקדם את האלבום, כמו שקרה עם Sepultura? איך המצב בסאן-פאולו כרגע?
קודם כל אנחנו לא נעזוב את ברזיל, כי אנחנו קשורים מאד למקום וטוב לנו פה, אני מרגיש בבית בברזיל וממש ממש לא נראה לי שנעזוב, הסיפור עם Sepultura הוא שכשהם הוציאו את "Beneath The Remains" הם רצו לכבוש את השוק האמריקאי והיתה להם גם חברת תקליטים שם (Roadrunner בימים שלפני Death Tones , א.ש.), שדחפה לזה וכל החלום של להיות כוכבים בארה"ב סחב אותם לזה. טוב לנו בברזיל ואנחנו מאד פופולריים כאן, אני לא רואה את היותנו ברזילאים כגורם מפריע אלא כיתרון בלבד, למדנו לפתח את היתרון הזה לכיוונים שונים גם במוסיקה וגם בקונספט, שדווקא מדגישים את היותנו ברזילאים. סאן-פאולו נשטפת כרגע בגשם סוחף, אבל בתכלס יש אזורים טובים למרות
שהאלימות משתוללת בטירוף, ישנם אזורים שמומלץ לא להגיע אליהם, לא ביום ובטח שלא בלילה, רציחות, יריות ואלימות-רחוב הם חלק אינטגרלי ויום-יומי משגרת החיים כאן, אבל כפי שאמרתי יש גם אזורים טובים.

אז באלבום הבא נראה אתכם עם מכנסיים קצרים וכובע הפוך, מפוצצים בקעקועים ושרים על ה-Slams של סאן-פאולו...?
לא. שלילי, קטלני...!! אנחנו ננגן את החומר שתמיד ניגנו, רק כפי שאמרתי, יותר כבד ויותר מסורתי, גם טקסטואלית אנחנו לא מטיפים או רואים את עצמנו כמובילי זרם מחאתי כלשהו, אלא פשוט מאד שרים על מצב קיים ועל דברים המציקים לנו ודברים שאנחנו עוברים. בסך-הכל אנחנו אנשים די פוזיטיביים. רובינו חיים מהלהקה ועושים קצת השלמת הכנסה בשיעורי נגינה ולימוד נגינה, יוצא לי גם לקבל מכתבים מהורים המרוצים שהילדים שלהם שומעים Angra... ברצינות... הם מרוצים מכך שזה מסר חיובי במוסיקה שנחשבת שלילית. אני לא כל כך אוהב את התופעה הזו... זה לא כל כך בסדר בעיניי, הם אמורים לשנוא מוסיקה כמו שלנו, דרושה חקירה... אני כבר אעשה משהו בנדון... זה מפריע לי.

Angra מחזיקה בזכויות על החומר המוקלט שלה ומוכרת זיכיונות לכל חברה בנפרד, איך אתם יכו־לים לשלוט על המכירות ככה?
האמת, זה נעשה פשוט, מפני שרוב חברות התקליטים "שודדות" את הלהקות ולא משלמות להן את הכסף, בחרנו בשיטה הזו כדי לבחור בעצמנו את דרכי המכירה והשיווק ואני מרוצה מזה מאד, אפשר לראות הרבה גרסאות של האלבומים שלנו.... לאספנים לא משעמם לרגע...

ומה אתה יודע עלינו ועל המתרחש כאן?
תתפלא - יש לי חבר ילדות שכבר שתים-עשרה שנה גר אצלכם בקיבוץ בצפון ואני מכיר את המצב אצלכם טוב מאד. אני חושב שבגדול זו אותה בעיה כמו בברזיל, רק שאצלנו זו האלי־מות והפשע ואצלכם זה ה-Middle East Conflict. לשתי המדינות יוצא שם רע ותדמית שלילית בסצנה העולמית בגלל התופעות הללו, אבל בגדול זו סטיגמה שרק חלק ממנה הוא האמת. יש כאן הרבה ניפוח עיתונאי כמו שעיתונאים רגילים לעשות כל כך טוב. תתפלא, אבל לפני "Holy Land" קיבלתי קלטת של להקה
מישראל ששילבה מוסיקה מקורית מישראל והשפעות של מוסיקה מסורתית ואוריינטלית עם מוסיקה כבדה וזה מאד מאד שימח אותי והשפיע עלי רעיונית, הידיעה שאצלכם, בקצה השני של הגלובוס יש אנשים העושים דברים כמונו ומשלבים השפעות של מוסיקה מקומית עם metal ויוצרים קונספט מקורי משלהם, זה יוצר דברים ומחוזות מוסיקליים מעניינים מאד לדעתי.

מה מצב הנבחרת שלכם כיום?
טוב מאד, למה?

חלק גדול מאד מהישראלים הם אוהדי נבחרת ברזיל, אין לי מושג למה, אולי בגלל הססגוניות. אם יש משחק של ברזיל נגד ישראל - הם יעודדו את ברזיל....
לא... בנאדם... אל תדאג לנו... לא רוצים לגנוב לכם אוהדים בנאדם... יש לנו המון כאלה פה... גם אנחנו בעצמנו... אם נבוא פעם לישראל אני אוכיח לך...

קבענו. נעמיד מולכם להקה ישראלית ונשחק בקיבוץ בצפון עם החבר שלך...
סגור, קח 3־0 ברזיל....

At home with Dani Filth From C.O.F.

Dani Filth הסולן וכותב השירים של Cradle Of Filth מעדיף את עולם הקסם והרומנטיקניות של אנגליה הישנה מאשר את פרצופה החדש של בריטניה המודרנית. הוא חי עם חברתו ובתו בת השנה Luna בבית בן ארבע-מאות שנה ב-Hadleigh, Suffolk, בו הוא יכול בחופשיות לטפח את אהבתו לכל מה שגותי, ארוטי ומצמרר. Metal Hammer מקבלים סיור מודרך:

עמוק בתוך ליבו הרדום של הכפר Suffolk - כפר אנגלי ציורי - אורבת סכנה. והסכנה היא משפחת Filth – Dani (כמובן הסולן של Cradle Of Filth) וחברתו ואהובת ילדותו משכבר הימים - Toni ובתו בת השנה Luna. השלושה חיים באחד הרחובות הסואנים ביותר ב-Hadleigh (למרות שספירת הרכבים החולפים על פני ביתם בכל יום לא דורשת מיומנות מתמטית מיוחדת), בבית שנבנה ב-1658. נוכחותן של מכשפות שעגנו כאן, של ערפדים ושל סיאנסים, הוא נושא לדיון וכנראה גם למאווים חבויים. אבל רוב מדרגות הבית, העשויות עץ אלון, עדיין נמצאות במקומן, ובמשכנה של משפחת Filth ישנה הילה גותית מזמינה, בכל מקום. אז, בואו ניתן ל-Dani להיות מורה הדרך שלנו, בעוד אנו מעיזים להכנס לבית האימה הזה ב-Hadleigh.

ALL PIX: NIGEL CRANE

Fucking Devils And Other Decorations:

"השקענו המון במטבח, מכיוון שאנחנו גם מארחים פה. למעשה כאן הוא אזור הסעודה העיקרי. אם אני מבשל? אה..., לא, בכלל לא. גאוותו של המקום היא על שולחן האוכל שלנו, בזכותו של התגליף שיש עליו של שד המזיין בחורה עירומה העונדת צלב. קיבלתי אותו כשניגנו בצרפת. התגליף קבוע באמצע השולחן. לפני מספר שבועות קרה דבר מוזר - אבא של חברתי Toni אמר פתאום שהוא חושב שהתגליף קצת גס. זה קצת משונה כי אבא שלה היה אצלינו כבר כמה פעמים, מאז עברנו לכאן לפני מספר שנים והתגליף היה תמיד באותו מקום, ובכל זאת הוא מעולם לא שם לב אליו קודם!. יש לי לוח שח-מט מגולף מאוד יפה שאמא שלי הביאה לי.

אני משחק שח-מט, אבל ממש גרוע ואני משחק באופן קבוע עם חבר אחד שתמיד מנצח אותי, למרות שאני לא נותן לכך להשפיע עלי... אולי אני צריך ללמוד את החוקים. יש המון בקבוקי שתייה ריקים על המקרר, אבל זה לא בגלל שאני אוסף אותם. האמת היא, עדיין לא זרקתי את רובם מחג המולד. אני שומר שני בקבוקים ריקים של Absinthe, בגלל שהם מעוררים זיכרונות. עשיתי משהו עם איזה מגזין, לא מזמן שקשור בשתייה מרובה של Absinthe.
עיתונאי וצלם מהמגזין הגיעו לכאן באיזה יום, לפני שעזבנו להופעות בצרפת בשנה שעברה, ובינינו היו שני בקבוקי Absinthe הם התאכסנו במלון ב-Ipswich, אבל הפסידו את כל הרכבות. אחד מהם נמצא רוקד מסביב לגן חצי עירום, וכשלבסוף הם תפסו מונית חזרה למלון, שהיה במרחק של עשרים קילומטר בלבד, הם נאלצו לעצור כל מטר בערך כדי שיוכלו להקיא. למרבה הצחוק אני דווקא הרגשתי מצוין בבוקר שלמחרת. אבל כשעליתי לבמה בצרפת, התחלתי להרגיש קצת בחילה. כנראה שהייתי חסר שיווי משקל. מישהו הציע לי לנסות שמפניה ו-Absinthe, אם אני ו-Toni נתחתן, זה יהיה המשקה שנגיש לכולם. אני יכול לדמיין את ההורים שלנו לוגמים את המשקה מכוסות מקושטות. זה יהיה היסטרי. הם יחשבו שזה היה רק שמפניה, כאשר במציאות זה משהו הרבה יותר אכזרי ויותר חזק. חה!"

Killer Art And An Empty Sarcophagus

"יש לי ארונות קבורה מגניבים שקניתי לכבוד יום ההולדת האחרון של Toni. מה שקרה הוא שהלהקה היתה בלונדון בראיון ל-VH-1 עם Tommy Vance, ולאחר מכן הסתובבנו באזור וראיתי את זה בחנות, על המקום רשמתי צ'ק עבור זה. כמה זה עלה? החלק הטוב ביותר של... אה, אני לא רוצה ש-Toni תדע, אז בוא נגיד שלא קיבלתי חום! קניתי את זה מחנות שמוכרת עתיקות ווידאתי שמחיר ההובלה יהיה כלול במחיר. כשיצאתי מהחנות, איזה איש זקן שנראה קצת כמו פרופסור אמר לי (משנה מבטא), 'או אתה הבחור שזה עתה קנה את הסר־קופג, לא? זה נפלא. שמעתי שקנית את זה לחברה שלך? איזה טעם!'. למרבה הצער, ארונות הקבורה ריקים, למרות שאני יכול לחשוב על כמה אנשים שלא הייתי מתנגד לראות אותם תקו־עים בפנים! את התמונה החתומה של Yvonne De Carlo, ששיחקה את Lily Munster בסדרת הטלוויזיה Munsters, קניתי ב-Melbourne, אוסטרליה לפני שנתיים וחצי. רציתי תמונה של Christopher Lee, אבל זה היה יקר מדי. אני קונה המון דברים גותיים כאלה כשאנחנו בסיבוב הופעות, בעוד שאר הלהקה קונים סמים או דברים כאלה. הדבר הטוב ביותר שקניתי לאחרונה הוא ציור של דרקולה, פרנקנשטיין, המומיה ואיש הזאב. זו תמונה נוראית, אפילו הציורים של Marilyn Manson טובים יותר - אבל העובדה שזה צויר על-ידי הרוצח הסדרתי John Wayne Gacy הופכת אותה למעניינת. קיבלתי את זה ממישהו בלונדון וזה מקורי. זה עלה לי יותר מאלפיה. את רוב עבודותיו של Gacy שרפו לאחר שהוצא להורג. אני לא יכול לומר לך ממי קיבלתי את זה, מכיוון שרוב הדברים שהוא מוכר לא חוקיים.

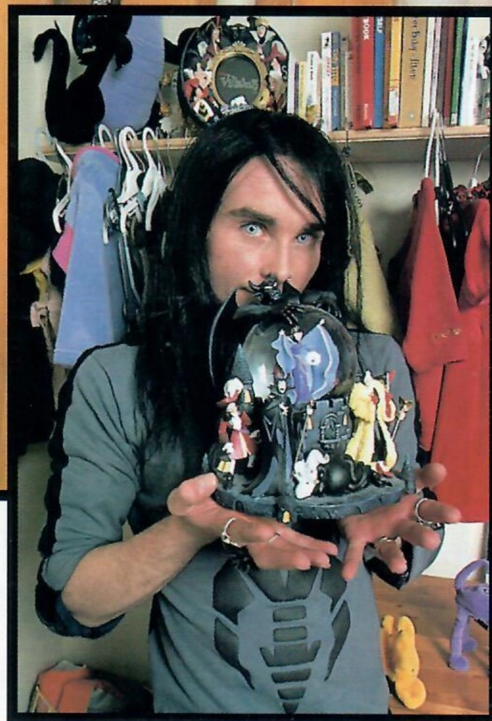
יש לו כל מיני דברים מרוצחים סדרתיים. אפילו יש לו בית עשוי גפרורים ש-Charles Manson בנה בכלא עבור עורך דינו ויש גם מכתב איום ש-Son Of Sam (David Berkowitz) כתב לעורך דינו. הזמנתי עוד כמה פריטים מהבחור הזה. יש לו דיוקן של חבר של Otis OToole ש- Otis OToole (הרוצח הסידרתי משנות ה-70 המאוחרות, שהונצח בסרט השנוי במחלוקת "Henry: Portrait Of A Serial Killer") צייר. גם זה נורא, אבל זו לא הנקודה. זה לא חוקי להחזיק את הדברים האלה, אבל כל העניין הזה הוא מסחר בשוק השחור.

אני גם קצת איש של חתולים. היו לנו שלושה, אבל אחת, שקראנו לה Lilith, נעלמה לא מזמן. החתולים שיש לי עכשיו הם הגורים שלה ואני חושב שהם הבריחו אותה. פשוט נמאס לה מהם. השניים האחרים נקראים Rumble ו-Mushka. הם בני שנתיים ושלוש. יש לי דברים שירשתי ממשפחתה של אמא שלי, שגרה זמן מה ב-Tanzania. אז הבית שלי מלא במסכות ובתגליפים אפריקאיים. הם מוסיפים אווירה למקום. אני לא יודע אם איזה מהם מייצג משהו ספציפי, אבל הם בהחלט מוסיפים למקום. העצם של אדם בלוגו של Cradle Of Filth, ניתנה לי על-ידי מעריץ במקסיקו. אני לא יודע אם העצם מייצגת משהו מיוחד, אבל היה ממש מסובך להבריח אותה לאנגליה. יותר גרוע מלהבריח סמים! כל פעם שעברנו ממדינה למדינה הייתי צריך לדאוג לכך שהעצם תהיה מוסת־רת היטב. בסופו של דבר הצלחתי להביא אותה לפה."

Luna's Lair

"החדר של לונה בתי לחלוטין לא גותי, אבל יש עטלף על הקיר. וכנראה שיש לה את הדבר הטוב ביותר שקניתי, תיבת נגינה של וולט דיסני ועליו דמויות של פושעים מסרטים של וולט דיסני, לא החבר'ה הטובים. מסובבים את זה וזה מנגן מוסיקה בווארייה ישנה, שירים כמו "The Hungry Ghost". מצאתי את זה בחנות "דיסני" באמריקה. נראה שהאמריקאים אהבו את הפושעים, זה ממש גאוני. תאר לעצמך שנותנים את זה לילד קטן...
Toni ראתה את זה פעם וסיפרה לי על כך, בזבזתי יובלות בחיפוש אחרי הדבר הזה. העניין הוא שזה ממש נוגד את התדמית שיש לדיסני. כל הדמויות הן מסרטים של דיסני, אבל בדרך כלל הם מקדמים את הדמויות הנחמדות. יש לי גם מסגרת לתמונה המבוססת על אותו רעיון - המסגרת מציגה המון מפושעי וולט דיסני ובנוסף בובות של Cruella De Vil והמלכה הרעה משלגיה ושבעת הגמדים."

Dani And Toni's Evil Inner Sanctum

"יש בלגן נוראי כרגע, מכיוון שיש פה עובדי בניין, כי מרחיבים את הבית. רוב הדברים שבדרך כלל מוצגים- ארוזים בקופסאות. יש לי פוסטר מגניב של דרקולה של פרנסיס פורד קופולה לחג המולד, חתום על-ידי Gary Oldman ו-Sir Anthony Hopkins. ברגע שיסיימו פה עם הבנייה, אתלה אותו על הקיר. האם זה חתום במיוחד עבורי? טוב, אני לא חושב, אבל אני אוהב לחשוב שזה כך... אני גם אוהב פוסטרים של סרטי אימה ישנים, כולל Bela Lugosi בדמות דרקולה. אבל אני מעדיף את Christopher Lee כשהוא מגיע לדרקולה. יש לי גם פוסטר צרפתי מהסרט Blacula מ-1972, שזה ממש מגניב. ב-Blacula היה בחור שחור שנקרא William Marshal ששיחק את הערפד, מה שהיה קצת שונה. קניתי את זה בצרפת... זה קצת לא רגיל!

רוב הבגדים של Toni נתפרים על-ידי אמא שלי. היא גם עושה את התפאורה לבמה. אמא שלי היתה תופרת מקצועית, אבל עכשיו היא עושה את זה למשפחה. אחד הדברים הטובים ביותר שהיא עשתה עבורי היה עליונית משרשראות. אבל זה כבד, קשה אפילו להרים את זה. יש לי כל כך הרבה דברים מוזרים מסביב. לדוגמא, יש פה ראש של עז, שהקלידן שלנו לבש בימיה המוקדמים של הלהקה. יש לי גיליון שלם של בולים מארה"ב עם דמויות של מפלצות קולנועיות קלאסיות. אפשר להשתמש בהם למשלוח דואר באמריקה. אני לא יודע כמה ישנים הבולים האלה. אני מניח שהם מאד ישנים...אה, חכה יש תאריך עליהם: 1996. קיוויתי שהם יהיו יותר ישנים מזה.

יש לי המון בובות של Todd McFarlane, עדיין ארוזות וממתינות לתליה על הקיר מיד אחרי שכל הבניה פה תסתיים. יש לי בובות של Ozzy ושל Kiss שהוא יצר, כולל בובה של Austin Powers שהוא עשה. הבובה של Austin Power's לא מדהימה, אבל זה McFarlane. יש לי אזיקים מחוברים למיטה. אה.... לא תארתי לעצמי שהם שם. האם הם קישוט או שאני משתמש בהם? אמ.... אני אשאיר את השאלה הזו ללא תשובה!

יש לי המון דברים של Star Wars. אבל היה לי יותר, לאחי היה פעם הכל. הסיבה היא שפעם שברתי לו את הרגל. זו היתה תאונה. הוא נתפס ברשת של שער של הוקי ואני עפתי ישר עליו, והרגל נשברה.. כל החברים שלנו שחשבו שהם כבר מבוגרים בשביל הסחורה של Star Wars (טוב היינו בני עשר), נתנו לו כל מה שהיה להם מתוך רחמים. היה לו חדר מלא בדברים הללו. כשעברנו לכאן ביקשתי מאמא שלי את כל הדברים של Star Wars, אבל, אמא שלי מכרה הכל בעשרים וחמישה פאונד. אם היינו שומרים עליהם, אני מניח שהם היו שווים כמה אלפים עכשיו. והיא אמרה שהיא מכרה אותם!! לא יכולתי להאמין שהיא עשתה את זה.

The Little Boys Room

השירותים הם לא החדר הכי גותי בבית, אבל הם המקום הטוב ביותר לעבור על מגזינים פטישיסטים. זהו המקום הטוב ביותר בבית להרגע בו, לקרוא את המגזינים, או להסתכל בתמונות!

Squealer

אני מודה ומתוודה כששמעתי בפעם הראשונה את החבורה הגרמנית הזאת, ממש לא ידעתי איך לאכול אותם, power metal? Speed metal? Thrash metal? לא היה שום ז'אנר שיכול היה לתאר את המוסיקה שלהם בצורה משביעת רצון. אט אט החלו האסימונים ליפול ואיתם ההבנה שזה בעצם היתרון הגדול של Squealer, אחד ההרכבים המעניינים ביותר שיצאו מגרמניה בשנים האחרונות. תפסנו שיחה עם Henner סולן ותמלילן הלהקה.

האלבום החדש "Made For Eternity" ממשיך בקו מסוים עם קודמו "The Prophecy" וניתן מיד לזהות את סגנון הנגינה הייחודי ל-Squealer, אבל יש לי תחושה שהאלבום הקודם היה כבד יותר? אפל יותר?
ניתן במובן מסוים לומר זאת, אולי מפני שב-"The Prophecy" השתמשנו הרבה בקלידים וכאן כמעט ובכלל לא ולכן האווירה הפכה לפחות אפלה, אבל מן העבר השני, יש באלבום הזה שירים מהכבדים ביותר שלנו, כמו "The Eternity Of A Day", כך שזה מאזן את המצב. מבחינתי זה כפי שאמרת, המשך טבעי לאלבום הקודם ואני מאמין שהוא לא נופל באיכותו ממנו.

הרכב הלהקה השתנה קצת כשעל יחידת הקצב מופקד לא אחר מאשר Mike Terrana המנגן גם עם Rage ו-Malmsteen ונחשב לאחד ממתופפי ה-power הטובים שיש. איך כניסתו להרכב משפיעה על החומר?
את רוב החומר אני כותב בעצמי כך של-Mike אין הרבה השפעה על הטקסטים והמוסיקה, אך לעומת זאת, בנוגע ליחידת הקצב, הבנאדם ממש שד... הוא בן ארבעים ושתיים ומנגן כמו בן עשרים!!! פשוט מתופף מדהים. מחמיא לי מאוד שמתופף בסדר גודל כזה נמצא איתנו ומנגן איתנו בהופעות.

את האלבומים שלכם מפיק Harris Jones, מפיק metal ידוע שעבד עם שמות רבים כגון Sodom, Kreator, Immolation ועוד, אתם חושבים להישאר איתו גם בעתיד? מה תוכל לספר על האווירה באולפן איתו?
Harris מפיק מאוד מנוסה ומכיר את ה-metal לכל סוגיו. העובדה שהוא עבד בעיקר עם להקות כבדות מאיתנו, כמו Sodom למשל, רק עוזרת לנו לפתח סאונד כבד יותר, שיחד עם המוסיקה המלודית שלנו, הסאונד הוא עם קונספט יותר מעניין. יכולנו בקלות לקחת מפיק heavy ידוע, אבל לאורך כל הקריירה שלנו אנחנו מנסים לעשות משהו אחר. מנסים לפתח סגנון יחודי לנו, לכן אנחנו עובדים עם Harris Jones.

SQUALER

חזרתם עכשיו מסיבוב הופעות בצרפת, מה יש לך לספר?
זה היה פסטיבל שחברת התקליטים שלנו AFM Rec. ארגנה. הופיעו בו גם Edguy, Voice ו-Steel Attack. היו ארבע הופעות והיה ממש טוב, הקהל הצרפתי קיבל אותנו באהבה וחום ואני בטוח שנחזור לשם. מי שמקדם אותנו שם זה האמרגן של Angra העושה עבודה ממש מדהימה.

אתם ו-Edguy ידועים כחברים טובים וגם ביצעתם שיר יחד באלבום "The Prophecy", שיר המדבר על חברות שנבגדה ונהרסה ובכלל הנושא הזה חוזר הרבה מאוד בשירים שלכם (לפחות ארבע-חמש פעמים רק באלבום החדש!) ניסיון אישי מר? כתיבה אוטוביוגרפית?
תבין, אני בדרך-כלל בנאדם אופטימי, אבל בעשרים ושמונה שנות חיי ראיתי גם את הצד השני של המטבע, שלפעמים אינו נעים כל כך ואני משתדל לכתוב על מה שמציק לי, אם זה מבחינה אקולוגית, או בורות של אנשים או סוף העולם הקרב ובא ובמקרה הזה, בשירים כמו "Nothing To Believe", זו אוטוביוגרפיה על בנאדם מסוים. אנחנו ו-Edguy חברים ממש טובים ומופיעים הרבה ביחד, Tobias עולה איתי לפעמים לבמה לבצע את "Friends For Life" והוא זמר מדהים לדעתי, שנים לא שמעתי זמר כמוהו ב-heavy metal.

את האלבום הראשון שלכם "Wrong Time Wrong Place", ממש קשה להשיג כרגע..?
כן, כל העותקים אזלו, אבל חברת התקליטים שלנו AFM Rec. תוציא את האלבום מחדש, ממש בקרוב ואז כל מי שהתעניין יוכל לרכוש אותו, הוא דרך אגב, הרבה יותר כבד, מזכיר להקות כמו Testament.

למה אתה מקשיב בבית?
ממש אין לי הרבה זמן ואני ישן בערך חמש-שש שעות בלילה, אבל אני אוהב את Pink Floyd מהצד המלודי, ואת Iced Earth מהצד המטאלי, אני גם אוהב להקות כבדות יותר כמו At The Gates.

אפרופו, אתה יודע שהסולן שלהם Tomas Lindberg הופיע בארץ לפניכמה שבועות והיה פיצוץ אטומי של אנשים. הם מאוד פופולרים פה ובכלל הקהל הישראלי מאוד חם ומפרגן ללהקות מחו"ל (גם קצת פרגון מקומי - ממש לא היה מזיק, א.ש.)
שמעתי שהקהל אצלכם מאוד טוב. אני גם יודע שיש דיבורים חזקים על הופעה של Edguy אצלכם וזה יהיה אדיר!! אנחנו נשמח לבוא עם Edguy וכך הקהל שלכם יוכל לראות שתי הופעות בערב אחד. אני נורא סקרן ומצפה להופיע בישראל. זה מרגש אותי מאד.

מה הקטע שלכם עם גרסאות כיסוי? בדיסק האוסף של AFM Rec. עשיתם את "Rebel Yell" באלבום השני ובחדש יש חידושים ל-Depeche Mode, עד כדי כך אוהבים אותם?
"Rebel Yell" היה יותר לשם השעשוע ואני חושב שהתוצאה יצאה נחמדה ביותר ולכן נתנו לחברת התקליטים שלנו לשים אותה באוסף שלהם "The Next Generation". לגבי Depeche Mode בשיר "People Are People", חיפשתי לעשות משהו מיו-חד, רציתי לאחד משהו כמו חמישה זמרים שכל אחד ישיר שורה מהשיר ולהוציא את זה בסינגל ואת ההכנסות לתרום לילדים רעבים באפריקה, השיר הרי מדבר נגד שנאה ועל כך שכולנו, אחרי הכל, אנשים שאמורים לחיות ביחד, על הכדור העגול הזה. בקיצור, פניתי לזמרים של Helloween ו-Nightwish והם היו עסוקים עם האלבומים שלהם וכמו כן זמן ההקלטות שלנו הלך והתקרב, לכן עשינו את השירלבד, ואני חושב שהתוצאה ממש יפה, אני לא מעריץ כל כך גדול של Depeche Mode, למרות שהם בסדר, פשוט השיר הזה התאים מאוד מאוד למה שרצינו להעביר, מבחינת המסר.

למרות המסר האופטימי, השירה שלך לפעמים נשמעת מאוד כואבת, מזכירה קצת את Hansi הסולן של Blind Guardian...
אני מציאותי, אני לא הולך עם חיוך מטופש על השפתיים או קובר את הראש בחול כמו בת יענה.... לפעמים התיאטרליות של השירה נותנת השראה של כאב ולפעמים זה באמת כאב שמשתקף בשירים שלנו. זו מחמאה בשבילי כשאתה משווה אותי ל-Hansi, מעבר לזה שהוא חבר טוב שלי, הוא זמר אדיר!!!

גם לך בנאדם לא חסר....
תודה.

תבין, אני בדרך-כלל בנאדם אופטימי, אבל בעשרים ושמונה שנות חיי ראיתי גם את הצד השני של המטבע, שלפעמים אינו נעים כל כך ואני משתדל לכתוב על מה שמציק לי, אם זה מבחינה אקולוגית, או בורות של אנשים או סוף העולם הקרב ובא

אני מקווה מאד שתבוא לכאן עם Edguy לכשיבואו להופעה. ואני מאחל לכם המון הצלחה עם התקליט החדש...
אני מת להופיע אצלכם ואני גם מאוד מקווה שזה יקרה בקרוב. המון תודה לכם ב-Metal Hammer על התמיכה שלכם בנו. Cheers.

אבי שחר

PINK CREAM 69
Rock Dinamite

"Pink Cream 69" זה לא רק שם של קוקטיל, אלא גם שם של אחד מהרכבי ה-metal הטובים ולדעתי הכי לא מוערכים המגיעים מגרמניה ואשר עד לא מזמן הם היו מוכרים מחוץ למולדתם, בעיקר בזכות היותם להקתו לשעבר של Andi Deris, שאיתו הם שיחררו שלושה אלבומים. כש-Deris עזב והצטרף ל-Helloween, הצטרף ל-PC 69 הסולן הבריטי David Readman ולאחר שני אלבומים די חלשים: "Change" מ-1995 ו-"Food For Thought" מ-1997, שהיו מעין סטירה גראנז'ית "לא עלינו", הם חזרו אל עצמם עם הדיסק הנהדר מ- 1998 "Electrified". ועם האלבום החדש שלהם "Sonic Dynamite" הם משאירים את השנים המאובקות שלהם הרחק מאחוריהם ונותנים לנו שוב את אותו heavy rock מלודי שבזכותו רכשו לעצמם קהל מעריצים (ובעיקר מעריצות) גדול. בשיחה עם Metal Hammer ישראל סיפר David Readman, בין השאר, על האלבום החדש, מה הוא חושב על גראנג' ואיך זה להיות זמר בריטי בלהקה גרמנית, דבר שהוא לא בדיוק נפוץ...

לאחרונה הוצאתם אלבום חדש שנקרא "Sonic Dynamite", ותרשה לי לומר שזה אלבום מצוין.
תודה לך.

לדעתי, מבחינה מוסיקלית המשכתם בכיוון של האלבום הקודם "Electrified". זה נכון?
אני חושב שכן. אנחנו באמת רצינו להמשיך באותו כיוון. כבר נאמר, ולא פעם, כי האלבום החדש נשמע יותר כבד מקודמיו, יש בו באמת כמה שירים יותר מהירים, אבל בסך-הכל הכיוון הכליי נשאר ללא שינויים.

השינוי האמיתי התרחש ב-"Electrified". נטשתם את סגנון "הגרנג'" שאפיין את שני האלבומים הראשונים, מאז הצטרפת ללהקה?
כן... צריך לזכור שבאותה תקופה Kurt Cobain הצליח "להרוס" את סצינת הרוק לחלוטין ולהקות כמו Pearl Jam היו די מצליחות.. באותה תקופה הגעתי מאנגליה ואנחנו נסענו לארה"ב להקליט את האלבום. היום אני יכול להגיד שהאלבום באמת נשמע "גרנג'י", למרות שלא היינו מרוצים מהסאונד ההוא. כולנו רצינו לחזור למה שנקרא "heavy melodic rock" ולדעתי באלבום הקודם מצאנו את מה שחיפשנו. מצאנו את התערובת הנכונה בין מה שאני רציתי לעשות ובין מה שהחבר'ה רצו לעשות. לקח לנו זמן, שני אלבומים, אבל בסופו של דבר הגענו למה שרצינו להגיע.

מה עשית לפני שהצטרפת ל-Pink Cream 69 ואיך "התקבלת לעבודה בלהקה"? זה גם לא קורה הרבה שזמר אנגלי מצטרף ללהקה גרמנית...
באותה תקופה עשיתי הרבה אודישונים וכששמעתי שהם מחפשים סולן, שלחתי להם קלטת. עבורי זאת היתה גם הזדמנות לעזוב את אנגליה, לראות מקומות אחרים בעולם וגם אולי ללמוד עוד שפה. שבוע לאחר מכן, Kosta המתופף התקשר אלי ואמר שהוא היה מעוניין לצרף אותי ללהקה. הוא שלח לי דיסק עם החומר החדש שלהם והשאר - היסטוריה. היה לי ברור שיחסים בין אנגליה לגרמניה אף פעם לא היו טובים במיוחד וקצת פחדתי איך האנשים יתייחסו אלי. אני נמצא כאן קרוב לשש שנים ואף פעם לא היו בעיות. למען האמת, עכשיו אני מרגיש פה הרבה יותר טוב, כי הסצינה הרבה יותר גדולה פה ולמוסיקאי יש יותר מה לעשות כאן...

מדוע לדעתך הפער כה גדול בין הסצינות באנגליה וגרמניה?
אין לי מושג...אולי בגלל שלאנגלים היה את זה כל כך הרבה זמן...יש עדיין הרבה אנשים באנגליה שהיו רוצים לקבל את זה.

יצא לך להופיע עם Pink Cream 69 באנגליה?
היה לנו סיכוי כשהיינו בסיבוב הופעות עם Bruce Dickinson, אבל חברת התקליטים שלנו לא היתה מעונינת להשקיע בזה כסף, כי הם חשבו שלא יהיה להם סיכוי להחזיר את ההשקעה. גם בגרמניה המצב מתחיל להידרדר, הרבה יותר קשה עכשיו לחתום עם חברת תקליטים. אנחנו חתומים ב-Massacre Records, שזו חברה טובה אבל אין סיכוי להשיג חוזה עם חברות בסדר גודל של .E.M.I, למשל. כשהגעתי לגרמניה ב- 1993 זה עוד היה אפשרי...

אני עוד אחזור לעניינו של Bruce Dickinson. אבל, כרגע אני רוצה להתמקד ב-Pink Cream 69. איך אתם משתפים פעולה בכתיבת החומר?
אני הייתי מעורב בכתיבת החומר מההתחלה. כבר באלבום הראשון שעשינו ביחד ("Change") כתבתי שנים-שלושה שירים, כתבתי הרבה יותר באלבום שבא אחריו ("Food For Thought") וכמובן ב-"Electrified". עכשיו, ב-"Sonic Dynamite" החלוקה היתה חצי-חצי ביני לבין Koffler - הגיטריסט שלנו.

איך המעריצים הגיבו כשהצטרפת ללהקה? הרגשת איזשהו לחץ להכנס 'לנעליו' של Andi Derris?
לא, לא נלחצתי בכלל. בשנים האחרונות שיניתי הרבה דברים. אתה יודע, אני מעולם לא פגשתי את Andi, ואני חושב שמה שאני עושה זה שונה. כשאני מקשיב לאלבומים שהוא עשה - זה פשוט נשמע אחרת...

אתם מבצעים את השירים הישנים בהופעות?
כן, כמובן.

ואיך אתה מרגיש כשאתה שר אותם?
בהתחלה זה היה קשה - אני שרתי שירים ולא ידעתי על מה הם בכלל, הנושאים נראו לי מוזרים! למען האמת אנחנו עושים רק את אותם השירים שמתאימים לסט שלנו.

אני בכל זאת רוצה לחזור ל-Bruce Dickinson. ממה שאני שמעתי מאנשים אחרים, הוא לא נראה לי בן אדם נחמד במיוחד. איך הוא נראה בעיניך?
אני לא הייתי אומר שהוא לא בן אדם נחמד, אבל כן הייתי אומר שהוא בן אדם מאד מוזר. לא היו לנו איתו שום בעיות, הוא התייחס אלינו טוב, לא היינו צריכים לשלם כלום עבור סיבוב ההופעות שעשינו איתו כשהרבה להקות כן משלמות כדי להיות להקת חימום. עבורי זו גם היתה הזדמנות ללמוד הרבה דברים חדשים. שוב, הוא באמת בחור מוזר, אבל לא הייתי מגדיר אותו כבן אדם לא נחמד מכיוון שלא יצא לי לדבר איתו הרבה, הוא בדרך כלל טס ממקום למקום במטוס הפרטי שלו. הייתי מגדיר אותו כאחד שנכנס לחדר ולא מסתכל על אף אחד.

מה הן התוכניות שלכם לעתיד הקרוב?
אנחנו נופיע ב-Wacken Open Air בקיץ וב-14 לאפריל נצא לסיבוב הופעות עם Axxis ועם עוד להקה מאנגליה שנקראת Balance Of Power. אני מאד מקווה שבתום הסיבוב האירופאי אנחנו נסע ליפן, כי בפעם האחרונה זה היה ממש מדהים.

באותה תקופה עשיתי הרבה אודישונים וכששמעתי שהם מחפשים סולן, שלחתי להם קלטת. עבורי זאת היתה גם הזדמנות לעזוב את אנגליה, לראות מקומות אחרים בעולם וגם אולי ללמוד עוד שפה. שבוע לאחר מכן, Kosta המתופף התקשר אלי ואמר שהוא היה מעוניין לצרף אותי ללהקה. הוא שלח לי דיסק עם החומר החדש שלהם והשאר - היסטוריה.

באמת? זה מוזר שכל כך הרבה להקות אוהבות את יפן, אני מבין שמבחינה כלכלית זה אכן משתלם, אבל מה טוב ביפן חוץ מזה?
אני לא יודע. אני לא יכול לומר שזה המקום הטוב ביותר בעולם שהייתי בו, אבל למען האמת זה באמת מקום מרתק, המעריצים עקבו אחרינו לשדה התעופה. הם עקבו אחרינו לתחנת רכבת, הם עלו יחד איתנו לרכבת, עקבו אחרינו במוניות וכל מיני. זה מוזר, זו בטח חוויה שה-Beatles עברו אותה בזמנו, זו החוויה שחלמנו לעבור אותה כשהיינו ילדים. אם למשל אתה מופיע בגרמניה או ספרד המעריצים לא ירוצו אחריך, הם יבקשו ממך לחתום ובזה זה ייגמר...

כל העניין הזה של פרויקטים צדדים מאד חזק בזמן האחרון, אתה מתכוון לעשות משהו בכיוון?
אני עושה הרבה דברים מהסוג הזה. אני מקליט הרבה, יש לי עוד שני הרכבים, אחד בלוז והשני אקוסטי. אני עובד גם על פרויקט סולו, אבל אני לא בטוח מה יקרה עם זה. אני תמיד עסוק, אני פשוט לא יכול לשבת בשקט. כמובן שאני לא עוסק בדברים אחרים חוץ ממוסיקה.

אמרת שאתה גר בגרמניה כבר קרוב לשש שנים? אתה אוהב את זה, יש להם אחלה בירה!
לקח לי חמש שנים להתרגל ובסופו של דבר נמאס לי ובשנה האחרונה ביליתי הרבה זמן באנגליה. תמיד הייתי "נווד" ויכולתי להסתדר במקומות שונים, כך שהצלחתי להסתדר בגרמניה.

עוד משהו חשוב שמעריצים של Pink Cream 69 צריכים לדעת?
היינו שמחים לבוא לישראל להופיע, או אפילו לבוא לישראל בלי להופיע!

זה יהיה ממש נחמד אם תבואו, סצינת ה-heavy metal בישראל צומחת לה לאט לאט. עד עכשיו זה היה די דומה לאנגליה, כל מה שהיה גדול באנגליה, היה גדול גם בישראל: מלא טכנו ומוסיקה אלטרנטיבית.
באמת? אני לא יכול לדמיין לעצמי להקות כמו Oasis מצליחות בישראל.

תאר לעצמך, Oasis גדולים שם, גם Radiohead ו-Manic Street Preachers.
OK, אני יכול לקבל את Radiohead.

לאט לאט אנשים מתחילים להבין שיש פה שוק, אני מאד מקווה ש-PC 69 יופיעו כאן בקרוב.
אני מאד מקווה. פעם הופענו בברזיל. אני עד עכשיו לא יכול להבין איך הצלחנו לארגן את זה, זאת היתה חוויה נפלאה. פגשנו הרבה אנשים נחמדים. זה היה פנטסטי, באמת הייתי רוצה לעשות זאת גם בישראל. אבל, כל עוד הדיסק שלך לא נמצא בחנויות אף אחד לא ייקח סיכון.

דרך אגב, איך היו המכירות עד כה?
בשבועיים הראשונים מכרנו חמישה-עשר אלף עותקים והגענו למקום החמישים-ושמונה במצעד הלאומי.

אמרת קודם שאתם מופיעים ב-Wacken Open Air השנה, מה אתה מעדיף, להופיע בפסטיבלים האלה או לעשות סיבוב הופעות?
אני אוהב פסטיבלים, במיוחד במזג אויר נאה, אתה שותה כמה בירות, פוגש אנשים... אני גם אוהב להיות בסיבוב הופעות למרות שאחרי זמן מה אתה מתעייף.

טוב David, ברכותיי על האלבום הנפלא, תהנו מסיבוב ההופעות ואני מקווה שיום אחד נזכה לראותכם בישראל.
כן, גם אני מקווה, המון תודה ולהתראות.

Amit Lwow

THE BEGINING OF THE 3RD DECADE

יש מישהו שעוד זקוק להכרה מיוחדת עם Mat Sinner? האיש שכבר 16 שנה פועל בשירות ה-metal, מתפנה מעיסוקיו עם Primal Fear כדי להוציא את האלבום ה- 12 (לא כולל אוספים) עם הלהקה המקורית שלו שגם קרויה על שמו (או הוא על שמה) - SINNER.

"THE END OF SANCTUARY" הוא אלבום חובה לכל metalhead שמכבד את עצמו, הוא אלבום heavy metal מסורתי. באלבום השתתפו גם שני נגנים חדשים - Uli Kusch (המתופף של HELLOWEEN) ו-HENNY WOLTER (מ-THUNDERHEAD לשעבר). SINNER יורים את ירית הפתיחה לעשור השלישי שלהם, וזו כבר סיבה טובה לשיחה עם הקומנדט עצמו

Mat, לפני שנתחיל לדבר על מה שקורה עם Sinner עכשיו, איך היית מסכם את האלבום השני של Primal Fear ואת סיבוב ההופעות שבא אחריו?
זה היה מעולה, הופענו בהרבה מדינות וסיבוב ההופעות הסתיים בברזיל ובארגנטינה ובסופו של דבר ביפן. זה היה דבר גדול בשבילנו.

האלבום החדש "The End Of Sanctuary", הוא אלבום מצוין ואני נזכר שכשדיברנו בפעם האחרונה אמרת שהעבודה על האלבום של Sinner תהיה מן חופשה, אם זה המקרה אני מאחל לך הרבה חופשות כאלו!
זה היה באמת כך, מאוד נהננו, למרות שבהתחלה היו לנו כמה בעיות. אתה יודע ש-Tom Naumann היה חבר בלהקה תקופה ארוכה והיה שותף מלא כמוסיקאי, כשהוא החליט שהוא יכול לצאת איתנו לסיבוב הופעות, החלטנו להפרד ממנו. זה לא היה פשוט, אבל התגברנו על זה. הכרתי את Henny Wolter הרבה זמן ולדעתי האלבומים של Thunderheads היו טובים והוא היה הכותב העיקרי בלהקה. ידעתי שהוא ישתלב טוב בהרכב של Sinner, מה גם שכתבנו כמה שירים ביחד בעבר, כך שהוא היה בחירה מצוינת למלא את מקומו של הגיטריסט השני ב-Sinner . כידוע, תמיד היינו מקליטים עם המתופף Fritz Randow, אבל הפעם הוא היה מחויב לסיבוב ההופעות עם Saxon כך שהוא לא יכול היה להצטרף אלינו. אך גם כאן מצאנו פתרון, וזה היה כמו חלום שהתגשם, בדמותו של Uli Kusch מ-Helloween, הוא באמת מתופף נהדר. בילינו ביחד קרוב לארבעה שבועות, גרנו ביחד במלון שהיה קרוב לאולפן, אכלנו ושתינו ביחד,הרגשנו כמו משפחה, גם באולפן וגם מחוצה לו.

האם Uli מתכוון גם לצאת לסיבוב ההופעות עם Sinner ?
כן, נשתדל לארגן הכל בהתאם, מכיוון שלי יש את Primal Fear ול-Uli יש את Helloween, אבל אנחנו נוכל לארגן את הכל כך שנוכל להופיע ביחד. אני מקווה שלא תהיה שום בעיה.

את האלבום האחרון עדיין ניתן להגדיר כ-heavy metal מלודי, מסורתי. האם אתה חושב שהמעריצים של Sinner מרגישים בהבדל בין המוסיקה שלכם בשנות ה-90 לזו של שנות ה-80 ?
אני ממש לא רוצה לחזור אחורה, אם אנשים מעדיפים לשמוע מוסיקה משנות ה-80 זה בסדר, אבל אני לא יכול להשוות... זה כל כך שונה... אנחנו כמוסיקאים מנוסים יותר, בוגרים יותר, אנחנו מסוגלים להביא יותר מלודיות והרמוניות. יצירת השירים יותר טובה וכל אחד בלהקה תורם בכתיבה. התגובות שקיבלנו מהעיתונאים מכל העולם היו נהדרות וזה רק מצביע על כך שעשינו את הדבר הנכון.

באלבום האחרון יש לכם שיר הנקרא "Pain In Your Neck", שלטעמי הוא נעשה בסגנון של "Balls To The Wall" של Accept...
יש סיפור מאחורי השיר הזה. Udo Dirkschneider ביקש ממני לכתוב שיר לאלבומו החדש, אבל אני הייתי בסיבוב הופעות עם Primal Fear ולא יכולתי לעמוד בלוח הזמנים שלו, כשהשיר היה גמור, שלחתי אותו ל-Udo אבל אז הוא כבר עבד על מיקסים והיה ממש בשלבים האחרונים של העבודה על האלבום. באמת כתבתי את השיר הזה ל-Udo אך מכיוון שאיחרתי, בסופו של דבר החלטתי להשתמש בשיר בעצמי. זה הרקע של השיר הזה.

מה ההבדל העיקרי בין העבודה והכתיבה ל-Sinner, לבין זו של Primal Fear?
האמת שאין הרבה הבדל. עם Sinner זה היה קצת שונה הפעם מכיוון שכולנו גרנו ביחד באותו מקום. מבחינה מוסיקלית אני יכול להגיד שהמוסיקה של Sinner מבוססת יותר על הרמוניות ומלודיות וזה יותר קרוב ל-hard rock או heavy rock. המוסיקה של Primal Fear יותר קרובה ל-heavy metal. לדעתי זה ההבדל, heavy metal מבוסס על ריפים חזקים ועל הקול הצווחני של Ralf.

ברפרטואר של Sinner יש הרבה שירים מצוינים, ישנם שירים שאתה מרגיש חובה בהופעות חיות?
כן. "Born To Rock" הוא אחד מהם, זה שיר ישן ואנשים רוצים לשמוע אותו. עשינו גם גרסת כיסוי לשיר של Billy Idol שנקרא "Rebel Yell", וכשביצענו אותו בהופעה חיה ביפן, המעריצים ממש השתגעו. ישנם עוד כמה שירים שתמיד יכנסו לסט, למשל: "Faster Than Light", או "Knife In My Heart".

יש מקומות שאתם מעדיפים להופיע בהם?
למען האמת, הופענו בהרבה מקומות בחודש האחרון למשל, ביוון - היה מעולה, כך גם באיטליה. ספרד היה אחד מהמקומות הטובים שהופעתי בהם. היה טוב מאוד בברזיל, אני אוהב את המנטליות של העמים ה"חמים".

לפני כמה שנים עשיתם סיבוב משותף עם Deep Purple. יש לך זיכרונות טובים מאז?
כן, בשבילי זה היה הסיבוב הטוב ביותר שעשיתי אי פעם. החבר'ה ב-Deep Purple כל כך מנוסים ומאורגנים כך שאין מקום לדאגה מבחינת הארגון. אתה תמיד יודע מה הולך לקרות ותמיד טוב להופיע איתם.

אני יודע שאתה משתתף ב-Chats עם המעריצים באינטרנט, מה דעתך על האינטרנט? זה תורם למוסיקה?
עקרונית כן. אתה יכול לקבל את כל האינפורמציה שאתה מחפש, אם אתה מתרגל לזה, זה באמת מעניין ושימושי. המעריצים יכולים לקבל חדשות וכל מיני דברים...

במבט לאחור, איזה מהאלבומים של Sinner אתה הכי אוהב (לא כולל את האחרון)? יש משהו שהיית רוצה לשנות באלבומים הקודמים?
הייתי עושה שינויים, אם יכולתי, ב-"Dangerous Charm", זה בהחלט לא האלבום המועדף מבחינתי, מכיוון שחברת התקליטים הביאה לנו מפיק שלא אהבתי בכלל. לא יכולתי לעשות דבר כי הייתי מחויב מבחינת אחוזים. גם ב-"Respect" לא אהבתי את הסאונד של התופים, למרות שהיו בו כמה שירים טובים.

אני יודע שבקרוב אתם יוצאים לסיבוב הופעות משותף עם Dio יש תוכניות לסיבוב הופעות עצמאי?

Uli Kusch מ-Helloween, הוא באמת מתופף נהדר. בילינו ביחד קרוב לארבעה שבועות, גרנו ביחד במלון שהיה קרוב לאולפן, אכלנו ושתינו ביחד,הרגשנו כמו משפחה, גם באולפן וגם מחוצה לו.

אני לא חושב. היום הרבה להקות מופיעות ואם אתה רוצה להפוך את הסיבוב להצלחה, אתה חייב לבוא עם רשימה חזקה של להקות וזה לא משנה בכלל מי מופיע קודם ומי מופיע אחר כך באותו ערב, חשוב יותר להגיע לכמה שיותר אנשים ולדעתי השילוב של Dio ו-Sinner מאפשר זאת.

אתה בן אדם עסוק, יש לך שתי להקות, יש לך בכלל זמן לשבת להרגע ולהקשיב למוסיקה?
לפעמים.

כן? מה אתה אוהב לשמוע?
אני אוהב לשמוע את Sting, או את אחד האלבומים האהובים עלי "This Conversation Seems Like A Dream" של Kip Winger. אני מאזין למוסיקה שקטה, אני אוהב את האלבום של Keith Caputo. לדעתי זה אלבום טוב. אני מקשיב לדברים האלה כשאני נוהג במכונית.

ומה בקשר למוסיקה שיותר קרובה לשלך?
אני שומע כמעט הכל, כי אני מקבל כמעט את כל האלבומים החדשים שיוצאים, אפילו לפני שאלו יוצאים לחנויות.

יש עוד משהו שהמעריצים של Sinner צריכים לדעת על האלבום החדש?
הממ... אני חושב שמי שמכיר את Sinner יקבל אלבום מצוין... עבורי ועבור הלהקה זה נראה קצת אחרת... אנחנו עשינו את השירים הטובים ביותר עם מלודיות הכי חזקות וההפקה הכי גדולה. לדעתי הביצוע של כל המוסיקאים היה מצוין ואני מאד גאה בתוצאה הסופית שלנו. אם מישהו שמע את Sinner בעבר, הוא חייב לשמוע את האלבום הזה והוא לא יתאכזב, נהפוך הוא, זה האלבום הטוב ביותר שעשינו.

יפה. דרך אגב, במה עוסק Ralf Scheepers כיום?
הכנו כבר חמישה שירים לאלבום החדש של Primal Fear. כך שגם הוא עסוק.

מתי יוצא האלבום הבא של Primal Fear?
אנחנו מתחילים להקליט ביולי ונמשיך לעבוד במהלך אוגוסט וספטמבר, כך שהאלבום יצא בינואר 2001.

OK, המון תודה.
תודה גם לך...

Amit Lwow

Metal Mental Meltdown הוא שמו של משחק טריוויות ה-heavy metal, הראשון מסוגו בעולם. "המשחק יהיה להיט בטוח!" אומר מקים וממציא המשחק Joshua Wood: "רק בעל פה היו לנו דרישות ממעריצי metal בכל רחבי העולם; מאירופה, אסיה, אפריקה, דרום אמריקה, אוסטרליה וכמובן ארה"ב וקנדה וזה גדל מדי יום."

ב-**Metal Mental Meltdown** יש יותר מאלפיים-שש-מאות שאלות טריוויה על כל סוגי ה-heavy metal, מ-glam-מ דרך thrash ועד ל-death metal. יש במשחק מאות שאלות על מאות להקות metal ועל מבצעים משנות ה-70', ה-80' וה-90'. ישנן ארבע דרגות קושי והקטגוריות הן: Head Bangers (קל), Cranium Crackers (בינוני), Skull Krushers (קשה) ו-Meltdown (קשה בטירוף). המשחק מכיל שש מאות ששים וששה קלפים דו-צדדים, צבעוניים ולוח משחק בגודל 20x20 בצורת פנטאגרם.

"יותר מאלפיים-שש-מאות שאלות. יש לזה ערך אדיר" אומר Joshua.

חפשו את המשחק בחנויות בקיץ!!!

CHECK'EM OUT!

HOTTEST NEW BAND THIS MONTH

DAMAAR

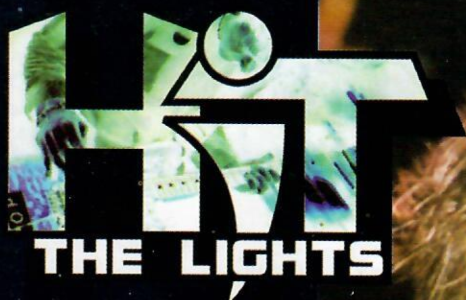
מי אמר שאין metal במזרח התיכון? מי אמר שבארצות ערב לא יכולות לקום להקות metal? תבירו את DAMAAR

Damaar הוקמה על-ידי metalhead ירדני בשם Mazen Swawqued בשנה שעברה, כשהוא עבר לאוסטרליה. Dammr, הוציאו דמו בהשקעה עצמית שראוי לה להפוך לאלבום מלא. החבר'ה מושפעים מלהקות כמו Slayer, Biohazard, Cannibal Corpse. לצד השפעות ה-metal המסורתיות. ניתן למצוא גם השפעות של Crimson King ו-DRI.

השם של הלהקה הוא למעשה שם ערבי ובעל כמה משמעויות, המשמעות הדקדוקית היא הרס והמשמעות בשפת הרחוב היא פנטסטי, או בהשוואה לסלנג המקומי - פיצוץ!

חברי הלהקה מגדירים את סגנונם כ-Fantastically Destructive. Damaar, מתכוונים להופיע יחד עם להקות ישראליות ב-Hard Rock Cafe, בעמאן בקרוב.

לפרטים נוספים, הלהקות המעונינות, מוזמנות ליצור קשר עם מערכת Metal Hammer.

AT THE GATES

Of Tel Aviv

20.03.2000

כשראיתי את התור הארוך כמו שרוך שזרם במורד הרחוב, כבר ידעתי שהשער נפתח... אני, שסיפרתי לכל מי שרק אפשר ב-1992 על הלהקה משבדיה עם הקליפ של "Kingdom Gone", התחלתי להרגיש את הצמרמורת בגב, בקרוב תבוא הצווחה המוכרת מן האלבומים שבבית. מדהים כמה אנשים שומרים אמונים כשזה נוגע לנשמה פנימה ו-At The Gates תמיד היו כאלה ששורפים את הבטן והופכים את המעיים. Metalheads בכמויות שטרם ראיתי פוצצו את מועדון הבארבי בכמויות שהמועדון טרם ראה (זכורה הופעתRotting Christ במקום בקיץ, שהיתה בקנה מידה דומה). את הערב פתחו Arafel ב-black metal מלודי, שופע קלידים המזכיר מאד את Emperor בתחילת דרכם. קטעי פולק שולבו ב-black והקהל הגיב בחיוב. בהמשך הערב היו Lehavoth בהופעת בכורה, בהרכב חדש ובחומר ברוטלי המזכיר להקות כמו Deicide. היתה גם גרסת כיסוי ל-Cannibal Corpse וסולן הלהקה Molech הביא לפורקן והלהיט ביצריות חדשה. ההופעה היתה קטלנית במיוחד, האנרגיה גברה וגברה לקראת המנה העיקרית שהוגשה כשעלו לבמה חמשת חברי Betrayer. הלחץ כלפי הבמה היה ענק, ענן עשן היתמר מתוך מעגל הפוגו הגדול ביותר שנראה בארץ זה זמן רב. המאבטחים, בתוכם בעל המועדון, הגנו בנפשם על חברי הלהקה מהקהל ההיסטרי שרצה לגעת, לחוש ולקפוץ. Betrayer ביצעו שירים מתוך "Take Revenge", חטיבת הגיטרות של איל ודורי, שירתו הגהינומית של ישי ומכונת הירייה של ערן על התופים ורובי על הבס נתנו פיצוץ אדיר לפנים של מאות המטאליסטים שגדשו והשתוללו ללא הפסקה.

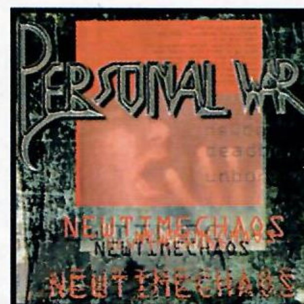
הטירוף הגיע שוב לשיאים חדשים, כאשר Betrayer הכריזו על Tomas - ההיסטריה ומד החום קפצו. Tomas הנרגש והשיכור כאחת, ביצע עם Betrayer - חומר של At The Gates, "Blinded By Fear"ואת "Slaughter Of The Soul", המועדון הפך למעגל פוגו ענק, והתפרעות הקהל אילצה את אנשי האבטחה להפסיק את Betrayer. אחרי רגיעת-מה, השיר נוגן מחדש.

בשיר האחרון "Terminal Spirit Disease" עלה לבמה ישי, סולן Betrayer, שיחד עם Tomas Lindberg הביאו את ההתרגשות וההסטריה לשיא חדש. הצמרמורת שלחה חיצים והמעיים.... פשוט לא יתואר. חבל על מי שנשאר בבית. הטירוף חוזר. זו לא טעות!!!

ניר שילוני

PERSONAL WAR
"NEWTIMECHAOS"
(B.MIND)

הרביעייה הגרמנית והאלמונית למדי Personal War הוציאה לא מכבר את אלבומה השני – "Newtimechaos" – אלבום אנרגטי מאוד מושפע מאוד מאבות המטאל והטראש Slayer– ומטאליקה. אין באלבום איזה חידוש מרענן או בשורה חדשה לעולם, רק מוסיקה חזקה המכה במלוא העוצמה והמשולבת מדי פעם בהרמוניות ורכות רגעית שימו לב במיוחד לשיר השלישי "Nothing.Remains At All"
למרות זאת לא הייתי ממהר לסווג את הלהקה כ"סתם עוד להקה" במיוחד לנוכח גילם הצעיר (סביב ה–23) – לא רע להגיע לאלבום שני בגיל כזה ועוד בגרמניה שטופת המטאל. Matthias Zimmer, הסולן–גיטריסט ומייסד הלהקה, ניחן בקול חזק ומיוחד המז־כיר פה ושם את Hetfield (יסלחו לי מעריצי מטליקה על ההשוואה)
ואם יתמיד ולא יעלם אי שם בסצנת המטאל הגרמנית והעולמית, יתכן ועוד נשמע עליו ועל שותפיו לפשע – זיכרו את השם: Personal War.

8

בועז בר לוי

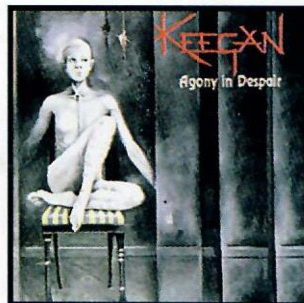

RE-VISION
"WHORE VENUS"
(B. MIND RECORDS)

מדי פעם כשהבלאגן מפנה את מקומו לקצת מטאל איכותי, שקט ורגוע (הכל יחסי כמובן..), התוצאה הסופית מתנגנת נחמד מאוד באוזן, זה בדיוק מה ש–Re-Vision מצליחים לעשות, וברמה! זה אלבום שקשה להצביע על משהו מאוד ספציפי שעושה לי את זה, מכיוון שלכל כיוון שלא תאזין תגלה משהו איכותי ומעניין שצץ לו מאיזה שהוא חור. לדוגמא, שיר מספר שתיים "Barricade Exit" מתחיל בקטע heavy טראש סטייל Testament או Metallica ישנים, משם היישר לכיתת הלימוד של Steve Vai לאיזה סולו חמוד ורגשי משהו, ולסיום עוד כמה צעקות, צרחות ולא מעט בלגאן, בקיצור אחלה! זהו אלבום הבכורה, ובמקום מסוים אפשר לשמוע פאשלות פה ושם, לא דברים הרי–אסון אלא סתם פישולים קטנטנים כדוגמת בעיות קצב, או ה'ישיבה' של הלהקה שעדיין לא קיבלה נופך מקצועי מספיק, אבל, וחשוב להדגיש, שני החסרונות הקלים האלה לא באים חלילה על חשבון איכות חומר או רמת כתיבה ונגינה.
אין לי הרבה מה להמשיך ולפרט בשבחי "Whore Venus", אני סתם יכול להשתדל ולנסות להעביר לכם את ההרגשה הנעימה שתמיד מלווה אותי כשאני שומע להקה צעירה (יחסית) עם עתיד. לצורך ההשוואה זה כמו לחזור כמעט עשרים שנים בזמן ולבקר את אלבומם הראשון של Venom נניח, או Metallica, דברים שהפכו את הסגנון שאליו השתייכו על–פניו ושינו את כללי המשחק לחלוטין. כמובן שיש להבדיל לא מעט הבדלות בין איכותן של הענקיות שציינתי לבין Re-Vision, אבל עדיין מדובר בלהקה טובה עם עתיד שנראה לפחות היום כמזהיר!

8

ניר שילוני

KEEGAN
"AGONY IN DESPAIR"
(DIAMOND RECORDS)

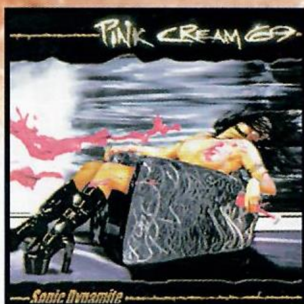
הגיע הזמן שאחרי שיצאו כל–כך הרבה דברים מזוויעים לאחרונה, נקבל גם משהו בעל–איכות אמיתית, משהו שאשכרה שווה את הפלסטיק שהוא מודפס עליו. קחו את Jeff Keegan לדוגמא, בחור חסון שהראה את הפרצוף שלו וכמובן גם את הגיטרה בלא מעט פרוייקטים, אך כנראה החליט שנמאס לו להתפשר עם נגנים נוספים, ולכן, למעט התופים שעליהם הוא הושיב את Anders Johansson (Rising Force, Blue Murder, Yngwie Malmsteen ועוד..), Jeff תפס יוזמה ועשה את עבודת הגיטרות המעולה, את ה'ליינים' של הבס, ואיך אפשר לוותר על השירה האלוהית שנעה בין טונים נמוכים ל–King Diamond, אבל 1 ל– 1!! ההקלטה המקורית היא מ–1992, אבל נשמעת מאוד עדכנית גם היום, וחלק גדול מהשירים יכול לתת מיני בית–ספר ללא מעט להקות heavy, על איך להוציא מוצר מאוד לא סטנדרטי, איך להיות מקוריים – ועדיין להצליח בגדול! סדר השירים ב–"Agony In Despair" מעניין ומגוון במיוחד, אבל גם די תבניתי, במקום מסוים. כמעט כל שיר נפתח בצורה שקטה, בלדה שכזאת, ולאחר מכן נכנס שאר הבלגן. תבנית נחמדה אבל שחוקה מעט כשזה חוזר על עצמו כמעט כל שיר. רצוי מאד שהדיסק הזה יהיה בהישג יד –כמעט חובה הייתי מגזים ואומר, באמת אחלה של אלבום, ואם עדיין לא הזכרתי את הטקסטים המצוינים, הגובלים בחוסר–שפיות, אני עושה את זה כאן.

7½

ניר שילוני

PINK CREAM 69
"SONIC DYNAMITE"
(MASSACRE)

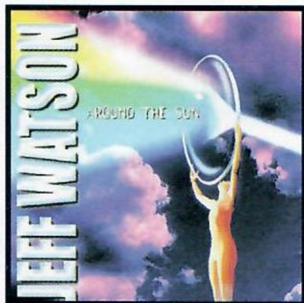
Pink Cream 69 הן מאותן הלהקות המזכירות לי את מכנסי הג'ינס האהובים עליי, לפני שאני לובש אותם. אני יודע בדיוק למה לצפות ואני לעולם לא מתאכזב. "Sonic Dynamite" הוא אלבום ההמשך של Pink Cream 69, לאלבום המאד מצליח שלהם "Electrified", שיצא ב–1998 וזהו אלבום המשך מצוין. כל אלבום מהלהקה הזאת הולך ומשתפר יותר ויותר. נגינת גיטרה קלאסית בסגנון ספרדי פותחת את האלבום לפני שהוא זורם לתוך "Seas Of Madness" , עם נגינת הבס מלאת העוצמה

של Dennis Ward והתיפוף של Kosta Zafiriou . שני השירים הבאים זורמים באותו עורק, עם סגנון הרוק המלודי המיוחד של הלהקה. אתה מגיע לשיא האלבום, לדעתי, עם "The Spirit". זהו אחד השירים הטובים ביותר שלהם, עד כה והוא משלב בשלמות את כל המאפיינים הטובים שלהם: מקצבים ממריצים ומלאי עוצמה, בשילוב עם מלודיות והרמוניות מדהימות ופזמונים שאתה לא יכול להוציא מהראש ימים רבים אחר–כך! שאר האלבום מספק שיר אחרי שיר באיכות כזאת שאתה תוהה, עוד כמה אלבומים עוד תוכל להקה מצוינת זו לייצר? לקראת הסוף אנו זוכים לכיוון קצת שונה לגבי Pink Cream עם השיר "Face Of An Angle", שיר בסגנון פאנקי עם טקסט נפלא. לפני שהאלבום מסתיים, אנו זוכים לבלדה, השניה מתוך שתי הבלדות שבאלבום, "Spread Your Wings", המפגינה את הצד היותר עדין של הלהקה ונותנת לסולן David Readman להוכיח אחת ולתמיד, שחזרתו של Andi Deris ל–Helloween ב–1994 היתה לרווחת כולם. הביקורת היחידה שאיני יכולה למצוא על Pink Cream 69, היא השם המטופש שלהם! שנו את זה למשהו יותר קליט ופחות מביך – ושליטה עולמית ממתינה עבורם.

9

Yvette Salthouse

JEFF WATSON
"AROUND THE SUN"
(FRONTIERS)

גיטריסטים זה מין עם כזה. גם להם היה מין משה רבנו שהעביר אותם במדבר ארבעים שנה והם גדלו והפכו לעם סגולה – אבל

SINNER
"THE END OF THE SANCTUARY"
(NUCLEAR BLAST)

הקומנדו חוזר!! והפעם עם פלוגות הסער של Sinner, ואיזו התחלה לעשור השלישי של הלהקה הזו.
"The End Of The Sanctuary" מפציץ אותנו מהשניה הראשונה שלו עם מאה אחוז של melodic metal מסורתי, חסר פשרות ומלא עוצמה, עם קצב שיגרום לצוואר שלכם את אותה תזוזה מוכרת מבלי שתרגישו. הדיסק הזה לא משאיר שום ספק בקשר לאיכותה של החבורה הזאת, שאל בעל–הבית Mat Sinner ואל שני הנגנים הותיקים בה, הגיטריסט Alex Bayrot ו–Frank Rosler הקלידן, מצטרפים Henny Wolter (Thunderhead לשעבר) כגיטריסט נוסף והיהלום החדש בכתר ו–Uli Kusch המתופף של Helloween.
כל אחד משנים–עשר הקטעים באלבום הזה – מצוינים, מהשיר הפותח "Signed, Sealed & Delivered" דרך "The End Of The Sanctuary"– האדיר, "Pain In Your Neck", שהוא heavy metal קלאסי על פי המסורת של Accept ומזכיר מאוד, במבנה המוסיקלי שלו, את "Balls To The Wall" (בקיצור– שיר ענק!!), או "Destiny", יותר מורכב ועם פזמון יפה וקליט. בסך–הכל אין הרבה מה להתפלסף ולברבר על המוסיקה של Sinner. לא תמצאו פה סימפוניות או המצאות וחידושים אחרים. זהו heavy metal קלאסי, ריפים פשוטים עם הרבה כוח והקול המיוחד של Mat Sinner, שלמרות שהסגנון הזה דומה איכשהו למה שהוא עושה עם Primal Fear, עדיין יש בו ייחוד ואופי משלו, גם בזכות הקלידים, המלודיות של השירים והסאונד היותר מחוספס.

"The End Of The Sanctuary" הוא אלבום חובה לכל metalhead אמיתי והוא עוד מוצר איכותי בחתימת ידו של הקומנדנט Sinner!!!

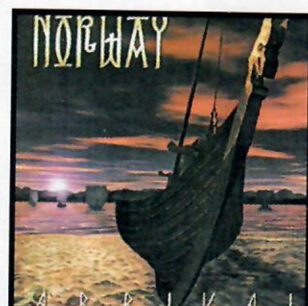
9½

Amit Lwow

בעצם, אפשר להגיד את זה על כל מוסיקאי, מפיק, טכנאי או כל מי שמתעסק בתחום המוסיקה והבידור. היום כשאנחנו שומעים שגיטריסט מוציא תקליט סולו, אנחנו לא ממהרים לרוץ לחנות התקליטים או למפיץ המקומי כדי לשמוע זאת. לפני חמש שנים מקרה זה היה בדיוק ההפך, אנשים רצו לחפש אחרי אלבומי סולו של אמנים שהם אוהבים וכנ"ל לגבי הגיטריסטים ושאר המוסיקאים. אך מה לעשות, הזמן עשה את שלו והכללים השתנו וההתרגשויות התאזנו. היום אפשר לקחת את הזמן ולחכות חצי שנה אחרי שהאלבום יצא ואז שומעים ומתרכזים בקו המוסיקלי וחושבים האם זה באמת טוב או לא. במקרה הזה אנחנו מסתכלים על גיטריסט ותיק שהתפרסם קצת בזכות טכניקת שמונה האצבעות, ונכון שהוא לא מפורסם כמו Paul Clibert, או Randy Rhods (R.I.P), Yingwie Malmstien ואחרים, אבל הוא ניגן עם נגנים מפורסמים כמו הגיטריסטים Steve Morse, Tony Mecalpine ואפילו עם הזמר Chris Isaak. הבחור הזה הוא לא סתם מישהו קטן, הוא גיטריסט עם רפרטואר עשיר בהרכבים כגון Mothers Army, שבו ניגן עם אנשים כמו Joe Lynn Turner, שהיה ב-Rainbow ו-Deep Purple ועוד, Bob Dasly שניגן עם Rainbow ו-Ozzy. Carmine Appicel שניגן בין השאר ב-Blue Murder בלהקה הזאת הוא הוציא שלושה אלבומים שבזמנו היו חזקים מאד. הוא גם הוציא אלבום סולו שהביא אותו לידיעת ציבור המוסיקאים והפך אותו לנגן session מפורסם ומבוקר. הפרסום הכי גדול שקיבל היה כאשר Night Ranger היה בהרכב hard rock המפורסם משנות השמונים. אלבום הסולו האחרון שלו "Around The Sun" מכיל שלושה עשר קטעים, שהם בעצם שירים מלאים (בניגוד לרוב האלבומים היוצאים על ידי גיטריסטים הממלאים אותם בסולואים ללא הפסקה). מתוך הקטעים רק קטע אחד הוא אינסטרומנטלי ועדיין הוא לא משתולל, אלא קטע נגינה יפיפה. בכלל האלבום נשמע מאד כייפי. לא האלבום ה-hard rock הסטנדרטי, אלא משהו בין אלבום להיטים לאלבום שנועד להאזנה עמוקה ולכן אני יכול להמליץ עליו בחום. זה לא Bon Jovi וזה לא Kiss, אבל זה טוב מהבסיס.

8½

מאור אפלבוים

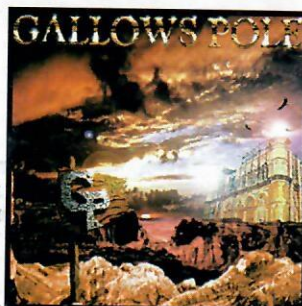

NORWAY
"ARRIVAL"
(FRONTIERS)

השם Norway לא יכול להטעות יותר ממה שהוא מטעה. השם, יחד עם ספינת הויקינגים המצוירת על עטיפת האלבום, מעורר בי מחשבות על ה-death/black metal הנורווגי הלאומי, אז אני חייבת להודות שלא מיהרתי להקשיב לאלבום. וכשלבסוף עשיתי זאת, הבנתי שלא תמיד אפשר לשפוט אלבום לפי העטיפה שלו! למעשה Norway מברכים אותנו מניו-ג'רזי, ארה"ב ובהחלט ניתן לשמוע את השפעות היצוא של ניו-ג'רזי לאורכו של האלבום. למעשה בחרו לכם איזה מספר של להקות Rock n' Roll משנות ה-80 ותוכלו לשמוע קצת מכל אחת מהן מ-Norway. רוב השירים הם בפשטות .A.O.R, אבל הם לעיתים מצליחים לחרוג מזה בשירים כמו "I Don't Wanna Love You", שהוא פשוט Def Leppard טהור (כש-Def Leppard עדיין עשו Rock n' Roll). כותבי השירים המרכזיים ומקימי הלהקה, הסולן Glenn Pierson ו-Jim Santos על הגיטרה, הצליחו ליצור אלבום המצליח להשאר קרוב לשורשים של ה-.hard rock/A.O.R של שנות ה-80', בנוסף לגוון מודרני שהם נותנים למוסיקה. משלימים את החסר בלהקה הבסיסט Joe Slattery והמתופף Marty Brasington, שביחד שומרים על קצב השירים. "Arrival", הוא ההוצאה הרצינית הראשונה של Norway. אם האלבומים של Boston, Journey או Def Leppard מתכלים ואתם צריכים משהו אחר בוריד, אבל שיהיה גם מעודכן באותה מידה - Norway היא הלהקה עבורכם.

7½

Yvette Salthouse

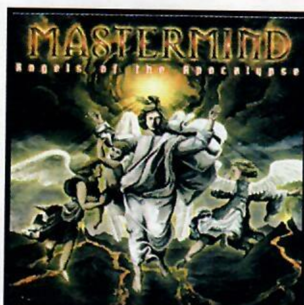

GALLOWS POLE
"GALLOWS POLE"
(SHARK)

נא להכיר Gallows Pole - הרכב גרמני חדש באלבום בכורה. המוסיקה של הלהקה מתיימרת להיות מעין שילוב בין Iron Maiden ל-Armored Saint עם השפעות בולטות של Helloween - שילוב שלכאורה מנצח. אך לאורך האלבום אי-אפשר להתעלם מהתחושה שמשהו חסר.. - קצת פלפל. אין כאן משהו יוצא דופן, או איזה להיט בינלאומי היסטרי - אלא פה קטע חביב, שם קטע נחמד. בקיצור nothing to write home about. הסולן John Smith נשמע כמו חיקוי של Andy Derris והריפים, צר לי לציין, ממש גנובים מ- Iron Maiden. השיר "Revelations of John" מועתק כמעט במדויק מ-"Heaven Can Wait" וללא ספק נלקחו קטעים פה ושם מ-"Hallowed Be Thy Name" (גם שם הלהקה לקוח מהשיר). אפילו בסאונד יש אווירת חיקוי, במיוחד של הבס המזכיר מאד את Steve Harris. חברים, מה קורה פה? איפה המקוריות ? - כאן הרי כבר לא מדובר בהשפעות..

7

בועז בר לף

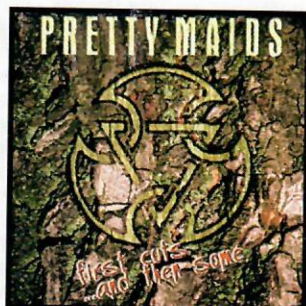

MASTER MIND
"ANGLES OF THE..."
(INSIDE OUT MUSIC)

MASTER MIND היא אחת הלהקות הפחות צפויות בסצנה הצפויה של ה-progressive metal הרכב שהחל בשנות ה-90 בארה"ב על-ידי שני מוסיקאים אמריקאים, נשען כיום בעיקר על יכולתו הוירטואוזית של Jens הקלידן של Stratovarius שהוא כידוע מפינלנד. מעבר לזה זהו האלבום השישי (!!!) שלהם, מי שמע? מי ידע? הלהקה שהחלה כרוק מתקדם בסגנון Marrilion וניגנה באלבומם הקודם "Excelsior" רוק מתקדם אינסטרומנטלי עם סאונד של שנות ה-70 (Rush), מפתיעה גם באלבומם החדש ושולפת עוד שפן מהכובע והשפן נקרא בפשטות - מועדון ההסתדרות. מדובר בז'אנר שפותח בגרמניה המשלב מלודיות אירוויזיוניות עם תיפוף מהיר ושירה מלודית, ע"ע Kai Hansen בכל פעילותיו עד היום. בכל אופן השפן האנרגטי הזה נכנס במלוא כוחו לתוך המוסיקה המתקדמת של Master Mind והשילוב יוצר משהו חדש שטרם נשמע כמותו, metal מתקדם עם נגינה וירטואוזית ומגע של Rush, יד ביד עם neo-power metal בסגנון Edguy או Stratovarius, רק מה, השפן האמיתי כאן הוא למעשה ארנבת או מה שמוכר יותר כ-Lisa Boouchelle סולנית (!!) ההרכב ומה שכן בניגוד לכוסיות מזמרות מלהקות אחרות (למשל Liv Kristine), Lisa היא בהחלט לא קוזינה, אבל היא בהחלט זמרת פצצה. לא שמעתי קול כזה ב-metal, בטח שלא עם פירוש כזה לכזו מוסיקה. אני, משום מה גם בטוח ש-Lisa לא שומעת Deicide בזמנה החופשי... בכל אופן הקול של הארנבת והמוסיקה של השפן יוצרים הפריה ומין יצור שמכיל קצת מזה וקצת מזה וזה מה שהופך את Master Mind להרכב מיוחד ומתבלט בסצנה רווית רדידות מוסיקלית. מי שאוהב power הסתדרותי ימצא כאן את מבוקשו וגם מי שאוהב metal מתקדם לא יצא מאוכזב. לכו על זה.

8

אבי שחר

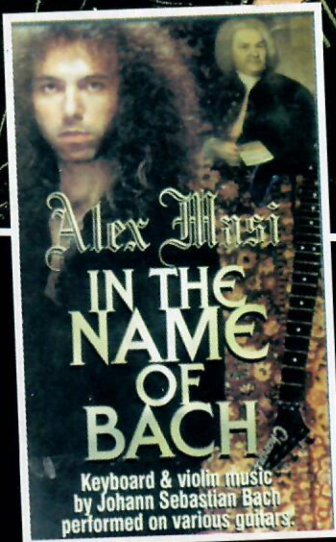
PRETTY MAIDS
"FIRST CUTS AND THEN SOME..."
(MASSACRE)

תמיד היתה לי פינה חמה בלב ללהקה הדנית הזו, שהיתה הנציגה הבולטת של ה-metal הצפון אירופאי. עוד כש-Hammerfall היו בבית ספר יסודי ו-Stratovarius היה רק שם של כנר, Pretty Maids, שהוקמה על-ידי הסולן Ronnie Atkins והגיטריסט Ken Hammer, שגם אחראים כמעט בלעדית על כתיבת החומר שלהם. נתנו לנו במהלך שש-עשרה שנות עבודתם כמה אלבומים קלאסיים של metal מלודי כמו "Future World" מ-1987, אלבום אדיר שפרץ להם את הדרך, או "Jump The Gun" מ-1991 שהופק על-ידי Roger Glover. בתקופה ההיא, Pretty Maids היו מן גרסה מעט יותר כבדה ל-Rainbow או Deep Purple, עם הרבה יותר קלידים ושירים מלודיים וקליטים. לאחר מספר שנים שבהם המשיכו לפעול בפרופיל יותר נמוך, הם חזרו עם שני אלבומים מצוינים, "Spooked" מ-1997, ו- "Anything Worth Doing Is Worth Overdoing", מהשנה שעברה. הדיסקים האלה סימנו את שובם אל ה"צמרת" של להקות ה-metal האירופאי (עוד משהו שלא הזיק היה גרסת הכיסוי שעשו Hammerfall ל-"Back To Back"), עדיין עם אותו סגנון מוכר, אבל יותר קשוח ופחות פופי, שעזר להם לרכוש הרבה מעריצים צעירים. "...First Cuts And Then Some", אינו אלבום סטודיו חדש, אלא דיסק הכולל בתוכו את המיני אלבום ש-Pretty Maids הוציאו ב-1984 עם שישה קטעים, שלמרות הסאונד הישן שלהם, הם נשמעים בהחלט אקטואליים וטובים, שירים כמו "City Light" או "Fantasy" היו בקלות יכולים להיות חלק מאלבום חדש שלהם. אפשר למצוא פה גם שלושה קטעים בהופעה, שהוקלטו ב-1990 ושני שירי חג המולד, שבאחד מהם "A Merry Jingle" מצטרף אליהם Ian Gillan הנשמע שיכור כמו תמיד וגם אפשר לשמוע אותו מודה באשמה בסופו של הקטע. "...First Cuts And Then Some" הוא כעיקרון אלבום בונוס ש-Pretty Maids הוציאו בשביל המעריצים שלהם, אבל כל חובב metal מלודי יוכל להנות מהדיסק הזה של אחת הלהקות המכובדות והוותיקות בז'אנר.

Amit Lwow

The Alex Masi CHALLENGE

ענו על שלוש שאלות פשוטות אלו, שילחו את התשובות לכתובת המערכת ותוכלו לזכות בדיסק עם חתימתו האישית של ALEX MASI:

איפה נולד ALEX MASI?

מי כתב את כל המוסיקה באלבומו האחרון של ALEX MASI?

איזו חברה הוציאה את אלבומו האחרון של ALEX MASI?

FAIR WARNING
"FOUR"
(FRONTIERS)

טוב, אני יודע שכמה מהקולגות שלי "מאשימים" אותי במשיכת יתר ל-metal מלודי ופשוט, פופי, קיטשי, שמאלצ'י, הסתדרותי, תקראו לזה איך שאתם רוצים, אבל אם הסיבה למשיכה הזו היא אלבומים כמו זה החדש של Fair Warning, שנקרא פשוט "Four" אז אין לי שום בעיה לא להיות cool ולספוג את מבטי הזלזול מצד כל המבינים והחכמים. "Four" כמו שלא קשה לנחש הוא אלבומם הרביעי של ההרכב הזה החתום בחברת התקליטים האיטלקית Frontiers, שבדרך כלל אני לא מתרגש יותר מדי מהתרומות שלהם למאגר ה-metal בעולם. אבל עם Fair Warning הסיפור שונה ויש להם לדעתי אוצר בידיים. הקטע שפותח את הדיסק הזה "Heart On The Run", הוא גם הסינגל שמתוכו צולם גם קליפ והוא זכה להצלחה אדירה ביפן (לא מפתיע). הקשיבו לשיר הנהדר עם המלודיות הסוחפות שלו והקול החלק והנעים לאוזן של Tommy Heart. אני לא חושב שהשיר הזה יכול להימאס גם אם מקשיבים לו פעם אחרי פעם. אותם הדברים נכונים גם לגבי שירים אחרים כמו "I Fight" או "Tell Me I'm Wrong". בסך-הכל האלבום הזה ממגנט וכל שלושה-עשר הקטעים בו קליטים מאד וכתובים היטב. ארבעת הנגנים של Fair Warning נשמעים כיחידה אחת מגובשת מאד תחת הנהגתו של הגיטריסט Helge Engelke והחיבור עם Tommy Heart הוא מושלם. התוצאה היא לפניכם. "Four" הוא אלבום hard rock מלודי בעל סאונד מצוין, שיגע בעצב של כל מי שפשוט אוהב מוסיקה טובה.

9

Amit Lwow

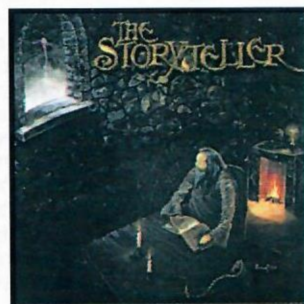

KHALI
KHALI
(SCARLET)

ישנן תקופות כאשר אמן מתפתח, מצד אחד הוא מרגיש שהוא רוצה לגעת בכמה שיותר סגנונות שונים, אבל מצד שני הוא רוצה לראות רווחיות מהעניין - זה יוצר קונפליקט ברוב המקרים ואז נוצר מצב שבו להקות מגיעות למבוי סתום. הפתרון הוא פרוייקטי או סופר-גרופ. בשנים האחרונות תופעה זו צמחה כמו פטריות אחרי הגשם רק שלא כולן "שמפינוין" או "אורניות", ישנן גם הלא טעימות או אפילו רעילות וקשה לפעמים להבדיל ביניהן ואז יש לנו שתי אפשרויות או לנסות או לא לנסות. מזלנו הרב כיום, המצג מגיע לכל בית דרך הרדיו האינטרנט והעיתונים ואנחנו יכולים גם לשמוע דעות של אחרים לגבי אלבומים ולהקות אלה. Khali היא להקת hard rock/progressive metal מבית היוצר האיטלקי של .Academy Rec, הלהקה היא בעצם סופר-גרופ הבנוי מארבעה אנשים, הסולן Falco Orlandini ששר בחמישה אלבומים של להקות שונות, ביניהם היה גם ב-Time Machine, המתופף Nick Rossetti שניגן גם הוא ב-Time Machine ובעוד כמה להקות, הגיטריסט Joe Taccone שגם הוא היה ב-Time Machine ועוד הרכבים והבסיסט Lorenzo Deao שגם הוא היה ב- אתם כבר יודעים - Time Machine. המוסיקה נשמעת מאד מושפעת מ-Queensrych במיוחד מתקופת האלבום המפורסם "Empire" והיא באמת מנסה לחקות את מה שנעשה שם, אך אין מה לעשות, Queensrych יש רק אחת וקצת קשה לעמוד בסטנדרטים כאלה גבוהים, הן מבחינת הפקה, סאונד והן מבחינת תכנים ורגש. הלהקה אמנם יודעת לנגן היטב בכלים שלהם ובאמת נשמעים מקצועיים, אך מה שהם מנסים לעשות הוא כנראה כרגע גדול עליהם ומרגישים את זה מיד כששומעים את העיבודים, אמנם הלחנים טובים וחלק מהעיבודים מאד יפים, רק שזה עדיין נשמע חיקוי לא מספיק טוב ל-Queensrych אולי אם הם היו מתאמצים יותר הם היו מגיעים לתוצאות יותר קרובות ואולי אני טועה, אך בכל זאת די נהנתי להקשיב לאלבום, יש שם שני שירים שמאד אהבתי, השיר הראשון "Cyber Pleasure" והאחרון "So Far Away", יש שם גם שיר progressive נחמד בשם "Wind Of Ages Part I" שנמשך תשע דקות ושתי שניות. גם השיר השביעי נחמד מאד "Heaven Again". בסך הכל זה אלבום שמאד נחמד לשמוע בכל מצב והוא נשמע יותר טוב מאלבומי progressive היוצאים לאחרונה. אמנם פחות אהבתי את המיקס שלו כי השירה קצת מקדימה מדי בשבילי, אבל עדיין הוא שווה שמיעה.

8

מאור אפלבוים

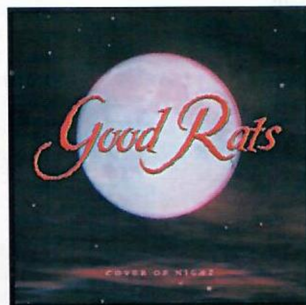

THE STORYTELLER
"THE STORYTELLER"
(NO FASHION)

The Storyteller היא עוד אחת מהסדרה הבלתי נגמרת של אותן להקות speed/ power metal, בסגנון המערבב בין Helloween–Gamma Ray למקצבים יותר קרביים כמו של HammerFall. כשהקשבתי בפעם הראשונה לדיסק הזה שלהם, ידעתי מיד שכבר שמעתי את זה לפחות אלף פעמים לפני כן "בגרסאות שונות", אבל אתם יודעים מה?! האלבום הזה אדיר! וזה בזכות העובדה ש-The Storyteller עושים את העבודה שלהם בצורה מצוינת ולא נשמעים כמו להקת ביה"ס. השירים באלבום הזה, שהוא הראשון של ההרכב השוודי, הם מעניינים וקליטים, כתובים היטב ובעלי פזמונים מלודיים והימנוניים (נשמע מוכר??) והכי חשוב הם לא נשמעים רק כמו חיקוי לדברים שהחברה האלה גדלו עליהם, קטעים כמו: "Guardians Of Kail" או "Sense Of Steel" (למרות השם הדבילי שלו) או "A Test Of Endurance And", היו יכולים להתמודד עם כל קטע של להקות מוכרות יותר וכל metalhead אמיתי ימצא בשירים האלה את כל מה שהוא אוהב במוסיקה הנהדרת הזאת, אפילו מעט השפעות של פולק ושל ימי הביניים אפשר למצוא כאן, בעיקר ב-"Chant Of The Thieves". השיר הטוב בדיסק מחכה לנו בסופו, ו-"The Storyteller", שנפתח בצורה איטית ומתפתח ל-epic של עשר דקות עם קצב ואווירה המשתנים מספר פעמים והוא מזכיר את "...The Keeper Of The" של Helloween. אקורד סיום נהדר לאלבום, שברגע שתסיימו להאזין לו, אני בטוח שתרצו לשמוע אותו מהתחלה. המסקנה - בשביל לעשות אלבום טוב, לא צריך להביא חידושים או לתת מופע מוסיקלי מדהים, אלא פשוט לדעת לכתוב שירים ול-"The Storyteller" בהחלט יש את היכולת לעשות זאת. לכל מי שסוגד ל-metal אמיתי הנה משהו חדש לשים במערכת שלכם. הנאה מובטחת.

9½

Amit Lwow

GOOD RATS
'COVER OF NIGHT"
(FRONTIERS)

זה מוזר איך דבר שפעם נחשב לאבן דרך, או לנקודת ציון קיבל תפנית וירד מגדולתו, גם כשמדובר בדברים בעלי חשיבות או איכות ירודה. כנראה לפעמים הדברים המצליחים מושפעים מהדברים שפחות הצליחו, כמו שאנחנו שומעים על אמן מצליח והוא מספר לנו על אלה שהשפיעו עליו ואנחנו מאד מופתעים מהעובדה שאמן בסדר גודל כזה מושפע מדברים קטנים ופחות איכותיים ואולי אפילו ירודים בעינינו. כנראה שהסיבה היא האיזון שבטבע האומר שכדי שמשהו יצליח, משהו אחר צריך ליפול וההפך. בשנות ה-80 שלט בארה"ב סגנון ה- hard rock, שהיה האידיאל מבחינת האפשרויות הכספיות וההצלחה, לכל רוקר מתחיל ומתקדם. המושג rock star שהיה ידוע עוד משנות ה-50 וה-60, ושכלל את כל המטאפורות על סקס, סמים, אלכוהול ורוקנרול (בכוונה הוספתי אלכוהול כי תמיד משמיטים אותו) מצא לו בית חדש ומגוון. בעצם ה-hard rock הוא סגנון ישן שהתפתח מהרוק והרית'ם אנד בלוז הישן ובשנות השבעים אפילו התפתח לעוד כיוונים כגון ה-Glam rock (להקות כגון Kiss). בכל צורה שלא תרצו, הסגנון היה קיים הרבה לפני Beavis And Butthead. בסוף שנות השמונים, תחילת התשעים, הסגנון החל לרדת מהכותרות והפליץ צורה לסגנון ה-grunge וגם הוא החזיק שנים ספורות עד שנעלם. היום אחרי שהכל כבר נאמר והכל כבר נעשה ואין שום דבר לחדש, חוזרות להן להקות ישנות לפעול או שקמות חדשות המנגנות בסגנון הישן, חלקן עושות זאת טוב יותר חלקן טוב פחות ועוד חלק שלא נדבר עליו (עושות זאת גרוע). היום נדבר על הלהקה Good Rats -הרכב שקיים כבר משנות השבעים והוציא תשעה אלבומים. לאחרונה האלבומים יצאו בהוצאות מחודשות והן נמכרים טוב בארה"ב.

POWER SYMPHONY
"LIGHTBRINGER"
(PAVEMENT)

איטליה ... מי היה מאמין שדווקא מדינה, שלא התבלטה עד לאחרונה ביצוא מוסיקת מטאל, תכה שוב, שבוע אחר שבוע, חודש אחר חודש במוסיקה משובחת. אז אחרי White Skull, Rhapsody ו-Labyrinth, מגיע תורם של Power Symphony, להראות ולהשמיע שהסגה האיטלקית במוסיקת מטאל רק החלה.

קצת היסטוריה: הלהקה החלה את דרכה ב-1991 על-ידי הסולנית Michela D'Orlando והגיטריסט Marco Cecconi כשהקו המוסיקלי המנחה אותם הוא שילוב בין מוסיקה קלאסית לפאוור מטאל. לאחר מספר הופעות הוציאה הלהקה את אלבום הבכורה "Evillot". אלבומם החדש, "Lightbringer" נאמן לקו אותו ביססה הלהקה בתחילת הדרך - פאוור מטאל סימפוני מורכב ומתוחכם - הנשמע כאילו לקוח מתוך סרט פנטזיה הוליוודי. גם אצל Power Symphony חוזר מוטיב האבירים והחרבות כמו אצל שאר עמיתיהם האיטלקים, אך למרות זאת עדיין לא נמאס מהעניין הזה, מה גם שהוא מוגש בקול רך ונשי - תופעה די נדירה בעולם המטאל .

מה שקצת מאכזב באלבום, הוא אורכו - פחות מארבעים דקות של מוסיקה נטו...

עם כל הכבוד, יכלו להכניס באלבום, בשקט עוד שלושה-ארבעה שירים או לפחות לקרוא לילד בשמו - "EP". בכל אופן מי שעוקב אחרי הנעשה במטאל האיטלקי לא ירשה לעצמו להחמיץ את האלבום החדש והמצוין.
Up The Flag Of Italian Metal!

9

בועז בר לוי

Good Rats ידועה בתור להקה בעלת רפרטואר הופעות רב, עם אמנים רבים, ביניהם: Kiss, Rush, Ozzy, Aerosmith ועוד. אלבומם האחרון נשמע מאד דומה ללהקות ולמוסיקה שהיתה בשנות ה-80 ,כאשר להקות כמו Journey, Kiss, TNT, Queen ועוד שלטו בעולם, ההרכב השתפר אף הוא בנגינה. הסולן Peppi Marchello לקח את שני בניו, אחד על הבס והשני על התופים ואחיו Gene Marchello על הגיטרה. Gene עצמו, איש חשוב בסצינת הרוק הכבד, הוא הופיע על אותן במות של Ozzy ו-Extreme עם להקתו Marchello השירים בדיסק שאהבתי היו: הראשון "Cover The Night", השביעי "Snake Bite", השמיני "Love On The Road" (זה כיף), העשירי "Football Madness". בסיכומו של דבר, די נהניתי לשמוע את האלבום. לאוהבי ה-hard rock הישן.

מאור אפלבוים 8

The Quite Room
"Reconceive"
(Metal Blade)

בעוד מפעלי היי-טק גדלים וחברות הסטארט אפ צצות להן בכמויות כמו פטריות אחרי הגשם, או אקזמות אחרי מסע כומתה, כך גם הרכבי ה-progressive הרבים המציפים אותו בשלוש השנים האחרונות. לא מספיק שהשוק מוצף בחברות תקליטים המוציאות כל דבר מוסיקלי שנראה כבעל פוטנציאל מסחרי ענק ובסוף שוכב בחנויות היד השניה! כך גם שוק ה-progressive הרכבים טובים מבחינת נגנים, כולם יודעים להראות לנו כמה הם שולטים בכליהם (השאלה איזה?) יותר טוב מאשר הם פורסים לחם. ובאמת זה מאד מושך לקנות אלבום של אמן שאתה מאד מעריך את צורת הנגינה שלו בהרכב מסוים ובסוף אתה מגלה שהוא ניגן איזה קטע נחמד ואחר כך הפליץ איזה יציאה מסריחה, כאילו אכל חומוס מקולקל.

אך לא נוכל עוד לסבול קליפורמים בחומוס (כמו שרפי גינת אמר פעם בכלבוטק), הגיע הזמן להקשיב היטב לפני ששורפים את דמי החנוכה שלנו. ומכיוון שחנוכה עבר כבר מזמן ועכשיו מעונן, אז אפשר לשים קצת ג'ובות ולקנות דיסק מאד מעניין של להקה עם שם מאד מקורי The Quite Room. אמנם השם מצביע על משהו שקט, אבל תאמינו לי שההפך הוא הנכון וטוב שכך. ההרכב הזה הוא בין הדברים הכי מעניינים ששמעתי בתחום ה-progressive רק שפה זה לא רק progressive אלא גם progressive- וזה מעולה. אין לי שום ספק שהחברה האלה שולטים בכלי הנגינה שלהם ומראים לנו שלא תמיד progressive צריך להיות מאד מלודי. הוא יכול להיות גם פחות מלודי ולתת דגש גם על האגרסיביות והמצבים הגרוביים.

הטקסטים גם הם מעולים. העטיפה - חבל על הזמן- פגז!! Metal Blade ידעו יפה מאד לבחור בלהקה הזאת. אני מקווה שהם יצליחו, כי הם עושים מוסיקה פיצוץ וההפקה שלהם נשמעת מעולה. האלבום מכיל אחד-עשר קטעים, חבל שאי אפשר לתת כזה ציון לאלבום אבל מכיוון ש-"All Men Play On Ten", אז הציון יהיה עשר, כן עשר נקודות. ויש לי מסר ללהקה - חברה תמשיכו כך ואולי בסוף ישוו אתכם לבאך. אחלה אלבום.

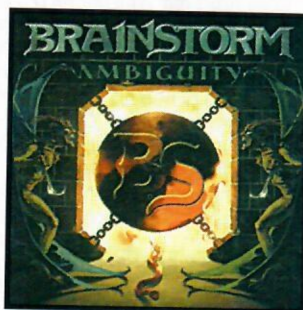
מאור אפלבוים 9

AC/DC
"Stiff Upper Lip"
(Elektra)

אם להשתמש בביטוי האמריקאי השחוק, AC/DC הם "One Trick Pony". לגבי כל אמן אחר, קיטלוג שכזה יכול להצטייר כפוגע ומעליב. מבחינת AC/DC ההגדרה הזו היא דרך חיים, סימן היכר וסמל מסחרי, בדומה להרכבים מיתולוגיים כמו Ramones ו-Z.Z.Top, בנויה גם הקריירה של AC/DC על נוסחה בלתי משתנה, בטוחה בעצמה, התעלמת במופגן מכל אופנה מוסיקלית עכשווית - אופנתית, מה שגורם למבקרים אניני הטעם לעקם את האף, ולמיליוני מעריצים לרוץ לחנויות ברפלקס פבלובי, עם כל אלבום חדש. בעיני, לפחות, AC/DC מעולם לא נחשבו כלהקת Metal, והאלבום החדש רק מחזק את האבחנה הזו: מדובר בלהקת בלוז-בוגי מהשורה הראשונה, וגם הפעם הריפים של Angus Young קרובים הרבה יותר ל-Chuck Berry מאשר ל-Slayer או Metallica. יתרון נוסף של AC/DC הוא חוסר הנפיחות והיכולת לקחת את החיים בקלות וליצור מוסיקה ללא יומרות מיותרות וללא "אמירות" קוסמו-גלובליות מעיקות. מי שמעולם לא סבל את AC/DC כבר כנראה לא ישתכנע לעולם, אבל מי שמחפש רוק'נ'רול גולמי עם ריפים מבטון ומלים מטופשות, שוביניסטיות עד כדי אירוניה עצמית, יכול בהחלט להוסיף את Stiff Upper Lip למדף, לצד Highway To Hell, Back In Black, או כל אלבום אחר של הלהקה, כי היום, כשכל כך הרבה סוסי רוק ותיקים ופתטיים מתפגרים בשקט בצידי הדרך, מי אנחנו שנתלונן על "פוני של טריק אחד", הממשיך לבעוט בכל הכח, כמו סייח צעיר וחרמן, גם אחרי כל השנים האלה.

חן רותם 8½

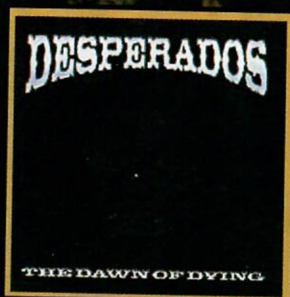
Brainstorm
"Ambiguity"
(Metal Blade)

האמת? אני מעט מאוכזב. לאחר אלבום הבכורה המצוין שלהם "Hungry" מ-1997 וממשיך דרכו מ-1998, "Unholy" הנהדר והיותר "בוגר", היו לי הרבה ציפיות מהדיסק החדש הזה של Brainstorm הנקרא "Ambiguity". הרכב הסופר Power metal הגרמני סבל אמנם מעזיבתו של Marcus Jurgens, סולנם בשני האלבומים הראשונים, אבל בסופו של דבר הם מצאו את אושרם עם צירופו של Andy B. Franck (הממשיך לשמש גם כסולן להקת Symphorce) והוא זה האחראי לכתיבת כל מלודיות השירים והטקסטים ב-"Ambiguity". קשה לי לגעת בדיוק בנקודה המפריעה לי באלבום הזה, שהוא בכלל לא רע, בהשוואה להרבה דברים אחרים היוצאים מהז'אנר הזה. Brainstorm שומרים עדיין על האופי והייחוד של הנגינה שלהם וגם על סאונד יוצא מן הכלל, אבל לעומת "Unholy", שהיה אמנם power אבל שמר על מלודיות, בעיקר בזכות השירה של Jurgens. "Ambiguity" נשמע הרבה יותר אגרסיבי, הייתי אומר אפילו מעט אמריקאי. השירים ברובם יותר מורכבים ופחות קליטים וזה די מקשה על התחברות מיידית לאלבום הזה. אולי הזמן יעשה את שלו, למרבה הפלא אפשר למצוא פה שיר כמו "Far Away", שהוא בלדה איטית המלווה בנגינת פסנתר ו... בקיצור, קטע שהוא מאד לא אופייני ל-Brainstorm, שהשם שלהם אומר הכל לגבי המוסיקה שהם עושים.
סופות של ריפים כבדים היוצאות מהגיטרות של Torsten Ihlenfeld ו-Milan Loncaric, דאבל בסים רצחניים תוצרת Dieter Bernet והכל נשמע כמו קוצב-לב אחרי ריצת מרתון. את האלבום הזה אגב, הפיק בשיתוף עם הלהקה Dirk Schlachter הבסיסט של Gamma Ray שזה כבר האלבום השני שהוא עובד עם Brainstorm. קטעים טובים מהדיסק שכדאי לציין הם: "Maharaja Palace", שהוא שיר עם מבטא הודי כבד הנשמע אדיר ובהחלט מיוחד, ואפשר לדמיין את הנחש דופק את הראש לצלילי החליל... סליחה, הגיטרות. "Perception Of Life" , שהלוואי וכל הדיסק הזה היה נשמע כמוהו או "Beyond My Destiny" - שמונה דקות מלודיות שהן התזכורת ליכולת הכתיבה של הלהקה הזו.

Brainstorm היא עדיין אחת הלהקות האהובות עלי והמוכשרות ביותר, לדעתי וזו אולי הסיבה שאם הדיסק הזה היה שייך לכל להקה אחרת, הייתי מתלהב ממנו הרבה יותר, אבל Brainstorm בעיקר אחרי "Unholy", שאני ממליץ עליו בחום, למרות שהוא כבר בן שנתיים. "Ambiguity" הוא לא המקסימום אליו הם יכולים להגיע. אני בטוח שיש להם עוד מה להגיד.

Amit Lwow 8½

ALBUM OF THE MONTH

Desperados
"The Dawn Of Dying"
(Drakkar)

לאחר ארבעה אלבומים של גרסאות metal לשירי-שתייה (ולא של קפה) מסורתיים גרמניים, או בפשטות - חגיגת אלכוהול בלתי פוסקת (ביניהם הוא גם הצליח להשחיל אלבום עם Sodom), חוזר השתיין הכי מפורסם ב-metal הגרמני Tom Angel Ripper עם פרויקט - להקה נוספת בשם Desperados. הרעיון מאחורי Desperados והאלבום הזה שנקרא "The Dawn Of Dying" שייך, למען הדיוק, לשותפו ב-"Onkel Tom", Alex Kraft הגיטריסט, והפעם הם מחליפים את הבקבוק ברובה ובכובע בוקרים ולוקחים אותנו למסע אל המערב הפרוע בעזרת הדיסק הנהדר הזה, שבו הם נותנים לנו קטעי heavy metal קלאסי! לעיתים Thrashy, עם הרבה כוח וקצב והשפעות מוסיקליות (לא בכל האלבום) של קאנטרי, ולא הקאנטרי המשעמם, אלא יותר המוסיקה והאווירה שאנחנו מכירים ממערבוני הספגטי המפורסמים. Kraft מנגן באלבום הזה לא רק על הגיטרה והבס אלא גם קטעי מנדולינה, בנג'ו ומפוחית פה ושלא תטעו, בסופו של דבר "The Dawn Of Dying" הוא אלבום metal והקשר למערב הפרוע מתבטא יותר בטקסטים ובאווירה (את דולי פרטון לא תשמעו מיללת פה), אפילו התמונות שבספרון המצורף צולמו במצלמה אותנטית, מאותה תקופה ובמקומות שבהם התרחשו המאורעות שעליהם כתב Kraft ו-Ange l Ripper. כל הקטעים בדיסק הזה פשוט מצוינים, בין אם זה קטע מלודי וקליט כמו "The Gun And Me", הנשמע כמו פס-קול למערבון ובו Tom Angel Ripper שר בדואט, ועם קולות כאלה אני לא חושב שיש חשש שאחד מהם יתקבל לשלושת הטנורים. או "Gone With The Wind", עם ריפים ש-Metallica בטח היו מוכרים איתם מיליונים. אבל בעצם, מי צריך את Metallica כשיש את Desperados! יש הרבה מקוריות ודמיון ב-Desperados, לאו דווקא המוסיקה שלהם, אלא יותר ברעיון שמאחורי הפרויקט הזה. השילוב בין השניים האלה Alex Kraft ו-Tom Angel Ripper, הביא לנו עד היום רק דברים טובים ו-Desperados הוא לא יוצא דופן.

"The Dawn Of Dying" הוא אלבום חובה!!!BRAVO!!!

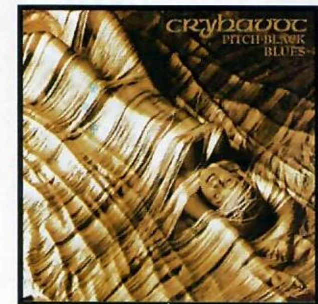
Amit Lwow 95% Vol.

At Vance
"Heart Of Steel"
(SHARK)

אחרי שמכרו חמשה-עשר אלף עותקים מאלבום הבכורה שלהם "No Escape", חוזרים At Vance באלבום שני, מלוטש ומהוקצע כדת וכדין. האלבום הסימפוני משהו, אינו נופל מאלבומם הקודם וללא ספק עברה הלהקה בהצלחה את תיסמונת "האלבום השני". מטאל חזק והרמוני המהלך על הקו הדק של עוצמה עם פופ-מטאל, אך לא נופל למלכודת השמאלץ והמסחור .שימו לב במיוחד לקטעי הגיטרות והשירה החזקים ב-"Heart Of Steel" וב-"King of Your-Dreams" - חדווה לאוזן - איזו ישיבה של קצב. פופ כבר אמרתי ? - אז אחרי הביצוע המצוין לשיר "Money ,Money" גם באלבום הזה לא ויתרו At Vance על גירסת כיסוי נוספת לשיר של אבבא ".S.O.S" - ביצוע מצוין (!!!) קלאסי כבר אמרתי? ממ.. עדיין לא - אז אחרי שהביעו את מחוותם לויואלדי באלבומם הקודם, הגיע תורו של שופן להתהפך בקברו - שוב עיבוד מטאל מעולה ליצירה קלאסית, המגרה את התיאבון לעוד כיסויים מסוג זה - Keep On.

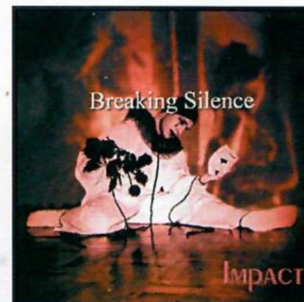
בועז בר לוי 8½

Cryhavoc
"Pitch-Black Blues"
(SPINEFARM)

לפעמים אפשר להשוות את סצינת ה-metal בעולם לספורט הכדורגל ואפילו אפשר להשוות בצורה יותר ממוקדת ומדויקת כאשר נשווה את סצינת ה-metal העולמית לסצנת הכדורגל הישראלית, שואלים איך? אז הנה לכם, אם נשים את Paradise Lost בתור הלהקה המובילה (לשעבר) בתחום ה-gothic/doom metal, בתור קבוצה מהליגה הלאומית ואת Cemetery ו-Sentenced בתור להקות פחות מצליחות, כלומר ליגה ארצית, אז להקה כמו Cryhavoc תיכנס איפשהו בליגה ב׳. אמנם לא הייתי מתנגד להיות בליגה ב׳, אך משום מה אני, בתור מאזין, מעדיף לשמוע להקות מעל ליגה ב׳, אלא אם הן מאד מיוחדות ומעניינות, כך שהמזל לא שיחק לטובתם. האלבום החדש שלהם "Pitch-Black Blues" הוא אלבומם השני והוא הוקלט באולפני Tico Tico, מה שמסביר את איכות הסאונד הטובה המלווה אלבום זה. המיקסים נערכו ע"י Mikko Karmila באולפני Finnvox (הבחור עבד עם להקות כמו Children Of Bodom, Stratovarius ,Nightwish). האלבום מכיל שמונה קטעים שהם די מלודיים ודי קליטים, השירה מחוספסת יחסית, משהו כמו חיקוי של האלבום "Amok" של Sentenced. סך הכל הם נשמעים טובים מבחינה מקצועית, אבל המוסיקה שלהם עדיין לא מספיק מיוחדת בשביל שיבלטו או יצופו מעל פני המים של הלהקות מהז׳אנר הזה וכל הכבוד ללהקה שהתמידה והוציאה אלבום שני, אך כנראה שכדי שאני אתרגש מזה אני צריך קצת יותר מחיקויים זולים של Sentenced אפילו עם הפקה טובה. אם ההפקה היתה רעה, אז אני מקבל את זה ומבין, אבל פה שומעים שהשקיעו בהם אז חבל שהם לא השקיעו בעצמם. לפחות העטיפה יפה מאד, מבחינה מקצועית עשו כאן אחלה של עבודה וזה יאמר לזכותם, אך מוסיקלית יכלו לשפר קצת את הלחנים והעיבודים. סך הכל מי שאוהב להקות פחות מוכרות ורוצה להרחיב את אוסף הדיסקים שלו, יכול לקנות אלבום זה.

מאור אפלבוים 7

Breaking Silence
"Impact"
(SERIOUS ENTERTAINMENT)

אני לא נוהג לפתוח ביקורת על אלבום בשבחים, אבל אין מה לעשות, Breaking Silence באמת שוברים שתיקה של כמה שנים ומפגיזים אותנו בפצצת heavy/progressive metal מהסוג שאני אוהב במיוחד, (לא מהסוג המשוויץ והמשתולל יותר מדי), פשוט כתיבה, הלחנה ועיבוד ישר לפנים, בלי חוכמות. הרכב יווני שממש לא נשמע כמו טריפונס או דאלארס, אלא כהרכב שבקלות אפשר לחשוב שהגיע מארה"ב, עם סאונד אמריקאי ועם מלודיות, שרק להקות כמו Lethal, Queensryche ,Sanctuary ,Crimson Glory יכולות לכתוב. החומר שלהם מעולה וגם היום, כשהשוק מוצף בחומר, הם עדיין בולטים בשטח - ולטובה. נגנים מעולים, הלוואי והיתה לי להקה כזאת. לפני כמה שנים הלהקה הזאת היתה ב-underground של ה-metal ביוון והוציאה דמו שהוקלט במחשב, אמנם הוא נחשב בעל הפקה דלה וסאונד רע, עדיין החומר היה עם הרבה פוטנציאל והוא מכר הרבה עותקים. החבר׳ה התגייסו אחר-כך לצבא ואחרי שחרורם חזרו לנגן ועבדו על האלבום הנפלא הזה. (בארץ שלנו זה נדיר שהלהקות ממשיכות לנגן אחרי הצבא). הזמר של הלהקה הוא הדבר הראשון ששמתי לב אליו, כי הוא נשמע כחיקוי מעולה, או יותר נכון כהעתק נפלא של Geoff Tate מ-Queensryche ואפילו בשיר מספר חמש "My Way", לרגע הייתי בטוח שזה הוא. גם אני נפלתי קורבן לטעות זו (וזה יאמר לטובתם). האלבום מכיל עשרה שירים, שרובם בכיוון מלודי קליט, אך עדיין לא דביק. והבלדה - שיר מספר חמש. ישנם קצת כיוונים פסיכדליים בשירים כמו שיר מספר תשע, לדוגמא"Sunless June". העטיפה של האלבום יפיפייה, הליצן העצוב שהוריד את המסכה שלו, באמת מתאים לאווירה, במיוחד שהוא נראה כאילו נפל בגלל שהחוטים אליהם היה קשור - נקרעו. לאלבום קוראים "Impact" והוא באמת עשה עליי "Impact"!!! במיוחד בתקופה הזאת שבחיים, כשהזבל נכנס לנו עמוק בפנים. החבר׳ה האלה שברו את שתיקתם וגם את שתיקתי!

מאור אפלבוים 10

Therion
"Deggial"
(NUCLEAR BLAST)

מישהו זוכר ש-Therion היו פעם להקת death metal? אני לא בטוח שאפילו הם זוכרים ועם האלבום החדש שלהם "Deggial", הם ממשיכים באותו סגנון קלאסי ושירה אופראית הבנויים סביב השלד המוסיקלי הקונבנציונלי של גיטרות, קלידים ותופים של חברי הלהקה. הווקליות בדיסק הזה היא אופראית כמעט לחלוטין ולזמרות המלוות את Therion מגיע קרדיט לא פחות מאשר לנגנים, שגם את קולם אפשר לשמוע, רק שהשירה שלהם פחות דומיננטית. נכון ש-Therion מתחילים מעט לחזור על עצמם, אבל הם עדיין נשמ־עים מאד מיוחדים ומקוריים במוסיקה שלהם ואין לדעתי להקה שהצליחה לשלב metal ומוסיקה קלאסית-אופרה - תקראו לזה איך שאתם רוצים, בצורה מעניינת ומוצלחת מהם. יש במוסיקה שלהם הרבה אוירה ולמרות שלדפוק את הראש קשה עד בלתי אפשרי, בקבוק וודקה וכמה נרות יעזרו לכם להכנס לעולם המוסיקלי של Therion ביתר קלות. בין הקטעים היותר טובים ויותר אנרגטיים, למרות שלא יגרמו לכם להזיע, אפשר לציין את: "Seven Secrets Of The Sphinx", הפותח את האלבום, "Enter Vril-Ya", שהוא Therion במיטבם. ו-"Flesh Of The Gods", שאדון Hansi Kursch מ-Blind Guardian תורם לו את קולו והשיר הזה באמת נשמע הרבה יותר rock משאר הדיסק. יש גם כמה קטעים די מרדימים, שבקלות יכולים היו להתנגן ברשת ב׳ ביום השואה ואף אחד לא היה מתלונן. האלבום מסתיים בביצוע ל-"O Fortuna" ואני לא חושב שיש קטע קלאסי שמוצה ובוצע יותר ממנו ומעט מקוריות לא היתה מזיקה. אבל, בכל זאת זה עדיין נשמע טוב. בסך-הכל מי שאוהב את האלבומים הקודמים של Therion, לא תהיה לו בעיה להתחבר גם ל-"Deggial", רק שאולי הפעם זה ייקח יותר מהאזנה אחת, מכיוון שהסאונד של Therion הופך להיות יותר ויותר קלאסי וקשה לעיכול ומי שאוהב מוסיקה קלאסית ולא שמע את Therion עדיין, כדאי מאד שיעשה הכרה.

Amit Lwow 8

Shape Of Despair
"Shades Of.."
(SPINEFARM)

אלוהים אדירים!! לפעמים אני מדהים את עצמי עד כמה רחוק אני מוכן ללכת בשביל העיתון הזה! כמה מעשים מטורפים עוד יידרשו ממני על מנת להוכיח את מעמדי ככתב מן המניין. כן, אני מדבר על חווית ההאזנה המטורפת ל-Shape Of Despair הפינים, שזה עתה שיחררו את אלבום הבכורה שלהם ב-Spikefarm, חברת בת של Spinefarm הפינית גם היא. בשתיים-שלוש ההשמעות הראשונות, עטפה אותי שינה ברמה ובעומק שאי-אפשר לתאר. קשה להבין מה נופל עלינו כאן, או במילים אחרות,

תרדמת חורף של צ׳ינצ׳ילה בדילמה מהפירינאים, השרויה באותה מחילה עם להקת הנח"ל, מעניינת יותר מבחינה מוסיקלית. האלבום מכיל חמישה קטעים, ובלבי צחקקתי לי בידיעה שמדובר ב-Mcd, ולכן גם ב-review פשוט ביותר. לא Mcd ולא נעליים. כמעט ששים דקות של טירוף, דיכאון, שוב פעם טירוף, ולקינוח, שעמום ברוטלי לחלוטין. אי אפשר לתאר אותם טוב יותר מאשר השילוב הבלתי-אפשרי בין Summoning Anathema, ו-King Crimson. אווירה של סרטי שחור-לבן, אפלה, doomית. בא לצרוח מרוב דכאון!!! תראו, לפעמים אחרי שאני מסיים לכתוב ביקורת, אני מבין (או חושב) שאולי התלהבתי מדי ונסחפתי עם הקטילה, ובעצם יכול מאד להיות שמה שלא מצליח להזיז לי נים אחד במוח, ירטיט לחלקכם שמיים וארץ. אז בכל אופן, קחו בחשבון שמדובר במשהו איטי מאד, אווירה כבדה - רצח, אבל, וזה אבל משמעותי ביותר, הלהקה יושבת מצוין, הסולן מוצלח ויותר מזה, וגם, לפחות במה שהם מנסים לעשות, הם מצליחים מעל ומעבר ורק בגלל זה לא יכולתי לקטול לחלוטין. חובה, חובה, אני מתכוון ח-ו-ב-ה לשמוע לפני הקניה.

ניר שילוני 6

Love Lies Bleeding
"Behold my vain sacrifice"
(CCP RECORDS)

לאלבום הבכורה של הלהקה מצרפת, יש את אחד השמות היותר מפגרים ששמעתי... "האהבה שוכבת ומדממת". באמת, לא יכולתם למצוא שם יותר מקורי? מה עוד שגם בתחום המוסיקה, האלבום הזה לא בדיוק יכנס לרשימת האלבומים הגדולים ביותר ששמעתי. הלהקה מנגנת מין שילוב של Gothic/Black Metal, עם כל האביזרים הנלווים, שבאמת כבר יצאו מכל חור. שפע של קלידים, שפע של מוסיקה אטמוספרית-אפלה וכמובן (איך אפשר בלי) סולנית, המפציעה פה ושם ושרה בקולה הענוג... אני לא יודע מה הולך עם האלבום הזה ואיך הוא מתקבל בסצנה בארופה, אבל אותי הוא בהחלט לא הרשים. אלבום בנוני וכל-כך "רגיל". שמעתי כל-כך הרבה להקות דומות, שהאלבום הזה בהחלט לא חידש לי מאומה. מהר מאד מצאתי את עצמי אובד בתוך השיעמומון הזה, האורך שישים-ושש דקות (ובמקרה הזה בהחלט יותר מדי). הספיק לי לשמוע רק את השיר הראשון, פעם אחת, כדי לדעת איך יישמעו שאר השירים באלבום הזה. המוסיקה כל-כך צפויה שזה מדהים... מה שבאמת אפשר להגיד לטובה זה להזכיר את האיש המרכזי של הלהקה, בחור צרפתי בשם Korgan Andrastis, שבעצם כתב את כל המוסיקה וגם הלחין ובנוסף כתב כמעט את כל הטקסטים של האלבום הזה. (באמת שלא קראתי אותם, כי למען האמת, הם לא עניינו אותי במיוחד). נוסף לכל הוא האחראי על כל

עבודת הגיטרות והקלידים של האלבום הזה (ואני משער שהוא גם תיכנת את התופים). אני מוריד בפניו את הכובע ומציע לו לנצל את כישוריו בליצור מוסיקה יותר מקורית... בקיצור עוד אלבום יצא לשוק, לא נראה לי שמישהו מתרגש...

איתי קרש 5

NOCTURNUS
"ETHEREAL TOMB"
(SEASON OF MYST)

בתחילת שנות ה-90, עוד לפני שהחיזרים חטפו את Alf מ-Oxiplegatz או הקימו התנחלות ב-Abyss Studio כדי להשתלט על Hypocrisy, היתה להקה שהתעסקה בצורה אינטנסיבית ביצורים בעלי ראש האליפסה והיא - Nocturnus. האלבום "The Key" שיצא ב-92' ב-Earache, היה death טכני ומאד מיוחד, לאחר מכן דממה הלהקה והשמועה סיפרה שחבריה נזרקו מחברת התקליטים עקב צריכת סמים קשים. והנה כמו יצור שמגיע ישר מפלנטה אחרת, Nocturnus- חוזרים. אחרי שמונה שנים שקטות, באלבום חדש ודומה כי לא עברו שמונה השנים הללו... זוכרים את Pestilence? Loud Blast? כך בערך נשמעת Nocturnus מודל 2000. מוסיקת death טכנית מאד אך לא ברוטלית, הנשענת על זרימה ואווירה העוברת כחוט השני לאורך כל השירים, אווירה כבדה אך לא מסיבית, מין אווירה שאפיינה מאד את ה-death הטכני של 92-93 ושממשיך כאן. אין היום להקות המנגנות סגנון כזה ולכן Nocturnus נשמעים טוב מאי פעם (לא שפעם היה חסר להם...). שיר מס' שלוש "Edge Of Darkness" מזכיר בצורה בוטה מאד את "Celestial Voyage" של Cynic הזכורים לטוב, אבל למי אכפת שזה מזכיר? הרגשה אדירה של סיפוק ממלאת אותי משניה לשניה ועם כל מעבר גיטרות, עם כל break תופים או צריחה של הסולן, זה רק מתגבר עד שבסוף השעה, כשהאלבום נגמר, נותר רק... אתם מבינים כבר מה... בכל אופן יש כאן שילוב נדיר ביופיו של סאונד, הבנוי על-פי הספר וחומר מורכב שלא בנוי בשם הדאווין, אלא בשם היצירתיות ובשם והאמת, אפילו החיזרים דופקים את הראש ושותים בירה... אז מה נשאר לנו לעשות אם לא להצטרף ולהכנס אל תוך ה-"Ethereal Tomb" הצפוף כל כך. היי, הנה Alf מ-Oxiplegatz ופיטר מ-Hypocrisy בפינה... גם אותם החיזרים האלה חטפו... מה אתכם?

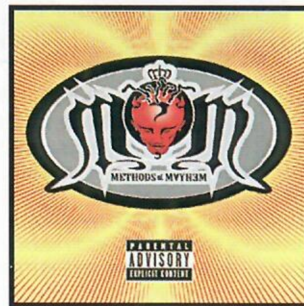
אבי שחר 9

ETERNAL TEARS OF SORROW
"CHAOTIC BEAUTY"
(SPINEFARM)

אני מתיישב לכתוב את הביקורת הזאת עם חיוך מסופק ומאושר! לאחר חיפושים לא מעטים, פגשתי לבסוף בבחירת לבי, וכנראה שאיתה אשאר. המון מוטיבים מוסיקליים, מרוחקים מאד אחד מהשני, נאספו יחדיו על מנת להוציא אלבום, שמי שישכיל ויקנה אותו - רק יודה לי, ובמקרה הזה בגדול!! ממש קל להתחבר לדיסק הזה. שמיעה אחת, מקסימום שתיים - והופ אתם בפנים! Eternal Tears... עוטפים אותנו בטונות של מלודיה שבקטעים מסויימים הופכת ברוטלית יותר (גריינדים וכדומה), אבל ממש לא מדובר כאן באיזה אלבום קיטש דביק עשוי מפלסטיק, אלא מסוכר (עיינו ערך Agathodaimon, או Dimmu Borgir). זה לא black ולא death. זה גם לא ממש heavy ואפילו לא בדיוק שוודי. אבל, את המוטיבים של ארבעת (ואף יותר) הסגנונות האלה אפשר למצוא פה בכמויות ובמינון מדויק! ייאמר לזכות "Chaotic Beauty", שקשה להשוות אותו לאיזו-שהיא להקה בסגנון, בגדול אפשר לומר שוודי, בקטן אפשר לומר קרוב לשלמות. ישנה גם אורחת כבוד בהקלטות, Kimberly Goss הסלבריטאית, המגיעה היישר מ-Sinergy (ובעבר הלא רחוק Dimmu Borgir), בה היא מזמרת לצדו של Alexi "Wildchild" Laiho מ-C.O.B, והיא תורמת את חלקה הצנוע גם כאן. לסיכום, דיסק ענק ובהחלט שווה כל שקל, וכבר כעת עולים לי בראש כמה אנשים שהיו מוכנים להרוג עבורו, או לכל הפחות לגנוב...

ניר שילוני 9

METHODS OF MAYHEM
"METHODS OF MAYHEM"
(MCA)

לפעמים, כל כך קשה להחליט - האם לקנא בטומי-לי או לרחם עליו. מצד אחד, הוא היה חבר בלהקת רוק סופר-מצליחה (Motley Crue) מצד שני, הלהקה שלו הפכה לבדיחה עגומה, אנטי-קולית בעליל, עם פריצת ה-Grunge לתודעה בתחילת שנות ה-90'. מצד אחד, טומי-לי היה נשוי לאחת הנשים הנחשקות בתבל (פמלה אנדרסון-לי). מצד שני, הקשר הזה עלה לו בהרבה שערוריות, בשהייה מאחורי סורגים ובקלטת וידיאו "אינטימית" שהפכה למצרך המבוקש ביותר להורדה מאתרי פורנו באינטרנט. לאחר שסיים לרצות כמעט שנה בכלא בעוון תקיפה, מנסה טומי-לי לבנות מחדש תדמית של מוסיקאי עם חזון אמנותי מגובש, Street Credibility ואמירות חברתיות נוקבות. הבעייה היא שמרוב דברים חשובים להגיד ונושאים בוערים לעסוק בהם, לי מרשה לעצמו להתעסק יותר באופן האמירה מאשר בתוכן המוסיקלי המהותי. בנסיון לקרוץ לקהל אורבני צעיר, גייס טומי-לי לפרויקט MOM שורה מרשימה של אמנים מתחום הראפ, הדאנס והרוק האלטרנטיבי: פרד דורסט, סולן Limp Bizkit, סנדק ה-Fאנק ג'ורג' קלינטון, הדיג'יי הוירטואוז Mixmaster Mike, הראפרים U-God'Li , Snoop Dogg Kim I ואחרים. כמה חבל שהכשרונות הגדולים שתרמו לאלבום נותרו, במקרה הזה, כהבטחה על הנייר בלבד. בפועל, נשמעים MOM כעוד וריאציה (או מוטציה, אם תרצו) של סגנון ה-Fאנק-מטאל, שהגיע לשיא בתחילת-אמצע שנות ה-90, עם הרכבים כ-Faith No More, Chili Peppers, Infectious Grooves ועוד. לאורך כמעט ארבעים דקות, מנסה לי לשלב סאונד מטאלי-טכנואידי בגישה ואסתטיקה של Gangsta Rap, אך נשמע ברוב המקרים כמי שאיחר את הרכבת בחצי עשור לפחות. למרות כמה ריפים מעניינים והפקה מלוטשת ובומבסטית, אין כאן שיר או שניים שיקפיצו את האלבום למדרגת "חובה לשמוע". אפילו החצי השני של ההרכב, הראפר האלמוני Tilo, לא מצליח להשאיר שום חותם ייחודי על האלבום. בקיצור: אם אהבתם את העבודות המוקדמות של Ministry, Body Count או Nine Inch Nails, תנו צ'אנס ל-MOM. כל השאר ימשיכו, כנראה, לעקוב אחרי טומי-לי דרך מערכות עיתוני הרכילות - לא דרך מערכת הסטריאו.

חן רותם 7

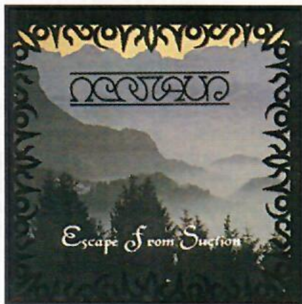

MOONFOG 2000
"A DIFFERENT PERSPECTIVE"
(MOONFOG REC)

פרספקטיבה שונה, זו בהחלט מילת המפתח כאן, בסצינת metal קיצונית, שבעה ומיותמת ממוליכי זרם ופורצי גבולות. האוסף הזה הוא בהחלט פרספקטיבה שונה ומעניינת של מספר הרכבים שחרטו על דגלם - מקוריות ורעננות מוסיקלית. מדובר באוסף כפול של חברת Moonfog Rec. מנורווגיה, המציג את אמני החברה בפרספקטיבה שונה (כן, כן). הדיסק הראשון מכיל שירים שלא הוצאו, לא הופיעו ולא יופיעו בשום מקום אחר מלבד האוסף הזה. להקת Satyricon, שלאחר אלבומם המופלא "Rebel Extravaganza", נחשבים ובצדק לחוד החנית של ה-black הנורווגי, פותחת בשיר הנשמע יותר old school עם השפעות חזקות של Bathory ושנות ה-80, אבל זה קלף חזק ללא ויכוח. הרכב מעניין נוסף זה Elbon, המשלב את Maniac מ-Mayham, Fenrr מ-Dark Throne ופיליפ אנסלמו מ-Pantera!! הם מנגנים black בסגנון Celtic Frost, רק מקורי יותר. בהמשך באים Dark Throne עםהסאונד הקר והמתכתי שלהם החותך ללא הפסקה. Gehenna ממשיכים במסורת של Adimiron Black ומביאים פצצת מימן שחורה היישר לתוך המוות. Dodheimsgard מביאים אותה בהפוכה ב-black תעשייתי ומכני השובר כמו במאה פטישים את חוקי הז'אנר ומשנה את כללי המשחק. יש כאן גם קטע של Wongraven, הרכבו האינסטרומנטלי של Satyr. בדיסק השני מיוצג כל הרכב בשיר מפתח מתוך אלבומו, כך שניתנת לנו תמונה שלמה של הרעיון כאן. אל תסתובבו במעגל האין סופי של סגירות מוסיקלית וגבולות מחשבתיים - פירצו את הגבולות, שיברו את הקירות ותירו משהו אותנטי כמו שיצרו אמני האלמוות השחורים בדיסק המטורף הזה- לקנות!

אבי שחר 9

NERTHUS
"ESCAPE FROM SUCTION"
(CCP RECORDS)

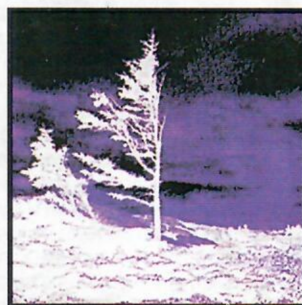
אח, ימי הביניים...אותם ימים חשוכים של מלחמות עקובות מדם, של מגפות ששטפו את העולם וקטלו מליוני-אנשים, תקופה של פחד ואימה מדת, רדיפות על רקע דתי ואורגיות אכזריות בשבתות השחורות... אבל חוץ מזה היתה גם מוסיקה, מוסיקת-עם שהתפתחה בארופה בחצרות המלכים וברחוב, על ידי פייטנים שהיללו גיבורים מיתולוגיים בקרבותיהם נגד אויבים אכזריים ונגד דרקונים עצומים יורקי-אש. המוסיקה הזו, שעד היום מנוגנת בחלקים מסויימים בארופה ושחלק ממנה הפך להמנונים, היא המוסיקה ש-Nerthus משלבת בתוך המוסיקה שלה, והיא עושה עבודה מצויינת!! כחלק מאלבום המוקדש כולו לאותם ימים חשוכים ולטבע העליון של עולמנו...

אוסטריה הפכה לבירתן של להקות ה-black, המבצעות מוסיקה המושפעת מאד מימי-הביניים, מסיפורי-עם ומאגדות (לדוגמא: Summoning, Enid, Pazuzu ועוד) ו-Nerthus, בהחלט ראויה להתווסף לרשימה הזו. מוסיקה מלאה ברגשות ובאטמוספריות (ולא בצורה המלוקקת שדי מקובלת היום), עם סולן הצורח צרחות בין הטובות ששמעתי בימי חיי (אפשר לשמוע את הכאב שהצרחות מייצגות ובהחלט ניתן לשמוע שהן צרחות המגיעות מהלב...) ומוסיפות לשיאים של השירים כל-כך הרבה שזה לא ייאמן....

בהחלט חמישים ואחת דקות של הנאה ושל וייסורים כאחת, של שמחה ובו-בעת של עצב...

לא ציפיתי הרבה מהלהקה, עם הלוגו המוזר, אבל ההנאה שלי משמיעת האלבום הזה היתה כפולה מכל מה ששמעתי ועוד... לכל אותם חובבי Summoning, יש לכם יצירה חדשה בשוק. לחפש ולקנות!

איתי קרש 8

HORA SUPREMA
"HORA SUPEMA"
(SELF RELEASED)

אתם יודעים, זה תמיד נחמד לשמוע להקות לא מוכרות או חדשות, לפעמים לקטול אותן או לצחוק עליהן, כי מה לעשות הן מסריחות. לפעמים - להתלהב כמו ילד קטן ולהודיע לעולם הסובב אותך, שזו להקת העתיד. ובחלק מהמקרים - פשוט לא לגבש דעה מוצקה ולהיות ניטרלי, כלומר - לא לקטול, אבל גם לא להלל. בקשר לאלבום הזה של Hora Suprema, אני בוחר בדרך השלישית. החומר המבוצע באלבום זה, הוא סביר ביותר (שילוב של מוסיקה גותית עם doom metal עם השפעות נוספות, Pink Floyd וכדומה). אבל, אני לא יודע, הוא לא יוצא דופן במיוחד בהשוואה ללהקות מובילות בסגנון (כגון: Katatonia, Lacrimosa ודומיהם), ולא מושך

את האוזן. הסולן, מצד אחד עובד לא רע בכלל עם השירה המלנכולית והעצובה, אבל מצד שני, הוא לא מתאים לקטעים אחרים ודי מזייף בהרבה מקומות וחבל. מה אפשר להגיד - בינוניות, זה בהחלט מה שמייצג את האלבום הזה, מפני שהוא לא מתבלט לא לטוב ולא לרע, אולי בגלל הבינוניות של הלהקה. אף חברה לא החתימה אותם והלהקה מימנה בעצמה את הדיסק (מה, אין מספיק חברות בגרמניה? שמעתי להקות הרבה יותר מסריחות מ-Hora Suprema שהוציאו דיסקים בחברות מסוימות), ועל זה אני חייב לתת ללהקה קרדיט, מפני שזה מראה שהם מאמינים במוסיקה שלהם ולא מוותרים וככה צריך לעשות...

מילות סיכום - אלבום בינוני, שלא הרשים אותי, אבל גם לא הגעיל אותי...

איתי קרש 5

Gorgoroth
"Incipit Satan"
(Nuclear Blast)

אחרי אלבום "הרעש" שלהם ("Destroyer"), שיצא ב-98, חוזרים חברי Gorgoroth עם אלבום חדש, הרבה פחות רועש והרבה יותר נעים לאוזן הרגישה של אדם ממוצע... והאלבום בהחלט לא רע, זאת אני חייב לומר להגנתי. אני יכול לומר, שבעיני גם Destroyer הוא אלבום לא רע בכלל, לאותם ימים עצבניים במיוחד, והוא התאים כמו כפפה לכף ידי השמאלית. אבל, אחרי האלבומים הקודמים שלהם, ציפיתי ליותר, (במיוחד אחרי המיני אלבום הענק שלהם "Antichrist").

כנראה שגם חברי Gorgoroth חשבו כמוני ולכן, באלבום החדש שלהם, הם חוזרים יותר למקורות ולמוטיבים המסורתיים של ה-black metal הנורווגי, הכולל צורת נגינה המאפיינת את הלהקות הנורווגיות (צורה יותר פשוטה ופחות טכנית מהשוודים): סאונד כבד, שירה בציבור נורווגית (אני אוהב לשמוע את הקטעים האלה), וכמובן חייבים איזה שיר בנורווגית... האלבום עצמו הוא יותר במקצב בינוני, לא מהיר במיוחד (כמובן בהשוואה לאלבומם הקודם). חברי הלהקה, (ואני חייב להגיד שלפחות להצטלם הם יודעים יותר טוב מהרבה להקות...), הושפעו הרבה מ-Burzum (ואפילו כתבו את זה באלבום), ואת זה אפשר לשמוע טוב מאד בשיר מס' 5 ("An Excerpt of X").

פה ושם ישנן גם השפרצות של אלבומם הקודם (בעיקר שיר מס' 6 - "Ein eim av blod og helvetsild"), המעיד על-כך שהם לא שכחו את הברוטאליות... בשורה התחתונה -Gorgoroth לא מביאים לנו משהו חדש באלבום זה, למרות שאני בטוח שיהיו אנשים שיתאכזבו מהאלבום, אחרי שציפו להמשך של Destroyer. אבל, אני נהניתי ובשבילי - זה הדבר הכי חשוב שיש... לשמוע - ואז להחליט אם שווה לקנות או לא... זו החלטה שלכם. אני על כל פנים - ממליץ.

איתי קרש 8

Dismember
"Hate Campaign"
(Nuclear Blast)

הוי, נוסטלגיה, נוסטלגיה... עוד שם הזכור לי מהימים התמימים של תחילת שנות ה-90, בהם הייתי, לפחות פעם בשבוע (כשיכולתי, כמובן), עושה את המסלול של "החור בשחור" ו"האוזן השלישית", בחיפוש אחר אלבומי death חדשים (אז עדיין השתמשנו בפטפון), חוזר לתודעה אחרי מספר שנות שתיקה, שבאמת אין לי מושג מה חברי הלהקה עשו בהן.... (למעט המיני אלבום "Death Metal", שיצא ב-98, אני חושב), אבל על כל פנים, מה שהם עשו או לא עשו, לא משפיע על האלבום הזה... פשוט עוד אלבום Dismember מסורתי ומשובח!

Dismember היא להקה השייכת לדור הישן של להקות ה-death השוודיות (והאחות התאומה של Entombed האגדתית), בעוד המוסיקה של Entombed הלכה והתחרפנה במשך השנים (בהשפעת האלכוהול והסמים, אני משער...או שפשוט חברי הלהקה משוגעים טבעית, לראיה הקליפ המפורסם שלהם "The Night of The Vampire"), Dismember המשיכו באותו קו שהתחילו בו באלבום הבכורה שלהם ("Like an ever flowing stream"), כלומר, מוסיקה כבדה, אבל מלודית שאפשר לדפוק איתה את הראש. כל חובב death שוודי, בצורתו החדשה, ילמד מהיכן התחיל הכל וילמד בנוסף שהמהירות והטכניקה הם לא הכל במוסיקה. והאלבום הזה הוא פי כמה יותר כבד מהרבה אלבומים מהירים ממנו... הכול תלוי בסאונד (שעליו אחראי המתופף של Fred-Dismember Estby) ובצורה שאתה מנגן וכאן Dismember נותנים כיתת-אמן לכל אותן להקות צעירות ומכריזים, שלמרות שעבר הרבה זמן, הם כאן חיים ובועטים (וחזק מאד)קדימה לחנויות...

איתי קרש 9

Eclipse
Dorsacharm's Venomous Colours
(Blackend)

אלבום (בעצם מיני אלבום) הבכורה של הלהקה מפולין, הידועה למדי באיכות הלהקות שיצאו ממנה (להזכיר חלק מהם: Darzamath, Vader, Behemoth ועוד רבות וטובות). גם Eclipse מראה ניצוצות של איכות באלבום זה. המוסיקה כאן היא מוסיקת black, שדי מושפעת (איך לא?!) מלהקות כגון Dimmu Borgir, Emperor. אבל, בנוסף לזה ישנם הרבה ריפים של גיטרות בסגנון של heavy ישן (בהרבה קטעים זה הזכיר לי ריפים של Iron Maiden, למשל) וקלידים מאד סימפוניים (כמיטב המסורת הפולנית...). כשכל זה נשמע ביחד, התוצאה באמת לא רעה, אולי לא הכי מקורית בעולם, אבל בגדול זה באמת נחמד. לזכות שני החבר'ה שמהווים את Eclipse, אומר שהם לא הגזימו בשימוש באלמנטים, שהפכו די מקובלים בשנים האחרונות במוסיקת ה-black, (למשל, שימוש בזמרת. היא נשמעת רק בקטעים מסוימים וכשהיא מצטרפת, זה מאד מתאים לאווירה). והם יודעים בדיוק מה הן המגבלות שלהם ולא מנסים לבצע דברים שהם לא מסוגלים לבצע בשלמות. המוסיקה מבוצעת עם עבודת גיטרות טובה, וההפקה סבירה באופן ניכר. בהחלט התחלה טובה ללהקה הצעירה הזו. ובעתיד ארצה לשמוע את העבודות הבאות שלהם.

איתי קרש 7

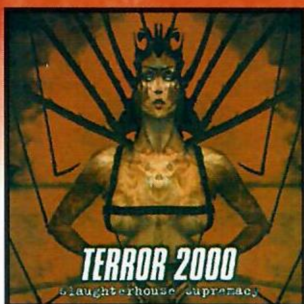
Soul Reaper
"Written In Blood"
(Nuclear Blast)

קומו עורו מעריצי Dissection!!! קמתם? עכשיו חיזרו לישון! Soul Reaper- הלהקה עם הדיסק הנושא בגאווה את התווית "featuring Dissection members" - מתגאים בעובדה שהם מתכוונים להחיות את Dissection, היכן ש-Jon קטע את קיומה (ואת קיומו של ההומו המתוק שהתחיל אתו) אבל הם לא מצליחים במשימה. ממש לא. מה שמתקבל הוא אלבום מהיר מאד, תופים, גיטרות, חוסר קלידים מוחלט, סולן death מוצלח - כל אלה רק תורמים להרגשת הפספוס האולטימטיבי, שניתך על ראשי כששמעתי את האלבום הזה בפעם הראשונה. מי צריך מקוריות כשיש מהירות? מי צריך טקסטים כשאפשר למלמל בצורה קטטונית "satan X 10, die, blood, satan". אפילו בהשמעות הראשונות, האלבום הזה - לא מעניין - לגמרי. על אחת כמה וכמה בהמשך. שני השירים היחידים שאיכשהו שווים התייחסות הם "Darken The Sign" ו-"Satanized", שנלקח מ-Decameron ונשחט על-ידי Soul Reaper-איזה הבדל בביצוע, ב-feel, בגישה - בכל! האלבום הזה מאכזב יותר מהרבה דברים ששמעתי בזמן האחרון, מכיוון שמהחבר'ה האלה ציפיתי למשהו 'זורם' ומשובח הרבה יותר, וחלקם כבר הוכיחו עצמם בעבר, ובגדול. לא לקנות. אפילו לא לשמוע בחנות.

ניר שילוני 4½

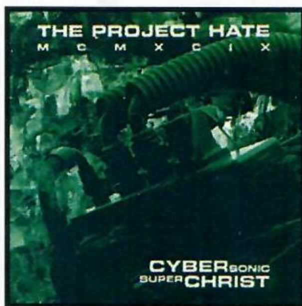
Terror 2000
"Slaughter House Supremacy"
(Scarlet)

באמצע שנות ה-80, עוד לפני שקיבלה את זהותה כחברת power metal הסתדרותי, שיגרה חברת Noise לאוויר העולם את אחת מלהקות ה-metal הטובות בכל הזמנים (שגם ביקרה פעמיים בארץ), הלא היא Kreator האגדית. אם נתעלם מכל מה שקרה להם מ-1995 ועד היום, נוכל לומר שמאז ימי התהילה של "Extreme Aggression" ו-"Pleasure To Kill", לא קמה אף להקה שאפילו נשמעה קרוב לטראשרים הגרמנים (והיו המון שניסו, הבעיה היא שמה שהפך את Kreator למה שהם היו, אותנטיות ומיוחדות משלהם וזה דבר שהיה חסר לכל החקיינים

למיניהם. ע"ע Bewitched, Sword Master ועוד). והנה באה משבדיה התקפת הטרור בהתגלמותה, המוסיקה של Terror 2000 -יותר קטלנית מהטרור של האחים המוסלמים... מדובר בסולן ומתופף של Soilwork (הרכב ה-death השבדי התופס תאוצה בימים אלה) ובגיטריסט של Darkane (עוד הרכב שבדי משובח), שחברו יחד כדי ליצור אלבום המשלב thrash metal, המושפע ישירות מ-Kreator, עם metal שבדי, שאכן מזכיר קצת את להקות האם שלהם! Soilwork ו-Darkane, דבר זה יוצר את הסאונד והזהות המיוחדים של Terror 2000, אשר אינה נשמעת כחיקוי של Kreator ואינה נשמעת כלהקת swedish metal טיפוסית, אלא נשמעת כהרכב מגובש בעל זהות וכוח משל עצמו. האלבום הזה לא יורד לי מהמערכת כבר מספר ימים, כשלפניו שלט במערכת Necrodeath. אין הרגשה טובה מזו המלווה אותי מאז יצא צמד האלבומים הזה לפני חודש בערך. עקב התקפת טרור קטלנית מכיוון שבדיה, נוצר כאן ז'אנר חדש, שלא היה קיים כבר מספר שנים. אסור לדלג או לפסוח על האלבום הזה!! חובה להתעכב עליו מפני שזה בהחלט לא עוד אלבום, אם נעוות קצת את המשפט של אהוד ברק ל-"אם הייתי מטאליסט - הייתי משתייך לארגון טרור..." ואתם כבר יודעים בעצמכם לאיזה טרור הוא התכוון.

אבי שחר 9

The Project Hate
"MCMXCIX"
(Massacre)

"השנה: 2000. כדור הארץ נמצא בסכנת השמדה בגלל האהבה השוררת בקרב בני האדם. קבוצת אנשים חוברים יחדיו תחת ארגון המכנה עצמו Massacre Records, הפועל במסווה של חברת תקליטים תמימה, כביכול. מטרתם - שינוי המצב לטובת כוחות האופל. הם משתמשים בנשק שפותח במיוחד למטרה זו - מוסיקה, שכן רק דרך אמצעי זה ניתן להגיע לכמה שיותר אנשים בכמה שפחות זמן. המשימה - שנאה!

המוסיקה, שככל הנראה היתה אמורה להיות סגנון המכונה בשפת העם: דת' מטאל או בשפתם של הגויים: death, שונתה כך שתוכל להיות נעימה יותר לאוזן הלא מנוסה. לאלמנטים המוכרים - קול מהשאול, גיטרות כוחניות, ותופים מהירים לרוב, נוספו שירה ענוגה של זמרת וקלידים שחוץ מלהכניס לאווירת-אימה, הם משלבים גם קטעי מוסיקה אלקטרונית, וכך ביחד הם מצליחים להחדיר בלבבות ובאזני המאזינים את הרגש האולטימטיבי שהוא - שנאה! אם זה באנשים כלפי אנשים ואם זה כלפי המוסיקה שלהם... "המוסיקה, שאמורה להעביר את תחושת המוות - מלאת חיים, כרגע. הקטעים האלקטרוניים מתאימים אולי להרכבים המופיעים בתחנת טלוויזיה פופולרית

UNDER THE HAMMER

עד דמעות. התופים שהיו אמורים להיות כוחניים ומהירים, כבר לא. המלודיות פה טובות אך דביקות. הסולן, לעתים רחוקות אמנם, נשמע כזמר מוכר חסר זהות מינית (נחשו...), והזמרת משתלטת על חלק מהשירים. מה שנשאר נאמן עד הסוף לסגנון הוא – הגיטרות. למרות כל זאת, האלבום די חביב, אך כשלעצמו ולא בתור אלבום דת' מטאל או אפילו דת' תעשייתי. אפשר לשמוע. אך לעזאזל, מישהו יכול להסביר לי מה עושות הבוכנות מהרכב של דודה שרה על העטיפה?

תומר ליבוביץ 6½

VADER
"LITANY"
(METALBLADE RECORDS)

מסתערבי ה-death metal מפולין, חוזרים בענק – והפעם כדי לשלח היישר לפרצופנו ההמום את מה שלימים יוגדר כיצירת-הפאר הבלתי מעורערת שלהם!! אני אשתדל, עד כמה שזה אפשרי, להעביר לכם מעל גבי הדף הזה את ההתרגשות שאוחזת בי כל פעם מחדש, כשאני תופס יוזמה ומשחיל את "Litany", אחר כבוד, היישר לתוך מערכת הסטריאו חסרת-המזל שלי. למה חסרת מזל, אתם שואלים? שאלתם ולכן אענה! מה שחולי-הנפש הפולניים עשו כאן, בוודאות, אף להקה לא עשתה מעולם. אני יוצא מנקודת הנחה שרובכם יודעים איך bass drum נשמע, ועל אחת כמה וכמה, איך double bass drum נשמע! עכשיו, מה ש-vader עשו הוא,לקחת את ה-bass drum הכי שמן ועוצמתי ששמעתם בחיים שלכם (manowar בהופעה לדוגמא), ולהגביר אותו פי חמישה!! התוצאה המתקבלת, היא חולנית ומעלפת כאחת, ובשמיעה ראשונה (במיוחד קטע הפתיחה), נדמה כי מדובר במשהו אלקטרוני ואולי אף (השם ייקום דמם) – בטראנסים!! כמובן שמי שמכיר קצת את עבודתם הקודמת של החבר'ה האלה, "De Profednus" או את "Black To The Blind" המצוין, ומכיר את עבודתו הקודמת של Doc, המתופף הבלתי-אנושי של הרכב-העל הזה, יגלה כאן המון מוטיבים Vaderיים. למשל, אורך השירים לעולם לא יעלה על שלוש דקות, אבל אילו שלוש דקות! או הגריינדים הפראיים, שממש קשה להסביר את מהירותם הבלתי-תאמן. עבודת הגיטרות המקצועית של Mauserוכמובן את Peter Wiwezarek, הלוא הוא אביה הרוחני של Vader ובזמנו החופשי גם הסולן, הגיטריסט והאדם האחראי לרוב החומר באלבומיהם! ליטרים של שנאה נוטפים מהטקסטים, ובמיוחד משיר הנושא "Litany". שנאה לאלוהים, למלחמות, לדת ולמין האנושי בכלל. מוסיקלית ולירית, זהו האלבום הקיצוני, הברוטלי, המהיר והמיוחד ביותר ש-Vader יצרו. בהשמעות הראשונות של האלבום הזה, קשה להבין בדיוק במה זכינו. רק לאחר שמונה (!) השמעות לפחות, אפשר להתרווח, להשיג גיטרה אווירית מדגם משובח ולהסיט קלות את הראש קדימה ואחורה. ואוו איזה אלבום, איזו חוויה !!

ניר שילוני 9

TO/DIE/FOR
"ALL ETERNITY"
(SPINEFARM)

תחשבו לעצמכם על הרכב gothic metal, רק שלא יישמע כמו

Paradise Lost או Cemetery. זה לא יהיה קשה מאד כי אין מה לעשות, שתי להקות אלה השפיעו רבות על סצינת ה-metal של העשור האחרון ואפילו על להקות ותיקות יותר מהן. כשקיבלתי את הדיסק אמרתי לעצמי: השם של הלהקה יפה והם גם הדגישו את הקווים הנטויים בין מילה למילה. העטיפה יפה מאד, היא בצבע ירוק משהו, שמזכיר את כיוון Type O Negative, רק שהם רחוקים כל כך, האחד איטי וקודר והשני מלודי וקצבי. יאללה בוא נלחץ play ונשמע. הלהקה נשמעת מאד מקצועית מבחינת הסאונד, סאונד גיטרות מעולה, המכוון כנראה לסגנון נמוך יותר (מה שהרבה להקות death metal עושות בדרך כלל – מכוונות את הגיטרה לכיוון נמוך יותר מ-F). סאונד תופים נותן בראש ואיתם גם הבס המודגש יותר בקטעים מסוימים. השירה עצמה מעוטרת באפקטים. המוסיקה מלודית מאד וכמוהה גם השירה. השילוב הוא כמו לקחת להקת gothic metal ולהוסיף מלודיות שירה בכיוון שנות ה-80 (משהו כמו A-HA ו-Duran Duran), אמנם אם A-Ha היו מנגנים metal, הם בטוח היו מלכי ה-gothic/doom metal ואם Duran Duran היו מנגנים metal הם בטוח היו משתלטים על הסתדרות ה-power metal. נחזור קצת למציאות, אז בקשר ל-To/Die/For, השילוב שיצרה כאן הלהקה, אולי נשמע לכם קצת מתוק מדי, אבל אל דאגה, הם דאגו לתבל במקומות הנכונים עם התבלין הנכון – "הפקה מעולה" ומלודיות סוחפות. אין כאן בעיה לזכור איך השיר נשמע הוא קליט, אך עדיין מספיק מחוספס על מנת שהראש שלנו יוכל להדפק ממנו בלי בושות. האלבום מתנגן מעולה בכל אווירה וכל שיר מוביל לזה שאחריו. הכי אהבתי את השיר התשיעי "Together Complete", שלפי דעתי יכול גם לייצג אותם בכבוד באירוויזיון– הוא קליט ומלודי, אבל גם נותן בראש (כמו שצריך), השירים אחריו גם הם מעולים "Lacrinarum", "Rimed With Frost". חשוב לציין שהמתופף הפיק את האלבום וגם ניגן את רוב הקלידים והוא עשה עבודה נפלאה (מעניין כמה שעות עשה ואם הוא גם מקבל על שעות נוספות ותנאים סוציאליים). חבר'ה, אני חושב שאתם צריכים לשים עין על הלהקה הזאת כי הם פשוט מעולים. בואו נקווה שהם ימשיכו כך.

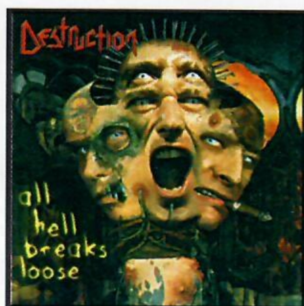
מאור אפלבוים 9

TRELLDOM
"TIL ET ANNET..."
(HAMMERHEART)

כנראה שהקיפאון העז השורר בנורבגיה, הקפיא לחלק מהעם גם את המוח. ובאלבום שמדובר עליו בביקורת זו-היצירתיות נכלאה בתקופת הקרח... Gaahl, שצווח בין השאר גם ב-Gorgoroth, 'הרים' כאן את האלבום השני של Trelldom, שבה הוא החבר המרכזי. יש רק בעיה אחת בכל העניין הזה: התוצאה משעממת את החיים!! לפני הפירוט המלא, יאמר לזכות הענין, שהשיר הראשון – לא רע. ויש עוד כמה וכמה יציאות סבירות פה ושם, ועכשיו למה לא כדאי שיהיה בבית Trelldom אחד: כבר דובר רבות על כך שהסצנה הנורבגית לא מתפתחת לשום כיוון חדש, ולהקות היוצרות חומר מקורי כדוגמת Arcturus, Borknagar, Darkthrone ו-Satyricon – הפכו למצרך נדיר. מיודענו Gaahl לא רק שלא מחדש כלום, אלא אפילו באוזניי (ואני לא ממש פריק של נורבגים) הכל נשמע משעמם, רע ותפל. אני מוכרח להתוודות, באמת שלא הבנתי את כוונת המשורר בשירים "Hoyt opp I dypet", "Min dod til ende" וגם ב-"Vender meg mot ett kommende", לא כל-כך נכנסתי לראשו של הנורבגי הפסיכי, שהחליט שהדרך הכי טובה להעביר לעולם את הגיגיו תהיה בשפת אמו. נקודה נוספת, עם כל הכבוד שאני רוחש ל-Gorgoroth, לפחות כאן ב-Trelldom, מיודענו צורח (מצווח, יהיה מינוח נכון יותר) כמו צ'ינצ'ילה שחוטה. יש קטעים שהוא סתם שר, אבל הם רגילים מינוס. אז הרשיתי לעצמי להתעלם. לא כל-כך כדאי לקנות.

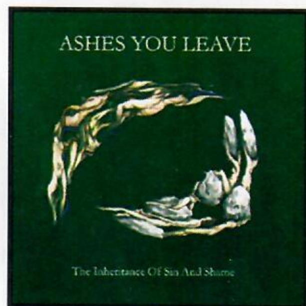
ניר שילוני 3½

DESTRUCTION
"ALL HELL BREAKS LOOSE"
(NUCLEAR BLAST)

בדרך-כלל, כשאני ניגש לכתוב review על דיסק, יש לי חומר רקע בסיסי על הלהקה, על הזמן שהיא קיימת, שמות הנגנים, מספר האלבומים, הסגנון המוסיקלי הרשמי וכו' וכו'... די מביש לגבי, להודות שלהקת ענק כמו Destruction, שהשטן יודע כמה זמן היא קיימת, זהו לי האלבום הראשון שלהם שאני שומע. מביש או לא, אתם הולכים לקרוא את הביקורת הכי אובייקטיבית שקראתם בחיים שלכם! התמחותה של Destruction-כשמה, היא בהרס. הרס המוח, הרס המרכזים העצביים של רובנו, גופנו וגם במקום מסוים הרס הטראש, שבעיניי מוגדר כמשובח (Sodom ו-Kreator לדוגמא). הם מנגנים דווקא די סבבה. הם פשוט לא מחדשים כלום. יקומו המעריצים הוותיקים של הז'אנר, שכל-כך מגניב להגיד שאתה שומע, ויזעקו השמיימה – "למה לחדש?!?", הרי כולנו יודעים שהטראש האיכותי ביותר יצא במהלך שנות ה-80', ואולי ה-90' המוקדמות. אפילו Kreator המלכים, מתנדבים בבתי-תמחוי למיניהם, על מנת להצדיק את קיומם הכושל, או לכל המעט חסר הטראש. חזרה לענייננו. Destruction, ממש לא גורמים לי להצטייד בלום ובכובע גרב ולרוץ לחפש אחר אלבומי-העבר האבודים שלהם. נכון, יש המון feel בנגינה שלהם והם אפילו נגנים ברמה, אז מה? רוב מה שמוקלט באלבום הזה, יוצא מהלב. אבל, בינינו, הם לא בדיוק זאטוטים, ולמי יש כוח לגחמות לבם של רוקרים מזדקנים, אשר במקום ESP או Ibanez, מצטיידים בקטטר משומש מודל 1988? – לא לי, בכל אופן! כש-Sodom הוציאו את "Code Red", לפני קצת יותר מחצי שנה, כמעט והשפכתי ניטים. מסתבר שגם כיום אפשרי ליצור דיסק שירסק. סוף העולם! זה טראש – זאת רמה! זה דווקא לא כל-כך! תחליטו בעצמכם, לי "All Hell Breaks Loose" לא עשה כמעט כלום, למעט שיר או שניים. מצד שני, לא מדובר במשהו רע, אלא רק במשהו שלא שייך לתקופה בה הוא יצא. קשישיי, הגיע הזמן להתחיל לאסוף מודלים מיניאטוריים של משהו..

ניר שילוני 6

ASHES YOU LEAVE
"THE INHERITANCE OF SIN AND SHAME"
(MORBID REC.)

בעבר כתבתי ביקורת על הרכב זה ושיבחתי אותם מאד. גם הפעם הם יקבלו ממני שבחים, אבל גם קצת ביקורת. אמנם, לא ביקורת קוטלת אלא ביקורת בונה. הלהקה עדיין נשמעת מאד מיוחדת מבחינת הלחנים שלהם וגם מבחינת שירתה של הזמרת, שהיא ממש מעולה. חבל לי שהאלבום נשמע, עדיין, מבחינת ההפקה, קצת חלש מדי. אמנם, באלבום הקודם זה התאים להם, כי זה נתן אפקט אוונגרדי, שזה טוב. ובאמת לפעמים מתאים שיהיה סאונד לא מופק במיוחד או מלוכלך מאד. חשבתי שבאלבום הזה הם ישפרו את ההפקה כי המוסיקה שלהם באמת טובה ויכולה להתאים למגוון רחב של קהל, אם הוא יהיה סובלני לגבי איכות הסאונד. מי שאהב את Trails Of Tears, Yearning, Celtic Frost, Within Temptation, Tiamat ולהקות אוונגרדיות, יוכל למצוא בהם הרבה. לפי דעתי הם בעלי פוטנציאל גדול מאד, רק צריך להשקיע בהם יותר. האלבום מכיל שמונה קטעים מאד נחמדים, העטיפה – עבודת אמנות, רואים שזה משהו שעבדו עליו באמת. מוסיקת ה-doom תמיד היתה חזקה ותמיד תהיה, כל עוד אנשים מדוכאים או מצטערים על דברים שעשו. תזכרו את השם הזה – Ashes You Leave, בתקווה שהאלבום הבא יהיה יותר טוב. (רק צריך לשפר את הסאונד...)

מאור אפלבוים 8

DEPRAVED
"DISTORTED THEORIES"
(CCP RECORDS)

לשם שינוי קבלתי ושמעתי הוצאה חדשה של להקה גרמנית, שלא מנגנת Heavy מסורתי, שבאמת כבר נמאס, או שמחקה

את להקות ה-black הנורווגיות או את אלה השבדיות. כאן אנחנו עוסקים בחבורה של צעירים מפרנקפורט, שנחתו לתוך התודעה שלי ושמנסים לשלב את כל הסגנונות שעברו על ה-death metal, מימיו הראשונים, באמצע שנות ה-80 (מי לא זוכר את האלבומים הראשונים של death בסוף שנות ה-80) ועד היום. האמת, בהחלט היה מהנה לשמוע שוב death אמריקאי מסורתי, המשלב מלודיות וצורת ניגון המזוהה בעיקר עם הארץ הצפונית לגרמניה והגובלת בגבולה המערבי עם נורווגיה...
זיהיתי באלבום כל-כך הרבה השפעות של להקות (חלק קטן למשל של-death, הישנים ואפילו Slayer בימי ה-Hell Awaits). מה שעוד מעניין הוא, שלמרות שהמוסיקה במקור היא די מלודית (בלשון המעטה), Depraved הצליחו להוסיף כבדות בה ובסאונד, שבאמת לעיתים נותנת הרגשה של להקת death אמיתית, מפלורידה שטופת השמש (בסיס האם של רוב להקות ה-death הגדולות שיצאו מארה"ב). הסולן של Depraved הוא גם סולנה של Riger ואולי בגלל זה ואולי מפני ששתי הלהקות הקליטו באותו אולפן (CCP studios), אפשר לזהות דמיון בקטעים בין שתי הלהקות, אבל למי אכפת... באמת שתי להקות גרמניות, שאני מעריך ונהנה לשמוע אותן, (אחרי הרבה זבל שיצא מגרמניה). לאוהבי ה-death לדורותיו.

איתי קרש 7

ALTAR
"IN THE NAME OF THE FATHER"
(PAVEMENT)

1994. מעבר להיותה שנת death אגדית (והיריעה קצרה מלפרט), היא תיזכר בין השאר כשנה בה Altar ההולנדיים הוציאו את אלבום הבכורה המפוצץ שלהם "Youth Against Christ". האלבום קצר ביקורות נלהבות מאד וזכה ללא מעט כבוד בסצינה. ההמשך המיוחל שיצא ב-96' היה מזהיר הרבה פחות ונקרא "Ego Art", ממש לא מדהים (בלשון המעטה). לבסוף Altar הוציאו דיסק שבעיניי רבים נחשב לאחד מאלבומי ה-death הטכניים, המיוחדים והמקוריים ביותר של סוף שנות ה-90' של האלף הקודם, "Provoke" שמו (1998), ואם נתעלם לרגע ממשחק המילים המתבקש, הוא באמת עורר פרובוקציה לא קטנה בכל מה שנוגע לאיכות כתיבה ולמקצוענות בביצוע, במלה אחת - מצוין! לפני כמעט חודש קיבלתי את דף הפרומו שלהם ל- "In The Name Of The Father", הזלתי ריר בכמויות ששוות פתיחת פס-יצור והייתי אחוז תזזית!! לבסוף, לפני שבוע, הפרומו בכבודו ובעצמו נח על שולחני, להתרגשות לא היה סוף. מהשיר הראשון שנפתח בסמפל של אדם שנשחט בדקירות שברייה ועד ה-cover המדהים שהם עשו ל-"The Trooper" של Maiden, הסוגר את האלבום, אין שיר אחד שהוא משעמם או פחות ממשובח! האלבום נוטה הרבה יותר לכיוון ה-death הסטנדרטי, פחות טכני, אבל אלוהים ישמור איזו רמה!

הלהקה 'יושבת' בצורה מאד מקצועית, ושומעים שהם טחנו עשרות (אם לא מאות) שעות בחדרי-חזרות. קולו של Edwin Kelder מאד לא סטנדרטי והרבה יותר מחוספס מהמוכר, ואת עבודתו של Sjored Visch על התופים, צריך למסגר היכן שהוא. שווה סגידה! אגב, לא מעט שירים נפתחים באינטרו זה או אחר. כולם מעניינים ומוסיפים לאווירה - בטירוף! "שיר הרכבת", "Valhalla Express" (קטע 8), נפתח כשמו, ברכבת והלהקה למעשה מתניעה ומאיצה את הרכבת עד לכדי קצב לא ייאמן! כמובן שהשיר מסתיים באותה צורה ובהאטה יש שוב סמפל של רכבת, יפהפה!! כולי תקווה שהאלבום הבוגר והמעולה הזה, למרות היותו לא קליט, ייתן ל-Altar, סוף-סוף, את ההזדמנות ההוגנת המגיעה להם לעמוד בשורה אחת עם Deicide, Morbid Angel ו-Vader, מכיוון שמבחינת איכויות-להקה, מגיע להם כל הקרדיט שבעולם!

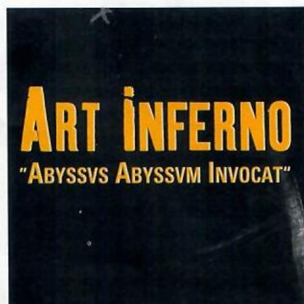
ניר שילוני 8½

DECAPITATED
"WINDS OF CREATION"
(WICKED WORLD)

נכון, מודה - טעיתי, נדפקתי, נפלתי בפח.. מה אני יכול לעשות?! הם נראו כאלה ילדים טובים וחמודים, וגם ממש דומים להנסון... אוי אוי אוי, מי היה מאמין עליהם... כשקיבלתי את האלבום של Decapitated ליד, חשבתי לי לתומי מיד שמדובר בעוד אקט death מטאל מעצבן עם שם דבילי. הפכתי את הפרומו ומבטי נפל על ארבעה פרצופים תמימים, ממש מינימום מבריקי-אסלות בגן-עדן. הנאיביות פינתה את מקומה לשוק כשנודעו לי הגילאים של הפשושים הרכים: שני בני שבע-עשרה; בן ארבע-עשרה; ואחד בן חמש-עשרה..
"Winds Of Creation" הוא אחד מאלבומי ה-death/brutal (הלהקה לא מנגנת brutal, רק הסולן שר ככה..) חסרי-הפשרות והעצב־ניים ביותר שיצאו בשנה האחרונה. וכדי שתבינו למה הכוונה נתחיל מהסוף דווקא. לשיר קוראים "Mandatory Suicide", וסביר להניח שאפילו Tom Araya עצמו, היה 'פורש לדוקים' לאחר האזנה ראשונית של העיבוד המעולה שנעשה לקלסיקה שלו. סוף-הדרך של גרסה, סוף הדרך!! קולו של Sauron הורס קצת בברוטליותו, אך מאידך גיסא גם מוסיף לא מעט לאווירה האפלה והכבדה ש-Decapitated משרים. שאר האלבום מתאפיין במקצבי death סטנדרטי־ים, פחות או יותר, הסאונד מעולה, ואם אתם אנשי-אוזניות, קרוב לוודאי שתבחינו בלא מעט אלמנטים מעניינים כדוגמת משחקי מצילות, או פריטות עמומות (אך משמעותי־ות) על הגיטרה המלווה. הסאונד של התופים וה-bass drum בפרט, מרשים וממש עושה חשק לדפוק ת'ראש בלי סוף. סדר השירים מעניין, בונה נכון (לשם שינוי) את האווירה בלי אינטרואים ושטויות, כסאח נטו!! האלבום הופק על-ידי Peter Wiwczarek (Vader, וגם שני שליש-אלוהים), שהיה מושא הערצתם במהלך ילדותם (למי שישמע בני כמה הם היום...). הם גם הופיעו כמה פעמים עם Vader בארץ-מולדתם פולין. את "Winds Of Creation" יאהב (או תאהב, הילדים האלו די יפים...) כל מי שמעריך ונהנה מ-death מטאל משובח, ובכלל אחרי לא מעט השמעות, לדעתי, הדיסק הזה מתבלט מעל הז'אנר הרדוד של להקות ה-death הסתמיות שיצאו לאחרונה. מקצועי ואף משובח!

ניר שילוני 7½

ART INFERNO
"ABYSSVS ABYSSVM INVOCAT"
(SCARLET RECORDS)

חאלאס. כמה אפשר לשמוע את החיקויים העלובים הללו של המוסיקה הגותית-ערפ־דית, בנוסח Cradle of Filth? זה מדהים ופשוט נמאס לשמוע עד כמה "מוסיקאים" יכולים להיות כל-כך לא מקוריים ב"יצירות" שלהם. הלהקה התורנית היא Art Inferno (איזו אמנות ואיזה נעליים), שמגיעה מאיטליה. ממבט חטוף על הדיסק, מתקבל רושם ראשוני לא רע בכלל. עיצוב נחמד לספרון והחב'רה נראים רציניים ולא חבורה של ילדים בני שש-עשרה. אבל, כשהדיסק החל להשמיע את המוסיקה, זה היכה אותי במלוא העוצמה. זה היה פשוט חיקוי של אחד לאחד מ-C.O.F שזה מדהים (אפילו חברה שלי ששמעה איתי את האלבום, היתה מוכנה להישבע שהיא שמעה קטע מסוים אתמול בבית כשהקשיבה ל-...dusk and) אבל, אני חייב לציין שהמוסיקה, למרות שהיא חיקוי די ברור לעין, מבוצעת ברמה סבירה ובהפקה טובה ואני בטוח שהמכורים לא יקטלו את האלבום הזה. עכשיו בואו נדבר על הסולן המזוויע ש"שר" באלבום הזה. הוא פשוט מנסה להשמע כמו אדון Dani Filth, אבל מה לעשות הוא נשמע כמו תרנגולת שמורטים לה נוצה אחרי נוצה... הוא, אני חייב לציין, הרס לי את כל ההנאה (שעל-כל פנים לא היתה מרובה) מהאלבום הזה...
מילות סיכום - אל תתקרבו לאלבום הזה אלא אם אתם חייבים או שאתם פשוט מכורים... אני מקווה שתהנו. אני בהחלט לא נהניתי.

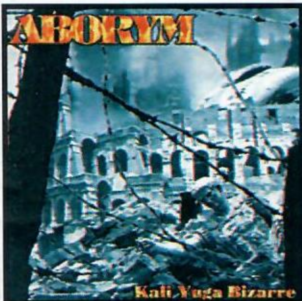
איתי קרש 4

ABADDON
"I AM LEGION"
(SNAPPERS MUSIC)

Abaddon, למי שלא יודע, הוא שמו של המתופף והמייסד של ה-black metal gods, Venom, בכבודם ובעצמם! הוא טוען שנמאס לו ליצור מטאל סטנדרטי, מוסיקה שלא מחדשת כלום והוא מעוניין להיות חלוץ בתחומו. עוד הוסיף ואמר שהדהים אותו לראות להקות כמו Fear Factory או Insane Clown Posse מרקידות ב-Dynamo שישים-אלף איש, הישג מרשים לכל הדעות. בקיצור, הוא ניסה לשלב בצורה מעניינת בין מטאל לדאנס וטכנו. הוא לא נחל כישלון - הוא התרסק: אחד האלבומים הפתטיים של השנה, מעצבן ומרגיז בצורה מפתיעה, חסר עניין לחלוטין, ונוסף על כל אלה - טקסטים מחרידים באיפנטיליותם! Abaddon היה צריך לאזור הרבה מאוד אומץ על-מנת לצאת עם מוצר מהפכני וכל-כך לא צפוי כמו "I Am Legion", לצערי הוא שאב את האומץ הזה מהיכן-שהוא.. בואו נספר קצת על המוסיקה. קחו את המקצבים הכי מייבשים ששמעתם, הוסיפו תופים עמומים (קטע, אה?!) שירה מסומפלת ומעיקה אימים, והכי נורא, האלבום הזה ארוך מדי בשביל פרוייקט כל-כך ניסיוני ואוונגרדי (ומסריח). כבר חמש שנים ש-Abaddon ידוע בעולם המטאל כמי שאיבד את השמיעה באוזן אחת (מידע אמיתי לפניכם). אם הוא הוציא אלבום כזה לאור - כנראה שהוא, בוודאות, איבד את השמיעה לחלוטין... בקיצור, דיר באלאק - לא להעיז להתקרב לעניין!

ניר שילוני 2½

ABORYM
"YUGA BIZARRE-KALI"
(SCARLET)

בפעם הראשונה לא אהבתי - מודה! האלבום חלף לי ליד האוזן בלי להותיר רושם מיוחד, אולי בגלל עומס האלבומים שהיו לי באותו זמן, בכל אופן משהו בבטן לחץ לנסות שוב, אולי היו אלה תמונות הלהקה בעטיפה ששידרו משהו שונה, אולי העובדה שאחד מהם לבש חולצה של Necrodeath האגדתיים, בכל אופן בפעם השניה זה תפס, לפת ולא הרפה לרגע. מדובר בלהקה איטלקית שסולנה אינו אחר מאשר Atilla, שהיה סולנה של Mayhem (זוכרים את ...Feeeuuuuneral Fog!...), ואולי הכל ביחד. הרעיון הזה מוציא שדים מהבקבוק במהירות שיא (הפזיזות מן השטן אמרנו...). יש כאן מכלול ועומק מוסיקלי שנדיר לשמוע, בסצינה כיום. האלבום מתעמק בנבכי הטירוף והשאול וגם נשמע ככה... יש כאן קטעי black מלודיים מלווים במרבדי קלידים קודרים במיוחד, יש כאן קטעי metal שנותר רק להזיל ריר... כל זה עם סימפולים של קטעים ומתכות הנותנים לאלבום נופך עתידני לקראת המילניום הבא... כל זה משולב עם שירתו הגהינומית והמופרעת של Atilla, הזכור לטוב... מבט אחד בתמונתו מבהיר סופית כי לא בהתייפייפות עסקינן. כל שיר כאילו מוריד עוד מסך עשן ולוקח אותך לעולמות אפלים ומרוחקים - למקומות שאסור לגעת בהם. אכן אלה הם גם המקומות בהם נגלה יופי ונחשפת מקוריות לשמה. יש כאן בהחלט אמירה אמנותית, שכדאי מאד לשים לב אליה.
מומלץ למי שאוהב לחקור את השחור ולגעת במה שאסור.

אבי שחר 9

MUSIC CENTER-ב METAL HAMMER מבצע לקוראי

העתיד כבר כאן!
מגברים מבוססי תוכנה
המאפשרים לגיטריסט לנגן
ב-16 צלילים של מגברים
מפורסמים ובאותו מגבר.

Brian Moore
גיטרות עבודת יד
Custom Made
בסטנדרט הגבוה ביותר.

POD
PreAmp+מולטי אפקט להקלטות direct והופעות.
היחיד מסוגו בעולם, מאפשר אותן פונקציות כמו
במגבר Line 6 בחבילה קטנה וקומפקטית.

LINE6

BRIAN MOORE

TACOMA GUITARS

חדש בישראל!
מגוון רחב של גיטרות
אקוסטיות קלאסיות
תוצרת ארה"ב.

WARWICK

העילית בגיטרות הבס
כלים מדהימים ביופים
ובצלילם, עצים אקזוטיים,
אלקטרוניקה מתקדמת.

פיק-אפים
במיוזיק סנטר
תמצאו ProShop
את שתי
חברות הפיק-אפים
הטובות בעולם:
EMG-ו DiMarzio

כבלים
כבל מס' 1 לגיטרה ובס,
כלי נגינה
אלקטרוניים ואולפנים

מבצע מיוחד
METAL HAMMER לקוראי
10%הנחה על כל המוצרים

גיטרה קלאסית תוצרת ספרד
IGUAZU CASTELANA

מיוזיק סנטר
Music Center

יבואני כלי נגינה
ניתן להשיג בחנויות כלי נגינה בכל רחבי הארץ
פרטים בטלפון: 03-9561740

מערכת תופים כולל מצילות
POWER BEAT PS-5000

גיטרה קלאסית
BESTLER

גיטרה חשמלית
Cupid ST-20M

Cupid PL-10
מגבר לגיטרה

החברה ששברה את
השוק באירופה
עכשיו בישראל!

The
CD-R & CD-RW
Range

חפשו בחנויות

TRAXDATA
www.traxdata.com